

ABBREVIATIONS

- N Naples, Biblioteca Nazionale, III.B.27
- Hess. D. C. HESSELING, L'Achilleide byzantine publiée avec une introduction, des observations et un index (*Verhandelingen der Koninklijke Akademie van Wetenschappen te Amsterdam. Afdeling Letterkunde, Nieuwe Reeks* 19.3). Amsterdam 1919, 42–90.
- Wagn. W. WAGNER, *Trois poèmes grecs du moyen-âge*. Berlin 1881, 1–55.
- Lav. R. LAVAGNINI, Note sull' Achilleide. *RSBN* 6–7 (1969–70) 165–179.
- Xanth. S. XANTHOUDIDIS, Review of D. C. Hesselning, L'Achilleide byzantine. *Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher* 2 (1921) 199–205.
- Kr. E. KRIARAS, *Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς Ἀχιλλεΐδος*. Athena (1940) 175–190.
- < > additions
- { } deletions
- < * * * > lacunae
- O Oxford, Bodleian Library, *Auct.* T.5.24
= Oxford version, edited by O. L. SMITH 11–45.
- L London, British Library, Additional 8241
= London version, edited by D. C. HESSELING, L'Achilleide byzantine 93–125.

(ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ)

Ἄρχῃ τοῦ πανθαυμασιωτάτου καὶ μεγάλου Ἀχιλλέως.

Καὶ τί νὰ εἰπῶ τὸν Ἔρωταν, πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω;
Καὶ πῶς νὰ γράψω τὰς ἀρχάς, τὴν δύναμιν τὴν ἔχει,
ὅτι καρδίας ἐξαυασπᾶ καὶ τὰς ψυχὰς μαραίνει,
φλογίζει νέους παρὰ καιρὸν καὶ καταδαπανεῖ τους;
Πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν, πολλὴν τὴν ἐξουσίαν,
μεγάλῃν ἔχει τὴν ἰσχὺν καὶ φοβερὰν τὴν τόλμην·
ἀλλὶ τὸν βάλλει εἰς τὰς χεῖρας του καὶ τὸν κατακρατήσει,
καίει, καταφλογίζει τον, τὸν νοῦν του αἰχμαλωτίζει.
Ἄλλ' ὅσοι καὶ ἂν αἰστάνεσθε τὸν πόθον τῶν Ἐρώτων,
ὅσοι ἂν οὐκ ἐδέξασθε τρῶσιν ποσῶς ἀγάπης,
ἅπαντες νῦν ἀκούσατε τὴν ἀφήγησιν τὴν ταύτην,
τὴν ὑπερποθορευτικὴν καὶ ποθοῦπονεμένην,
νὰ μάθετε δὲ ἅπαντες, νὰ πληροφορηθῆτε,
τὸ πῶς ὁ πόθος δύναται καὶ πόσα καταφλέγει,
νὰ μάθετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν ἔχει,
νὰ μάθετε τὰ τόξα τους καὶ νὰ τοὺς προσκυνῆτε
καὶ νὰ μὴ ἀλαζονεύεσθε πρὸς τὴν φρικτὴν τὴν τόλμην,
αὐθέντας νὰ τοὺς ἔχετε καὶ νὰ τοὺς προσκυνῆτε,
ὅτι φρικτὸς καὶ θαυμαστὸς καὶ μέγας ρήγας ἔναι.

Ἄρχῃ καὶ πρώτη διδαχὴ μεγάλου τοῦ ἔρωτος
τοῦ παναρίστου καὶ ἰσχυροῦ μεγάλου τοῦ Ἀχιλλέως,
τοῦ δυνατοῦ καὶ δράκουτος καὶ θαυμασιωτάτου,
ἀνδρειωμένος, φρόνιμος, εὐγενικὸς παντοίως,
ὁ Μυρμιδόνων βασιλεὺς καὶ τῆς Ἐφθίας δεσπότης,
< * * * > μεγάλου Ἀχιλλέως.

Εἰς τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς, πανευγενὴς καὶ ἀνδρεῖος,

πλούσιος καὶ πανευτυχῆς ἐν χώρᾳ Μυρμιδόνων,
 ἐρωτικός, πανευτυχῆς, ἀγέρωχος τὸν τρόπον,
 30 εἶχε γὰρ νέους μαχητὰς καὶ διαλεκτὰ φουσατά,
 πρὸς μάχας καὶ παραταγὰς ὄλους δοκιμασμένους,
 ὄλους καλοῦς, εὐγενικοῦς, ὄλους ἀνδρειωμένους·
 ποτέ του γὰρ οὐκ ἤθελεν εἰς ὄλον τὸ φουσατόν
 ἀνδρᾶν {γὰρ} νὰ ἰδῆ (πολεμιστὴν) ἐξ ἀφανῶν γονέων,
 35 εἰ μὴ ἐκ γένους τε λαμπροῦ, πάνυ πλουσιωτάτου.
 Ἔσχηκεν γὰρ καὶ σύζυγον ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος
 ἐρωτικὴν, ἐξαίρετον, ἄντικρυς Ἀφροδίτην
 καὶ ἦν ἰδεῖν ἀνδρόγυνον τοῦ κόσμου ἐξαιρημένον,
 νέους τε καὶ πανευτιδεῖς, πανευτυχεῖς, πλουσίους,
 40 ἦν δὲ καὶ τὸ διάδημαν λαμπρὸν τῆς βασιλείας·
 φουσατά καὶ παραταγὰς τίς νὰ τὰς ἀριθμήσῃ;

Διήγησις πάνυ ὠραιωτάτη.

Τοῖνυν ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων
 δώδεκα χρόνους ἔποιε παιδὶν νὰ μὴ ποιήσῃ,
 45 καὶ ἐθλίβετο ἡ καρδιά του, ἐτήκετο ἡ ψυχὴ του,
 καὶ θλίψιν εἶχε φοβερὰν καὶ στεναγμοὺς καὶ πόνους.
 Καὶ ἀπὸ τῆς θλίψης τῆς πολλῆς, τῆς συμφορᾶς ὅπου εἶχε,
 ἠθέλησεν νὰ χωρισθῆ τὴν πάντρεπνον τὴν κόρην,
 καὶ μεθ' ἐτέρας γυναικὸς ἵνα τεκνοποιήσῃ.
 50 Τὴν θλίψιν οὖν μὴ φέρουτες οἱ συγγενεῖς τῆς πάντες,
 τῆς κόρης οἱ γεννήτορες καὶ πάντες οἱ ἐδικοί τῆς,
 τὴν κεφαλὴν τους πάσαντες κατὰ πρόσωπα κόρης
 προσέρχονται τῷ βασιλεῖ μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου:

Λόγοι συγγενῶν δεσποίνης πρὸς τὸν βασιλέα.

55 « Δέσποτα γῆς Ἐφθίων τε καὶ χώρας Μυρμιδόνων,
 καὶ αὐθέντη ἡμῶν καὶ βασιλεῦ, ἄδικον μέγαν πράττεις
 εἰς τὴν κυρία καὶ δέσποιναν ἡμῶν καὶ συγγενίδα·
 πάντως χαριτοπρόσωπη, ἐξαιρημένη ὑπάρχει,
 καὶ λαμπροτάτου, εὐγενικοῦ καὶ γένους τῶν ἐνδόξων,

34 del. Hess. | add. Hess. | ἀνδρᾶ ποτέ γὰρ νὰ Wagn. 35 τε λαμπροῦ] ἔκλαμπρου Hess.

55 τε Wagn. : το Ν

60 καὶ ἐσὲν οὐδὲν σὲ ἐντρέπεται χωρὶς τῆς βασιλείας.
 Καὶ τὴν βουλήν τὴν ἔταξες ἵνα τὴν κατελύσῃς·
 εἰ δὲ κρατεῖς τὴν, γίνωσκε, πληροφορέθησέ το,
 25 ἄχρι ἂν ζῶμεν ἅπαντες οἱ ὄλοι συγγενεῖς τῆς,
 ἐχθροὺς μᾶς ἔχεις ἐκ παντός, τοῦτο πιστεύθησέ το,
 65 καὶ ὡς ἄδικον καὶ ἀλλότριον θέλομεν σὲ φονεύσει. »

Ἀπιλογία βασιλέως πρὸς τοὺς γησιῖους δεσποίνης.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐστέναξεν, τοιούτους λόγους λέγει,
 30 κρατῶν τὴν κόρην ταῖς χερσὶν νεκρὰν ἐκ τῶν δακρῶν:
 « Ἀλήθεια μὰ τοὺς Ἔρωτας, ὦ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
 70 ποθῶ τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν τῆς γυναικὸς μου ταύτης,
 ποθῶ τὴν ὡς εὐγενικὴν καὶ ὡς ἔμορφην παρ' ὄλας,
 ἀλλὰ λυπεῖ με τὸ ἄτεκνον, τρώγει μου τὴν καρδίαν·
 θέλω γὰρ ἄλλον ἀντὶ ἐμοῦ νὰ ἀφήσω βασιλέα,
 ὅμως οὐ μὴ τὴν ἀρνηθῶ μέχρι καὶ τοῦ θανάτου. »
 35 Μετὰ δὲ τὴν παραδρομὴν τούτων τῶν δέκα χρόνων
 75 ἐμετεβλήθη ἡ θλίψις τους εἰς ἡδονὴν μεγάλην,

Ἡ γέννησις τοῦ μεγάλου Ἀχιλλέως.

καὶ γὰρ ἐγέννησεν υἱὸν πολλὰ ἐξαιρημένον,
 υἱὸν τὸν οὐκ ἐγέννησεν ἄλλη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον.
 40 Καὶ ποία γλῶσσα δυνηθῆ καταλεπτόν νὰ γράψῃ
 τὴν χαρμονὴν τὴν ἄπειρον τὴν τότε γενομένην;
 80 Χρόνον ἐκράτειεν καὶ πλεώτερον αἰ ἡμέραι τῆς χαρᾶς τους.
 Ἡξήθη δὲ τὸ κράτος του τοῦ βασιλέως ἐκεῖνου,
 45 κάστρα πολλὰ ἐπαρέλαβεν καὶ ἡ χώρα του ἐπληθύθη,
 85 καὶ τὰ φουσατά του ἐπλήθυνεν νικῶντα τοὺς ἐχθροὺς του
 ἢ εὐτυχία τοῦ παιδός, τοῦ μικροῦ Ἀχιλλέως.

Ἐκλήθη τὸ ὄνοματος.

Τοῦτον γὰρ ὀνομάσαντες δεσπότην Ἀχιλλέα,
 καὶ ἡ μήτηρ του ἡ εὐγενικὴ ἠγάλλετο καρδία,
 90 ἠντρέπεντο, εὐφραίνετο, ἠγάλλετο ἡ ψυχὴ τῆς.
 Τετραετὴς ἐγένετο ὁ παῖς τοῦ βασιλέως·
 τοσοῦτον εὐειδέστατος ὑπάρχει ὁ Ἀχιλλέας,

71 ἄτεκν)ω(ν Ν⁸¹ 85 ἐπλήθυνεν Hess. : ἐπλήθυναν Ν

ὑπὲρ τῶν ὄλων ἀρχόντων τὰς πάσεις θυγατέρας,
 τὸν ἥλιον ἀντέλαμπε, τὰ ἄστρα καὶ τὴν σελήνην·
 95 καὶ εὐθύς μετὰ τοὺς τέσσαρεις οὓς προείρηκα χρόνους,
 γράμμασιν ἐπαιδεύετο ἑλληνικοῖς παντοίοις.
 Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν ἄλλων τεσσάρων χρόνων,
 εὐθύς τὸν ὄγδοον ἔφθασεν τῆς ἡλικίας χρόνον·
 ἀφῆκεν γοῦν τὰ γράμματα καὶ ἐπίασεν ἄλλην τέχνην.
 100 ***Ἀρχεται ὁ μέγας Ἀχιλλεὺς ἀνδρείαν καὶ καβάλαν.**
 Στρατεία ἐπεζήτησεν, ἣν ἠθελεν καὶ ἠγάπαυ,
 καὶ παιδευσιν στρατιωτικὴν ὑπερεπόθει πλέον.
 *Ἐβλεπεν τοῦτον ὁ πατὴρ καὶ ἠγάλλετο μεγάλως·
 ἡ μήτηρ {του} δὲ ἡ πολυπαθῆς, ἡ εὐγενικὴ καὶ ὠραία,
 105 πολλάκις διεβίβαζεν ἡμέρας ὀλοκλήρους
 καταφιλοῦσα τὸν υἱὸν καὶ ταῖς χερσὶν κρατοῦσα,
 τοῦτον οὐκ εἶασεν ποσῶς πάντοτε τοῦ μὴ βλέπει.
 *Ὅταν δὲ τρεῖς καὶ δέκατον ἦψατο ὁ μείραξ χρόνον,
 καὶ ποία γλῶσσα δυνηθῆ καταλεπτὸν νὰ γράψῃ
 110 τὴν θέαν, τὴν ἡλικίαν του, τὴν ὠραιότητάν του;
 Τὸ κάλλος του ἦτον θαυμαστόν, ἡ ἀνδρεία του ἐξαιρεμένη,
 μακρὺς ἔναι ὡς κυπάρισσος, λιγνὸς ὡς πρώτη μέση,
 ἐπάνωθεν καὶ κάτωθεν ἀνοικτὸς ὥσπερ λέων,
 ξανθὸς καὶ σγουροκέφαλος, εὐόφθαλμος καὶ ὠραῖος,
 115 ἦσαν καὶ τὰ μαλλίτσια του φράγκικα κουρεμένα·
 ἐφόριε δὲ καὶ στέφανον ἐκ λίθων καὶ μαργάρων,
 τοῦτον ποσῶς οὐκ ἔρριπτεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του.
 *Ἀσπρον ἦτον τὸ στήθος του μάρμαρον ὥσπερ κρῦον,
 εἶχεν βραχίονας θαυμαστοὺς ὥσπερ βεργία στημένα·
 120 ἦτον ἀπλῶς ἀσύγκριτος εἰς ἔρωταν καὶ κάλλος,
 οὐδεὶς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ἴσχυσε συνερίσαι.
 *Ἐκείνη τὸν ἐνίκησεν ἡ ὀρωτικὴ καὶ μόνη,
 ἦν ὕστερον ἐκέρδισεν ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ πόθον.

Πρώτη δοκιμὴ τοῦ Ἀχιλλέως.

125 *Ἐν μία γοῦν τῶν ἡμερῶν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος,
 τοῦ Ἀχιλλέως ὁ πατὴρ τοῦ πορφυρογεννήτου,
 ἐποίησεν ἵπποδρόμιον καὶ δρόμους καὶ ἀγῶνας
 85 νὰ δοκιμάσῃ τοὺς καλοὺς ἀγούρους τοῦ φουστάτου.
 *Ἐκάθισεν ὁ βασιλεὺς καὶ πάντας δοκιμάζουσι,
 115 καὶ κουταρέας ἐμπαίζουσι ἀλλήλους εἰς τὴν ρέντα,
 καὶ δοκιμάζαν τὰ φαρία καὶ σκουταροκτυποῦσι.
 *Ὁ δὲ υἱὸς του ὁ Ἀχιλλεὺς ἐτρόμαζεν ἡ καρδιά του,
 ἐσπάραζαν τὰ μέλη του καὶ οὐ δύναται ὑπομένει·
 τὸ θράσος τὸν ἐνίκησεν, πηδᾶ, καβαλικεύει. 120
 90 ***Πρώτη ἀνδρεία τοῦ Ἀχιλλέως.**
 135 Φαριν ἐκαβαλίκευσεν, τὸν ἰδικόν του μαῦρον,
 τὸ σελοχάλινον χρυσὸν μετὰ λυχνιταρίων,
 ἀπῆρεν καὶ εἰς τὰ χέρια του σκουτάρην καὶ κουτάρην.
 95 Τὸ δὲ σκουτάρην ἐκ παντὸς τίς νὰ τὸ ἀνιστορήσῃ;
 140 Εἶχεν γὰρ ἔργα θαυμαστά, χρυσογραμμίαι μεγάλας.
 125 Φοραίνει ἀπανωκλίβανον διὰ λίθων καὶ μαργάρων,
 καὶ ἀπέσω κατακόκκινον ὀλόχρυσον ἱμάτιν·
 σκούφιαν εἰς τὸ κεφάλιν του ἐξαιρεμένην θέτει,
 100 καὶ μὴ τινὸς γινώσκουτος ἐσέμπην εἰς τὴν μέσην.
 145 *Ἐπῆγεν καὶ ἦλθεν μόνος του καὶ ἐφουδουλοερωτεύτη,
 130 καὶ οὐκ ἐμπόρεσεν κανεὶς ἵνα τὸν ἐγνωρίσῃ·
 τὸ βλέμμα εἶχεν εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς παρ' ὅλους
 καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα ἐθαύμαζεν τοῦ νέου.
 105 *Ὅσοι δὲ τὸν ἐζήτησαν νὰ τὸν μονομαχήσουσι
 150 οὐδὲν ἐμπόρεσεν ποσῶς κανεὶς τὸν ἀπαντήσῃ·
 135 εἰς ἕναν του πιλάλημα καὶ εἰς μίαν του κουταρέαν
 οὕτως τοὺς ἐσυνέτριβεν ὡς φάλκων τὰ περδίκια·
 ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφήν ἦτον ἀρματωμένος,
 ἐκεῖνος καὶ τὸ ἵππάρην του καὶ οὐδὲν τὸν ἐγνωρίζαν.
 110 *Καὶ ἀφότου τοὺς ἐσυνέτριψεν ἐκείνους τοὺς ἀγούρους, 140

λαλίαν ἔσυρεν μικρὰν ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας:

« Ἄς ἔλθῃ ὅπου ἔχει θέλημα νὰ παίξῃ κουταρέας. »

Τότε δὲ τὸν ἐγνώρισαν ἐκ τῆς φωνῆς του ἐκείνης,
εὐθύς γοργὸν πεζεύουσιν, πίπτουσιν, προσκυνοῦν του,

160 πάντες ὁμοῦ προσέρχονται πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα,
τὸν βασιλέα λέγουσιν μετὰ χαρᾶς μεγάλης:

Λόγια τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν βασιλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλεύως.

« Τοῦτον τὸν βλέπεις, δέσποτα, καὶ τὸν θαυμάζει ὁ νοῦς σου,
ἡμᾶς αὐθéntης πέφυκεν, σὸς δὲ υἱὸς τυγχάνει.

165 Ἄπὸ τοῦ νῦν ἀρμόζει μας ἵνα τὸν προσκυνούμεν,
δοῦλοι του νὰ γενώμεθα καὶ τοῦ θελήματός του. »

Ἀκούσας ταῦτα ὁ πατήρ τοὺς λόγους τῶν ἀρχόντων
ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ θρόνου του μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ὀρίζει φέρνουν τὸν υἱὸν πάντων παρισταμένων,

170 περιλαβὼν ἐν ταῖς χερσὶν ἀπλήστως κατεφίλει.

Ἄπὸ τὴν τόσῃν ἡδονῇν καὶ τὴν χαρὰν τὴν εἶχεν
τὸ στέμμαν ἔβγαλε γοργὸν τὸν υἱὸν του νὰ τὸ βάλῃ.

Ἀπολογία.

Ἄδὲ θαυμαστὸς ὁ Ἀχιλλεὺς οὕτως ἀπηλογήθη:

175 « Νὰ ζῶ, δέσποτα, ἂν θέλῃς, νὰ φαίνωμαι εἰς τὸν κόσμον,
τὸ στέμμαν τὸ βασιλείου τῆς βασιλείας σου ἄς ἔναι,

καὶ ἐμὲ δεσπότην μ' ἔταξες καὶ ἀρκεῖ με ἐτοῦτο, αὐθéntη.

Ἀλήθεια ἀναφέρω σε, κἂν τολμηρὸς ὁ λόγος,
χώρισον ἵππους ἔμορφους, φαρία δοκιμασμένα,

180 καὶ τῶν ἀλόγων τὰς μονὰς νὰ εἶναι φυλαγμένα:

νὰ ἐπάρω ἐκ τὰ φουσάτα σου καὶ ἐκ τὰς παραταγὰς σου
οἴους θέλω νέους ἐκλεκτοὺς, οἰκείους νὰ ποιήσω.

Τοῦτο ποθῶ καὶ ὀρέγομαι καὶ χάριταν σε δίδω,
ὅτι νὰ ζῆς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν πάσῃ ἐλευθερία,

185 ποσῶς μὴ ἔχῃς ὄχλησιν ἢ ταραχὴν πολέμου,

ἀλλὰ τρυφήν καὶ ἀνάπαυσιν μετὰ καὶ τῆς μητρὸς μου
τοὺς δὲ πολέμους, δέσποτα, τὰ κούρση καὶ τὰς μάχας,

ἐξάφες τα εἰς τὸν δοῦλον σου καὶ εἰς τὸν υἱὸν σου, αὐθéntη. »

ὅταν πεντεκαιδέκατον ἔφθασεν ἤδη χρόνον,
οὐ δύναμαι καταλεπτὸν ἢ καταμέρος φρᾶσαι
τὴν θέαν, τὴν ἡλικίαν του, τὰ ἀνδραγαθήματά του·
175 μεγάλην εἶχεν δύναμιν, πολλὴν εἶχεν τὴν τόλμην.

145 195 **Μαντάτα ἐπεσωθήκασιν κακὰ καὶ ἐναντία.**

Ἐν μίαν οὖν τῶν ἡμερῶν, τοῦ γεύματος τὴν ὥραν,
ἤφεραν τὸν πατέρα του μηνύματα ἐναντία,

ὅτι « Τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας σου κουρσεύουν,
πωλοῦν τοὺς, κατακόπτουν τοὺς καὶ αἰχμαλωτίζουσίν τοὺς. » 180

200 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρώτησεν: « Τίνος καὶ πόθεν εἶναι,
καὶ τίνες κατετόλμησαν τὰς χώρας μου κουρσεύουσι; »

150 Ἐκεῖνοι ἀνταπεκρίθησαν, τὸν βασιλέα λέγουσι:

« Ἀφοῦ πληρώσει, δέσποτα, ὁ τόπος τὸν δεσπόζεις,
ἔν' τις δυνάστης βασιλεὺς ἄλλας κατέχων χώρας,

205 καὶ τοῦτο μὴ μᾶς ὀργισθῆς τὸ θέλομεν ἀναφέρειν·
155 πολὺ ἔναι τὸ γένος σου καὶ ἡ δύναμη τὴν ἔχεις,

ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος, δέσποτα, εὐγενικὸς τυγχάνει
καὶ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς καὶ μέγας καὶ δυνάστης.

Ἐχει φουσάτα ἀμέτρητα, ἄρματα καὶ φαρία. » 190

210 Τούτους γὰρ ἐδειλίασεν ὁ βασιλεὺς τοὺς λόγους·

Ἀπολογία μεγάλου Ἀχιλλεύως.

160 τὸ δὲ παιδίον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόνεσεν καρδία,

λέγει πρὸς τὸν πατέρα του εὐτολμα, ἀνδρειωμένα:

« Δέσποτα, τί ἔναι τὸ πονεῖς καὶ θλίβεσαι τοσοῦτον;

215 Δὲν ἔν' καλὸν νὰ καυχισθῶ, ὅμως θαρρῶ καὶ λέγω,
τοῦτο πληροφορήθησε, μεθ' ὄρκου σὲ τὸ λέγω,

160 οἴους ἐξεχωρίσω ἐκλεκτοὺς δώδεκα νεωτέρους,

ὁ εἷς θαρρῶ εἰς τὸ ἐκ παντὸς χιλίους νὰ πολεμήσῃ·

ἐγὼ δὲ μόνος καὶ μοναχὸς ὅσους ἂν εὕρω θέλω,

220 ἔαν ἔχουν πέτρας σώματα, ὡς χόρτον νὰ τοὺς κόψω. » 200

Ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἐχάρην ἢ ψυχὴν του,

170 οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, ὅλον του τὸ φουσάτον.

Ἡ μήτηρ του ἐθλίβετον διὰ τὴν ὑστέρησίν του,

ἔβλεπεν δὲ τὴν θαυμαστὴν ἀνδρείαν τοῦ παιδίου,
 225 ἀλλὰ ἐφοβάτου πάντοτε τὸ ἄπειρον τῆς μάχης.
Ἐξεδιαλέγει ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς ἄνδρας τοῦ φουσαίου.
 "Ὀρισεν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς πάντας ἄρματωθῆναι,
 καὶ οἱ πάντες ἤρματώθησαν μετὰ καλῆς καρδίας,
 καὶ ἐνώπιόν του ἐστάθησαν ἄρματωμένοι (πάντες).
 230 Τῶν λουρικήων τὴν ἀστραπὴν, τῶν σκουταρίων τοὺς κτύπους,
 τῶν ἵππων τὸ χλιμίτρισμα, τῶν θαυμαστῶν φαρίων,
 τῶν νέων τὰς παραταγὰς, τῶν φοβερῶν ἐκείνων,
 ἅπαντα βλέπων ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγάλλετο ἢ ψυχὴ του.
 Μούλαν ἐκαβαλίκευσε μαύρην ὥσπερ ἐλαία,
 235 βεργὴν ἐπῆρεν κόκκινον καὶ πάντας ἀνατρέχει
 καὶ ὄλους ἐκ τῆς ὄψεως ἐγίνωσκε τὴν γνώμην·
 εἵτινος ἔβλεπεν λαμπρὰν τὴν ὄψιν καὶ τὴν θέαν,
 ἐνόει τὴν καρδίαν του ποσῶς δειλίαν οὐκ ἔχει,
 εἵτιναν ἔβλεπεν ἰθρῶν καὶ καττημένουτ
 240 ἐνόει τὴν καρδίαν του πάνυ δειλὴν ὑπάρχει,
 καὶ εὐθὺς τοὺς ἐπεχώριζεν τῶν θαυμαστῶν ἀγούρων.
 Καὶ ἀφότου τοὺς ἐχώρισε τοὺς ἠθελεν καὶ ἠγάπαν,
 τοὺς πάντας ἐξεφώνησεν μετὰ φωνῆς μεγάλης.
 Πρῶτον δὲ εἰς γῆν ἐκάθισαν, πεζεύγουν ἐκ τοὺς ἵππους,
 245 καὶ ἐκεῖνος μόνος ἴστατο νὰ τὸν ἀκούσουν πάντες.
 Τοῦτου τὸν λόγον εἶρηκεν μετὰ φωνῆς μεγάλης:
**Λόγια φρονιμωτάτου μεγάλου Ἀχιλλέως
 μεγαλοφώνως πρὸς λαὸν καὶ πρὸς αὐτοῦ φουσαίου.**
 « Ἄρχοντες, ἀρχοντόπουλα, συντρόφοι, στρατιῶται,
 250 καιρὸς πολέμου ἐφέστηκεν, ὡς βλέπετε, καὶ μάχης.
 Καὶ ὁ μὲν πατήρ μου ὁ βασιλεὺς τὴν βασιλείαν ἔχει,
 ἐμὲ δὲ νῦν ἀπέστειλεν τοῦ πολεμεῖν μετὰ σας,
 καὶ οὐ θέλω νὰ εἶμαι βασιλεὺς ἢ στρατηγὸς εἰς ὄλους,
 ἀλλὰ στρατιώτης εἰς κοινὸς (καὶ σύντροφος) τυγχάνω.

226 ἐξεδιαλέγει Hess. : ἐξεδιαλέζει N 229 add. Wagn. 231 τὸ χλιμίτρισμα τῶν
 Hess. : ἢ χλυμίτρης μετῶν N 239 cruces apposui : ἀθρῶν Hess. : νωθρὸν Lav. for

255 Καὶ ἂν ὑπᾶμεν μὲ καλὴν καρδίαν, μὲ ἀνδρειωμένον θράσος, 230
 πιστεύω οὐ μὴ δυνήσεται κανεὶς τὸ νὰ μᾶς τρέψῃ.
 Καὶ τώρα θέλω ἐκ παντὸς νὰ ἰδῶ τοὺς ἀνδρειωμένους
 θέλω καὶ τὰ φαρία σας νὰ εἶναι καλὰ καὶ ἀνδρεία,
 καὶ τὰ ἄρματά σας ὀχυρά, νὰ πολεμήτε ὡς ἄνδρες.
 260 Τοῦτο δὲ πᾶσιν προφωνῶ καὶ πᾶσιν παραγγέλλω, 235
 ὅτι ἐὰν οὖν τινὰ θεάσωμαι εἰς τὴν μάχην νὰ δειλιάσῃ,
 ἢ ὀπισθεν κρυβόμενον ἢ θέλει τοῦ νὰ φύγῃ,
 νὰ μὴν ἰδῶ τὴν μητέρα μου, τὴν πολυπόθητή μου,
 ἐὰν δὲ σύρω τὸ σπαθὶν καὶ μέσα τὸν χωρίσω.
 265 Εἵτιναν δὲ εὖρω πρόθυμον ἔμπροσθεν τοῦ πολέμου, 240
 εὐθὺς τιμὰς καὶ ὀφίκια νὰ τοὺς φιλοτιμήσω,
 καὶ δωρεὰς καὶ χάριτας καὶ ἀξιώματα μεγάλα,
 καὶ ὡς ἀνδρειωμένον πάντοτε νὰ τὸν ποθῆ ἢ ψυχὴ μου. »
 Ἐπαίνεσαν δὲ ἅπαντες τὴν φρόνεσιν τοῦ νέου,
 270 καὶ εὐθὺς ἀνεσηκώθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτίκα, 245
Καμαρωμένα λόγια λέγουσιν ἀπ' ἀλλήλων.
 ὄλοι τὸν ἐπροσκύνησαν καὶ πρὸς ἀλλήλους λέγουν:
 « Ἔδε ὅπου μᾶς ἔδωκαν οἱ θεοὶ στρατιώτην βασιλέα,
 πρὸς μάχας καὶ παραταγὰς τινὰ νὰ μὴ φοβῆται.
 275 Χαρὰ ἴσ' ὅπου τὸν ἐγέννησεν τὸν ἄγουρον ἐτοῦτον, 250
 χαρὰ καὶ εἰς τὴν ἐρωτικὴν, (τὴν ἔμορφην ἐκείνην),
 ὅπου τοιοῦτον ἄγουρον μέλλει νὰ παραλάβῃ. »
 Ἐτοῦτα δὲ ἐλέγασιν ἅπαντες πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ εὐθὺς ἀπεχαιρέτησεν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς εἶπεν:
 280 « Ἀπὸ τοῦ νῦν ὑπάγετε, καλῶς ἀναπαυθῆτε, 255
 καὶ τὸ πρῶτ', ἅμα ἀκούσετε τοὺς ἤχους τῶν βουκίωνων,
 ὄλοι καβαλικεύσετε, ἔτοιμοι συναχθῆτε. »
 Τοὺς δώδεκα ἐκράτησεν τοὺς ἠθελεν καὶ ἠγάπαν,
 ὄλοι καλοὶ καὶ εὐγενικοὶ καὶ νέοι ὡσὰν ἐκείνου,
 285 ἄνδρες καλοὶ πολεμισταί, στρατιῶται ἀνδρειωμένοι, 260
 ὄλοι ἰσχυροὶ καὶ δυνατοί, δράκοντες καὶ πετρίτες·
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνίκαν τοὺς εἰς κάλλος καὶ ἀνδρεία.
 Ἐπῆρεν τοὺς καὶ ἐσέβηκεν ἔσωθεν τοῦ κοιτῶνος

καὶ ὄρκου τοὺς ἐζήτησεν ἵνα τὸν θέλουν δώσει,
 290 νὰ εἶναι ὅλοι ὁμόψυχοι καὶ νὰ ποιοῦν δι' ἐκείνου·
 καὶ δοῦλοι του ἐγένοντα, δοῦλοι τοῦ ὀρισμοῦ του,
 ἂν τοὺς ὀρίσῃ νὰ χαθοῦν, τὴν ὥραν νὰ τὸ ποίσουν·
 φιλοτιμίας τοὺς ἔδωκεν, ἄρματα καὶ φαρία,
 ἱμάτια ὀλοπόρφυρα διὰ λίθων καὶ μαργάρων·
 295 ὀρίζει καὶ καθίζουσι μετ' αὐτὸν εἰς τὸν δειπνον,
 σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ πᾶσι τοῖς ἰδίοις·
 τὴν μουσικὴν ἐκράτησεν, τοιοῦτον τραγοῦδιον λέγει:

Τραγοῦδιον τοῦ μεγάλου Ἀχιλλέως.

« Ἄν εἶναι ὀκάτις εὐγενής, ἔχει καὶ κάλλος ξένον,
 300 καὶ χαίρεται εἰς τὸ κάλλος του καὶ εἰς τὸ λαμπρὸν του γένος
 καὶ οὐκ ἔχει ἀνδρεία ἐπαινετὴν καὶ τόλμην ἢ ψυχὴν του,
 ἄξιον εἶναι εἰς αὐτὸν νὰ μηδὲν ζῆ εἰς τὸν κόσμον·
 εἴτις δὲ πέσῃ εἰς ἔρωταν καὶ κρατηθῆ εἰς ἀγάπην,
 τοῦτον ἀκάρδιον καὶ ἀνανδρον νὰ τὸν κατονομάσω. »

305 Λόγια Πάντρουκλου.

Καὶ εἰς ἀπὲ τοὺς δώδεκα γελῶν ἀπηλογήθη,
 ὁ Πάνδρουκλος λεγόμενος, ὁ γνήσιος συγγενής του,
 τοῦ Ἀχιλλέως ἐξαδελφος ἦτον ἐκ τοῦ πατρός του·
 ἦν δὲ καὶ νέος καὶ εὐγενικὸς καὶ κάλλιος ἐκ τοὺς δέκα,
 310 ὃς κατὰ τὴν συγγένειαν θαρρῶν ἀπηλογήθη:

Ἀπιλογία Πάντρουκλου ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.

« Ἐγὼ νὰ σὲ εἶπω, δέσποτα, κἂν τολμηρὸς ὁ λόγος,
 εὗξου νὰ μὴ σὲ τρώσουσιν τὰ βέλη τῶν Ἐρώτων,
 νὰ μὴ ἐμπῆ ἡ καρδιά σου εἰς πόθου κορασίου·
 315 εἰ γὰρ καὶ τοῦτο γένηται καὶ λάβῃς πόθου τρώσιον,
 τότε νὰ μάθῃς ἐκ παντὸς τὴν τρώσιον τῶν Ἐρώτων,
 νὰ ἀρνήσῃσαι καὶ συγγενεῖς, πατέρα καὶ μητέρα,
 νὰ ἀρνήσῃσαι τὴν δόξαν σου καὶ αὐτῆς νὰ ἀκολουθήσῃς.
 Πολλὰ εἶναι, δέσποτα, φρικτὸν τὸ βέλος τῶν Ἐρώτων,
 320 ἐγὼ οἶδα τί εἶναι ἢ τρώσιον των {ἐρώτων} καὶ πάντας νὰ τὸ λέγω·

εἰς τοῦτο μας, ὦ δέσποτα, τὸ τωρινὸν ταξίδιον,
 οὔτε σπαθία δειλιῶ, οὔτε κουτάρια τρέμω,
 265 οὔτε γονέων ὑστέρησιον, οὔτε τοσοῦτον πλοῦτος,
 ἀλλὰ ἔχω βέλος ἔσωθεν καὶ τρώσιον τῶν Ἐρώτων,
 325 καὶ τρώγεται ἡ καρδιά μου διὰ πόθου κορασίου.
 Καὶ σύ, δυνάστα βασιλεῦ καὶ αὐθέντη δέσποτά μου,
 ὅταν ἐξ Ἐρωτος πληγῆς νὰ μάθῃς τί ἔν' τὸ λέγω. »
 270 Ἐνόσω ταῦτα ἐλέγασιν ἐβράδυνεν ἡ ὥρα,
 σχέδου τὸ μεσονύκτιον ἔφθασεν ἀπὸ τώρα·
 330 πάντες ὑπεχαιρέτησαν καὶ ὑπάγουσιν κοιμηθῆναι,
 τὸ δὲ παιδίον ἄπνουν διεβίβασεν τὴν νύκταν
 πᾶσιν διατασσόμενος καλῶς ἐτοιμασθῆναι.
 Καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἔλεγεν ἐκείνος ὁ πατὴρ του:
 27 « Κοιμήσου, τέκνον μου καλόν, ψυχῆς παρηγορία,
 335 ἀνάπαυσις τοῦ γήρους μου, πνοή μου καὶ ζωὴ μου,
 καὶ τὸ πρῶτ' διατάχθησε ὡς βούλεσαι καὶ ὡς θέλεις. »
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς φρόνιμος οὕτως ἀπηλογήθη·

Ἀπιλογία πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα.

« Ἐσὲν ἀρμόζει, ὦ βασιλεῦ, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ὕπνος,
 28 340 ἐμὲ δὲ οὐκ ἐδέχεται ὕπνος τοῦ κοιμηθῆναι,
 ἀλλὰ καὶ ἂν θέλω ἢ μέριμνα ποσῶς οὐδὲν μὲ ἀφήνει·
 τὰ γὰρ φουσάτα, δέσποτα, τῆς βασιλείας σου ὅλα
 εἰς τὰς χεῖρας μου ἀνακείονται πῶς νὰ τὰ διασώσω,
 καὶ πῶς νὰ τὰ διατάσσομαι πῶς νὰ ἀνδραγαθίσουν,
 345 πῶς νὰ νικήσω τοὺς ἐχθροὺς πάντας τοὺς ἐδικούς μας,
 νὰ ἐπάρω ἀπὲ τὰς χεῖρας τοὺς τὰς χώρας τὰς κρατοῦσιν. »
 28 Ἀκούει ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐχάρην ἢ ψυχὴν του,
 τὰς χεῖρας του ἐσήκωσεν, τοιαύτην εὐχὴν τὸν δίδει:

Εὐχὴ πατρὸς πρὸς Ἀχιλλέα.

350 « Ἄμποτε, τέκνον μου καλόν, νὰ λάβῃς εὐτυχίαν,
 ἄμποτε καὶ τοῦ στέμματος νὰ γένῃς κληρονόμος,
 320 ἄμποτε νὰ μὴ ἴδῃς θάνατον μέχρι μακροῦ τοῦ γήρους,

- ἄμποτε, τέκνον μου καλόν, νὰ σὲ ἰδῶ συντόμως
 νὰ φέρνης τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν δεμένους ἐκ τραχήλου,
 355 ἄμποτε νὰ ἴδω γάμους σου καὶ τέκνα σου ὀσφύος. »
 Ἐνόσῳ ταῦτα ἐλέγασιν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα,
 ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος λαμπρός, ἠγλαϊσμένος,
 καὶ τὰ παιγνίδια ἔκρουσαν, ὄργανα τοῦ φουσάτου.
 Τὸ δὲ παιδίον ἔσωθεν ἐκάθητο εἰς τὴν κλίνην
 360 παρηγορῶν καὶ τὸν πατῆρ ἀντάμα μὲ τὴν μήτηρ,
 διότι θλίβονται πολλά, τὴν μάχην ἐφοβοῦντα.
 Καὶ πάντες ἐσυνάχθησαν ἔξωθεν τῆς αὐλῆς του
 παρέτοιμοι πρὸς κίνημα καὶ συμπλοκὴν πολέμου.
 Ἐκεῖνοι μόνον οἱ δώδεκα ἀνέβησαν θαρρῶντες,
 365 εὐθὺς τὸν ἐχαιρέτησαν, πίπτουσιν, προσκυνοῦν τον.
 Στολὴν ἐφόρεσεν λαμπράν, ὀρωτικὴν, ὠραία,
 ὀξὺν ἐσωκουρτσούβακον μὲ τὰ χρυσὰ πουλία
 καὶ ἄλλον χρυσοπράσινον μετὰ λιθομαργάρων·
 εἶχεν ἡ τραχηλέα του καὶ τὰ μανίκια γύρου
 370 λιθάρια πανυπέρλαμπρα μετὰ λιθομαργάρων·
 ἐφόρεσεν καὶ στέφανον ἐκεῖνο ( ).
 Πολλὰ τὸν ἠναγκάσασιν ἵνα τσαγκὶ φορέσῃ,
 ἀλλὰ ποσῶς οὐ θέλησεν τοῦτο νὰ τὸ ποιήσῃ,
 ἀλλὰ τουβίτσια ἐφόρεσεν καὶ ἀραβίτικα βλαττία,
 375 χρυσὰ καὶ αὐτὰ καὶ πάντερπνα, ἐρωτικὰ εἰς θέαν·
 γύροθεν τὰ ὑποδήματα μάλαγμα μετὰ μαργάρων.
 Μαῦρον φαρὶν τὸν ἤφεραν ὄνπερ ἠγάπαν πλέον,
 δεινὸν ἀπὸ τοῦ βλέμματος, φρικτὸν ἀπὸ τῆς θέας·
 κουβέρτα χρυσοκόκκινην ἐσάγισαν τὸν μαῦρον,
 380 χρυσὴν λεκάνην ἔθηκαν μὲ τὸ κρασὶν ὀμπρός του,
 ὡσὰν ὁ μαῦρος μεθυσθῆ καὶ ἄρξῃται τοῦ παίξῃν,
 νὰ εἶδες, νὰ ἐθαυμάστηκες, ὁ νοῦς σου νὰ ἐξενίστην.
 Ἀπεχαιρέτησεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὄλον τὸ φουσάτου
 μὲ παρρησίαν καὶ εὐτολμίαν καὶ θράσος τὸ τοσοῦτον.
 385 Δένει τὰ χέρια του, προσκυνεῖ πατέρα καὶ μητέρα,
 τὸν βασιλέα, τὴν δέσποιναν ὡς ἔπρεπεν ἀξίως·

- γλυκεῖα καταφιλοῦσιν του, ἀπλήστως εὐχουνοταί του,
 ὅλοι ἀπεχαιρέτησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης. 355
 Ἐδώκασιν τὰ ὄργανα, πηδοῦν, καβαλικεύουν,
 325 390 ὡς ἥλιος ἐξανέτειλεν, ὡς ἄστρον Ἀφροδίτης,
 ὅσοι καὶ ἂν τὸν ἐβλέπασιν ἐχάρησαν μεγάλως·
 κρατεῖ σκουτάρην κόκκινον μετὰ χρυσογραμμίας·
 ὁ μαῦρος παίζειν ἤρξατο, ὀρωτικῶς ὠρχήσθη, 360
 καταπηδᾷ συχνὰ πυκνὰ καὶ παίζει ὠραιωμένα·
 330 395 ὁ νέος ὑπελνγίζετον καὶ φουδουλίας ἐποίει.
 Νὰ εἶδες γοῦν παραταγὴν τοῦ κόσμου ἐξαιρημένην,
 φουσάτου πανεξαίρετον, λαμπρὸν ἀρματωμένον,
 φαρία καὶ ἰππάρια ὑπόσελα τοῦ δρόμου. 365
 Δώδεκα ἀλάγια ἐποίησεν νὰ εἶναι τοῦ πολέμου,
 331 400 ἀπὸ τριάκοντα στερρῶν γενναίων πολεμάρχων,
 καὶ ἐκεῖνος μὲ τοὺς δώδεκα πάλιν ἄλλον ἀλάγιν,
 καὶ πᾶσα ἐν ἀλάγιον καὶ πᾶσα ἓνα σκῆπτρον
 τριακόσιους ἔχει θαυμαστοὺς ἄνδρας δοκιμασμένους· 370
 τὸ δὲ φουσάτου τὸ ἕτερον ἐμοίρασεν εἰς δέκα.
 341 405 Καὶ ἀφότου γοῦν ἐξέβησαν πέντε καὶ δέκα μίλια,
 εὐρον λιβάδιον ἔμορφον, πάνυ χαριτωμένον·
 ἐπέξευσεν καὶ ἐτέντωσεν ὄλον του τὸ φουσάτου,
 ὁ κάμπος ὅλος ἔγεμεν τὰς τέντας τοῦ φουσάτου. 375
 Ἡ τέντα τοῦ Ἀχιλλέως ἐξάμιτος, κόκκινη, ὠραιωμένη,
 341 410 μὲ τὰ ἀργυρὰ τὰ δέματα, τὰ ξύλα καὶ κουσπία,
 μῆλα χρυσὰ εἶχεν ἑπτὰ καὶ τὰ σκοινία μεταξύ,
 τὰ πάντα ἦσαν ὀλόκαλα τῆς συνοδίας ἐκείνης.
 Καὶ διεβίβασαν ἐκεῖ ἅπασαν τὴν ἡμέραν,
 380 τὸ κάμαν γὰρ οὐκ ἤθελον τὸ νὰ περιπατοῦσιν,
 καὶ τῇ ἐπαύριον τὸ πρῶτὶ πάντες καβαλικεύουν,
 351 415 ὄχι δὲ τὰ φαρία τους, ἀλλὰ ἄλογα τοῦ δρόμου,
 καὶ δέκα ἡμέρας ἤλασαν μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
 καὶ πρὸς τὰς ἄκρας ἔφθασεν τῆς χώρας τοῦ πατρός του. 385
 Μαντατοφόροι ἐφθάσασιν ὦρα μεσουκτιῶν,

420 διὰ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἠρώτησεν καὶ τί ἔναι ἡ δύναμή τους.
 Ἐκεῖνοι ἀνταπεκρίθησαν καὶ τὴν ἀλήθειαν εἶπαν:
 « Πολλὴ ἔναι ἡ δύναμις, δέσποτα, τοῦ ἐχθροῦ σου,
 ὡς ἄστρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ φύλλα εἰς τὰ δένδρα
 οὕτως κέινται οἱ τέντες τους εἰς τὴν γῆν ἐξηπλωμένες.
 425 Πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν, πολλὴν καὶ τὴν ἀνδρείαν. »
 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐρώτησεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας:
 Ἄποκρισις μεγάλου Ἀχιλλέως.
 « Καὶ τί ἔναι τὸ ἐμποδίζονται καὶ οὐκ ἔρχονται παρέδω; »
 Ἐκεῖνοι ἀνταπεκρίθησαν, τὸν Ἀχιλλεὺς λέγουν:
 430 Ἄποκρισις τῶν ἀποκρισαρίων.
 « Καστέλλιν ἔχεις, δέσποτα, τὸ ἡγάπαν ὁ πατήρ σου
 πολλὰ τὸ περιεκύκλωσεν καὶ ἐκατεσφάλισέν το,
 ὥσπερ κλειδὸν τὸ ἐποίησεν εἰς πάσας σου τὰς χώρας·
 τρεῖς μῆνας τὸ ἀνατάσσεται καὶ οὐ δύναται μᾶς πάρει,
 435 καθὴν ἡμέραν πολεμοῦν εἰς τοῦ καστελλίου τὴν πόρταν,
 καὶ ἡμεῖς οὐδὲν προιδόμεσθε ὥσπερ πιστότατοί σου. »
 Τὸ νὰ τ' ἀκούσῃ παρευθὺς ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς λόγους,
 συντόμως γράφει γράμματα, στέλνει τα εἰς τὸ κάστρον·
 τῆς δὲ γραφῆς ἡ συμπλοκὴ ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι:
 440 {καὶ ἀλάγια πανεξαίρετα δωρεὶ καὶ δίδει}
 Γραφὴ ὅπερ ἀπέστειλεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἑαυτοῦ κάστρον.
 « Ἐγὼ ὁ δυνάστης Ἀχιλλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως,
 ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν πάντων τῶν ἐδικῶν μου·
 ἐθαύμασα τὴν πίστιν σας καὶ ὑπερεθαύμασά την,
 445 ὅτι ὡς γενναῖοι καὶ πιστοί, οὕτως ἀνδρειωμένοι,
 ποσῶς οὐδὲν ἐδειλιάσετε νὰ δώσετε τὸ κάστρον·
 εὐχαριστῶ τοὺς πάντας σας καὶ ὑπερευχαριστῶ σας.
 Ἄλλας κἂν τρεῖς βαστάξετε, φίλοι μου, τὰς ἡμέρας
 νὰ τάξω τὰ φουσάτα μου καὶ τὰς παραταγὰς μου,
 450 μὴ δειλιάσετε, ἄρχοντες, εἰς τὴν νεότητάν μου·
 ὅταν εὐρῶ τὸν βασιλέα ὅπου σᾶς παρακείται,
 νὰ εὐροῦμεν τὸ φουσάτον του ὅπου σᾶς πολεμίζει,

νὰ λάβουσιν πληροφορίαν τίνος υἱὸς ὑπάρχω·
 τοὺς ἐν τῷ κάστρῳ χαιρετῶ ὅλους τοὺς ἐδικούς μου. »
 455 Λαβόντες τοῖνυν τὴν γραφὴν ὑπάσι την εἰς τὸ κάστρον,
 τὸ τῆς ὁδοῦ διάστημα μίας ἡμέρας ἦτον. 420
 Δίδει βουλήν ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ τοὺς ἄρχοντας του,
 μετὰ καὶ τοὺς ἀγόρους του καὶ ὅλον του τὸ φουσάτον.
 Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀπέμεινε καὶ εἰς συμβουλήν ἐκάτσει.
 460 Οἱ ἄρχοντες τοῦ ἔδιδαν βουλήν τὴν νύκταν νὰ τοὺς δώσουν
 ἐξάφνης ἀναρμάτωτους καὶ νὰ τοὺς κατελύσουν·
 395 ὁ δὲ μέγας ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι
 οὕτως ἀνταπεκρίθησαν ἐκείνης τῆς συμβουλῆς: 425
 « Καλὴ ἔναι ἡ στρατιωτικὴ, ἄρχοντες, ἡ βουλή σας,
 465 ἀλλὰ γενναίων καὶ δυνατῶν οὐκ ἔναι ἔργον τοῦτον·
 τοῖς ἀνισχύροις καὶ σαθροῖς δέδοται τὸ ἐξάφνης·
 εἰ γὰρ καὶ νῖκος ποιήσωμεν, εἰς ἐντροπήν μας ἔναι. »
 Ἔστησασιν τὴν συμβουλήν ἡμέραν νὰ τοὺς δώσουν. 430
 Τριάκοντα ἀλάγια ἦσαν τοῦ βασιλέως
 470 καὶ τὸ καθὲν ἀπὸ ἑκατὸν εἶχεν καβαλαρίου·
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως δώδεκα ἦσαν πολέμου ἀλάγια
 ἀπὸ τριάκοντα στερρῶν γενναίων πολεμάρχων,
 καὶ ἐκεῖνος μὲ τοὺς δώδεκα πάλιν ἄλλον ἀλάγιν· 435
 τὸ φουσάτον τὸ ἕτερον νὰ στέκεται ἐξόχως.
 475 Ἐκίνησαν στρατιωτικά, συντακτικά, ἀνδρειωμένα,
 ἀφοῦ τὸ ὄρνειον ἔκραξεν ἐκ τοῦ κατονοτόπιον,
 καὶ πρὸς τὸ ἠλιοανάτελμα πλησιάζουσιν τὸ κάστρον·
 αἱ βίγλες τοὺς ἐνόησαν τοῦ βασιλέως ἐκείνου 440
 καὶ ὑπάσι δὲ μετὰ σπουδῆς {μεγάλῃς}, λέγουν τὰ συχαρίκια:
 410 « Φουσάτον εἶδομεν πολὺν σκηπτόμενον εἰς κάμπου
 καὶ πρὸς βοήθειαν ἔρχεται τούτου τοῦ καστελλίου. »
 Εὐθὺς ὀρίζει ὁ βασιλεὺς νὰ ἀρματωθῇ φουσάτον
 ὀρίζει ἀλάγια θαυμαστὰ τριακόσια πενήντα, 445
 καὶ τὸ καθὲν ἀπὸ ἑκατὸν εἶχεν καβαλαρίου,
 415 485 φαρατούς ὅλους, διαλεκτοὺς καὶ δεδοκιμασμένους,

καὶ πόλεμον ἐκήρυξεν ὁ βασιλεὺς ἐκείνος·
 πάντες ἀλαγιάσθησαν, ἔστησαν ἐξ ἑτοίμου.
 Εἶχεν δὲ ὁ βασιλεὺς υἱοὺς (δοκοῦντας) ἀνδρειωμένους,
 ἀνάνδρους δὲ τυγχάνοντας ὡς ἔδειξεν τὸ τέλος·
 490 πέντε δὲ ἦσαν ἐξαίρετοι, ἄνθος τῶν ἀνδρειωμένων,
 οἵτινες δὲ ὑπῆρχοντο υἱοὶ τοῦ βασιλέως.
 Ὁ δὲ θαυμαστὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνγῆς καταλαβούσης
 καβαλικεύουν ὥρισεν πάντες τὰ παλαφρέ τους,
 ἐκείνος δὲ καὶ οἱ δώδεκα οἱ θαυμαστοὶ ἀγοῦροι
 495 μούλας ἐκαβαλίκευσαν μαύρας ὡσπερ ἐλαίας.
 Καὶ ὡσότου νὰ δώσῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ πλατύνῃ ἡ ἡμέρα
 τὸν κάμπου ἐκατέβησαν, βλέπουσιν τὸ καστέλλι·
 ἠγάπησεν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ ψυχῆς τὸν τόπον.
 Ὀλίγον τοὺς ἐχώριζεν ἀμφότερα τὰ μέρη,
 500 τουμπίτσα τοὺς ἐχώριζεν ἀνάμεσα τῶν δύων,
 καὶ ἐκεῖ πάντες ἐστάθησαν, κανεὶς νὰ μὴ τοὺς βλέπῃ.
 Ἄτὸς του τοὺς ἐρμάτωσεν καὶ κατεχύρωσέν τους,
 αὐτοὺς καὶ τὰ φαρία τους καλῶς ὠχυρωμένα·
 καὶ ἀφότου ἐρματωθήκασιν μετὰ καλῆς καρδίας,
 505 νικᾷ τὸ θράσος τὸ πολὺν τὸν μέγαν Ἀχιλλέα,
 ἠπαίρνει τὸ κουτάριν του καὶ τὸ λαμπρὸν σκουτάριν
 καὶ τόπον ἔδραμεν πολὺν καθάπερ τὸ γεράκι·
 τοῦτου δὲ πάντες ἔφριξαν ὅσοι καὶ ἂν τὸν εἶδαν.
 Καὶ δέκα ἀλάγια ἐχώρισεν νὰ εἶναι τοῦ πολέμου·
 510 οὐκ εἶχασιν ἀπὸ πολλῶν, ἀπὸ τριάκοντα καὶ μόνου,
 καὶ ἐκείνος μὲ τοὺς δώδεκα πάλιν ἄλλον ἀλάγιν·
 τὸ δὲ φουσάτου τὸ πολὺν ἐμοίρασεν εἰς δέκα.
 Μοῦντου ἐκαβαλίκευσεν, ἀλλὰ φουδούλην μοῦντου,
 ἔστραπτεν ὡσπερ ἥλιος ἐπάνου εἰς τὸν μοῦντου.
 515 Καὶ ἐστέκασιν κατόπισθεν εἰς τούμπαν συνηγμένοι,
 καὶ τίποτε οὐκ ἐγίνωσκον ὅτι πλησίον τους εἶναι·
 καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν πάντες ἀρματωθῆναι,
 καὶ τοὺς υἱοὺς του ἐλάλησεν, τοιαῦτα τοὺς ἐλάλει:

Λόγια τοῦ ἐναντίου βασιλέως.

320 « Ἐπάρετε τὰ ἀλάγια μου, ὅλα μου τὰ φουσάτα,
 καὶ πρὸς ἐκείνους δράμετε εὐθύς, καὶ ἂν τοὺς εὐρήτε,
 ἐξάγκωνα τοὺς φέρετε δεμένους πρὸς ἐμένα. »
 Καὶ μετὰ σοβαρότητος ἐκίνησαν καὶ ὑπᾶσιν·
 ἐπῆρεν ἀλάγια θαυμαστὰ διακόσια πενήντα, 485
 325 καὶ τὸ καθεν ἀπὸ ἑκατὸν εἶχεν καβαλαρίους,
 455 φαράτους ὅλους, διαλεκτούς, καλοὺς, δοκιμασμένους.
 Ἄφότου ἐπλησίασαν ἐνὸς μιλίου τόπου, 488
 ἕναν ἀπὸ τοὺς δώδεκα ὁ Ἀχιλλεὺς ἐλάλει, 488a
 τὸν Πάντρουκλον ἐλάλησεν, τὸν γνήσιον συγγενὴν του,
 330 καὶ ὡς κάλλιον ἐκ τοὺς ἔνδεκα τοὺς χωριστοὺς ἐκείνους: 490
 460 « Πάντρουκλε, ἔπαρ' τὸ φλάμπουρον καὶ ἀνέβα εἰς τὴν τουμπίτσαν,
 νὰ ἰδοῦσιν τὸ σημάδι μου καὶ τότε ἡμεῖς νὰ ἐβγοῦμεν. »
 Τὸ δὲ σημάδι σταυραετὸς ὀλόχρυσος ὑπάρχει
 καὶ λέων τὸ στόμα κόκκινος εἰς κίτρινον ἀέραν·
 335 καὶ παρευθὺς (τὸ) ἐγνώρισαν μέσα ἐκ τὸ καστέλλι, 495
 465 ἐχάρησαν, ἐχόρεψαν, μεγάλως εὐφημοῦσιν.
Λόγια Πάντρουκλου πρὸς τοὺς ἰδίους.
 Ἰδὼν δὲ πλήθος ἄπειρον ὁ Πάντρουκλος φουσάτων,
 εὐθύς ἀπεμειδίασεν, λέγει πρὸς τοὺς ἰδίους:
 340 « Πολλὰ πουλίτσια εἶδα ἴδω τὸν κάμπου καταβαίνου· 500
 οὕτως ἄς τοὺς συντρίψωμεν ὡς φάλκων τὰ περδίκια. »
Ἐθαύμασεν τὸ ἀπόκοτον.
 Τοῦτου ὑπερεθαύμασεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν λόγον.
 Ἐσμίξασιν οἱ δώδεκα καὶ εὐθύς ἐπιλαλήσαν,
 475 345 καὶ ἀπέκει δὲ τὰ ἀλάγια τὰ δώδεκα μὲ τάξιν,
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνέτρεχεν μόνος, μεμονωμένος.
 Ἐκείνοι ὑπερεθαύμαζαν τὴν ὀλιγότητάν τους 505
 καὶ ὡσὰν εἰς τοὺς ὀλιγοστοὺς μὲ θράσος κατεβαίνου.
 Ἐσμίξασιν ἀλάγια τρία τοῦ βασιλέως
 485

550 καὶ εἰς ἕναν ἑκατέβηκαν ἀλάγιν τοῦ Ἀχιλλέως·
καλὰ τοὺς ὑπαντήσασιν, οὐκ ἠδειλιάσαν τους,
ἀλλὰ ὁ εἰς τοὺς δέκα ἐσύθλασεν, καὶ ἑκατεσφάξασίν τους, 510
καὶ ὡς γῦπες τοὺς ἐσύθλασαν οἱ τριάκοντα τοὺς τριακόσιους.
Νὰ εἶδες τὸν Ἀχιλλέα†, σπαθείας δοκιμασμένας,
555 οὐδέναυ ἐδευτέρωνεν νὰ μὴ τὸν ρίψη κάτω.
Εἴκοσι μόνον ἔγλυσαν ἀπὸ τοὺς τριακόσιους
καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εἴκοσι ἔλαβαν ἄνδρας πέντε. 515
Μὲ τὸ καλὸν τοὺς ἔλεγεν: « Ἐξω μερία σταθῆτε,
νὰ ἔλθουν ἐκ τοὺς συντρόφους σας ἐκ τῶν ἀναπαμένων. »
560 Καὶ ἐκεῖνοι ἀνταπεκρίθησαν καὶ πρὸς ἐκεῖνον λέγουν:
« Ἡμᾶς τοὺς πέντε ἄφες μας, ἡμῶν μᾶς θανατώσης,
καὶ δούλοι σου νὰ εἴμεθεν ἡμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας†. »
Ἐνίκησέν τους ἡ ὄρεξις, ἀπῆρεν τους τὸ θράσος
καὶ εὐθὺς πάλιν ἐπιλάλησαν μέσα εἰς τὸ φουσατόν.
565 Θαυμάσια μεγάλα ἔκαμναν καὶ ἀνδρειωμένον θράσος,
ὅμως οὐκ ἠδυνήθησαν ἵνα ποιήσουν νίκος,
ἀλλ' ὄπισθεν ἐγύρισαν, ἔξω τροπὴν ἐποῖκαν. 525
Ἀλάγια τρία ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως,
ἀλάγια τριάκοντα ἐσκότωσαν ἀπὸ τοῦ βασιλέως·
570 οἱ τσάγρες τοὺς ἐζάλισαν ἄς εἴχασιν ἐκεῖνοι,
ἀλλ' ὅμως πάλιν ἔδερναν, ἐγύριζαν ὀπίσω.
Ἐξῆντα χιλιάδες ἦτασιν τοῦ βασιλέως φουσατόν,
καὶ τοῦ Ἀχιλλέως δεκοκτώ, ἀλλ' ἦσαν ἀνδρειωμένοι. 530
Ξένον καὶ μέγαν, ἄπειρον ὁ πόλεμος ἐκεῖνος.
575 Καὶ ἀπὸ τῶν πέντε τῶν νιῶν τῶν θαυμαστῶν ἐκεῖνων
ἕναυ ἐπῆρεν ὁ θυμὸς καὶ ἐσέμπην εἰς τὸ φουσατόν,
τριακόντα ἐσκότωσεν ὡς ἰέραξ τὰ περδίκια· 535
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθαύμασεν καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,

550 ἑκατέβηκαν Wagn. : ἐκατέβηκεν N 554 cruces apposui : ἀγούρους θαυμαστοῦν
Hess. 555 ἐδευτέρωναν ... ρίψουν Hess. 557 εἴκοσι] τριάκοντα? cf. L 397-398
558-563 lacunas possis post 557, 560 et 562 statuere; at locus nondum sanatus 561-
562 cruces apposui; μηδέν—μας fortasse delendi et lacuna statuenda, cf. L 402-403 565
θαυμάσια μεγάλα scripsi : θαύμασιν μεγάλην N : μεγάλα θαύματα Hess. 569 τριά-
κοντα] δέκα Hess.

Λόγοι πρὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα.

580 καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔλεγαν: « Δέσποτα, ἄς πολεμοῦμεν,
μὴ πέσουν τὰ φουσατά σου καὶ πάθης ἀτιμίαν. »
Ἐνόσω ταῦτα ἐλέγασιν ἐκεῖνοι πρὸς ἐκεῖνον,
εὐθὺς ἐπελυθήκασιν οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ πέντε· 540
ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐγέλασεν καὶ πρὸς τοὺς δώδεκα λέγει:
585 « Βλέπω τοὺς πέντε σοβαροῦς· δοκῶνται ἀνδρειωμένοι,
ἐπεὶ ὁ εἰς τοὺς τριάκοντα ἔθλασεν ὡσπερ εἶδα·
ὅμως ὑπάγω πρὸς αὐτοὺς ἵνα τοὺς δοκιμάσω,
καὶ ἐσεῖς ὁμοῦ οἱ δώδεκα χυθῆτε εἰς τὸ φουσατόν, 545
καὶ ἄς βλέπω τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ πάλιν ἐσεῖς ἐμένα.
590 Θαρρῶ εἰς τὴν εὐχὴν τῆς μάννας μου οὐ μὴ μᾶς ἐγλυτώσουν. »
Τότε λοιπὸν ἐλάκτισεν τὸν θαυμαστόν του μοῦντου
καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐξεπήδησεν, ἐφώναξεν μεγάλως
καὶ ὡς δράκων τὸ βλέμμαυ φοβερὸς {τῶ} εἰς αὐτοὺς ἐκατέβην· 550
τὸν ἕναυ ἔδωκεν σπαθεία ἀπάνω εἰς τὸ κασίδιν
595 καὶ μέσα τὸν ἐδίχασεν ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω·
τὸ ἀπελατίκιν ἔσυρεν, τὸν ἄλλον δευτερώνει,
καὶ εἰς γῆν ἠπλώθη παρευθὺς ἀναίστητος καθόλου·
ὁ τρίτος φεύγει· ἔφθασεν, κρούει τον κουταρέα, 555
μὲ τὸ φαρὶν τὸν ἔρριψεν καὶ ἐφύγασιν οἱ δύο.
600 Μαῦρον ἐμετασέλισεν, ἔσυρεν τὸ σπαθὶν του,
ἐλάκτισεν μετὰ θυμοῦ καὶ ἐσέβην εἰς τὸ φουσατόν·
ἀπέδω ἀπέκει ἔκοπτεν, ἔτρεχεν ὡσπερ λέων,
καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ φεύγουσιν, ἔπεφτεν ἀπομπρὸς τους 560
καὶ οἱ δώδεκα μὲ τοὺς ἐτέρους κόπτουν εἰς τὸ φουσατόν.
605 Τὰς ἄκρας ἐθερίζασιν οἱ δώδεκα μὲ θράσος·
εἰς ἄκραν ἐπιλάλησεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας
καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἔσμιξεν ἄκραν, συγκόπτων πάντας.
Ἐπέθαναν δύο νεώτεροι ἐκ τοὺς δώδεκα ἐκεῖνους, 565
καὶ θυμωθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς ὀρίζει νὰ τὸν φέρουν
610 τὸν μαῦρον του τὸν θαυμαστόν, φρικτὸν καὶ ἀνδρειωμένον·
μετὰ θυμοῦ του φοβεροῦ πηδᾶ, καβαλικεύει.

591 θαυμ(α) in mg N 593 del. Hess. 594 ἀπάνω scripsi : ἀπάνον N 595 κάτω
scripsi : κάτω N

Ἐσμίξασιν ἀμφότεροι ἀλλήλους τὰ φουσάτα,
 ἀλλήλως κατακόπτονται καὶ ἀλλήλως κατελοῦνται,
 καὶ κουνταρέας ἐσφάζοντα ἀπὲ τὸν Ἀχιλλέαν·
 615 καὶ ὡσπερ νὰ κόπτονται θερισταὶ χωράφιν δασωμένον,
 καλοί, ἰσχυροὶ καὶ δυνατοί, καὶ {μῆ} χορτασία μὴ ἔχων,
 οὕτως τοὺς ἐκατέκοπταν καὶ χορτασία οὐκ εἶχον.
 Ἐπλήθυνεν ὁ ποταμὸς τὰς αἱματοχυσίας,
 τοῦ Ἀχιλλέως ἐγένευσεν ὁ μαῦρος ἐκ τὸν κόπον·
 620 ἐξαπολεῖ του σύντομα, δράχνει ἰσχυρὸν σκουτάρην,
 γοργὸν τοὺς ἐκατέφθανεν καὶ ἐκατεφόνευν τους·
 καὶ γὰρ ὅσον ἐφαίνεται ὅτι διώκει ὀπίσω,
 εὐθὺς ὀμπρὸς ἐβρίσκοντο, ὡς λέων ἐπροπήδαν
 καὶ εἰς ἀπορία τοὺς ἔβαλεν καὶ οὐκ εἶχαν τί νὰ ποίσουν,
 625 οὔτε νὰ φύγουν εἶχασιν, οὔτε νὰ πολεμοῦσιν.
 Καὶ πάλιν εἰς τὴν μέσην τοὺς ἐσέμπαινε συντόμως
 καὶ εὐθὺς πάλιν εὐρίσκοντο πετόμενος εἰς ἄκραν·
 εὐθὺς τροπὴν ἐπήρασιν πολλὰ κατησχυμένην.
 Ἐποίησεν τὸ νίκος του ὁ μέγας Ἀχιλλεύς.
 630 Ἴδόντες δὲ τὸ θέαμα, τὴν ἀπειλὴν ἐκείνην,
 εὐθὺς ἀποαρματώνονται, πίπτουσιν, προσκυνοῦν του.
 Ὅριζι αἰχμαλωτίζουσιν τοὺς καὶ σιδηρώνουσιν τοὺς·
 αἰχμαλωσίαν ἐπήρασιν ἀμέτρητην, μεγάλην.
 Ὡς τὸ εἶδεν καὶ (τὸ) ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος
 635 τὸ θαῦμα τὸ ἐγένετο εἰς ὅλον τὸν λαόν του,
 φεύγει πολλὰ ὅσον δύναται εἰς τὸν ἐκείνου τόπον,
 μετὰ τῶν δύων τῶν υἱῶν τῶν ἐναπολειφθέντων.
 Οὕτως διώξας ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οἱ δέκα του ἀγοῦροι
 ἀπέσω τοὺς ἐσέβασαν εἰς ἐδικόν τους κάστρον·
 640 καὶ ὡσὰν τὰς πόρτας ἔφθασεν, ἔξω μικρὸν ἐστάθη,
 ἐπέξενυσαν οἱ δέκα του καὶ ὅλον του τὸ φουσάτον·
 ἐτέντωσαν καὶ ἐστάθησαν, ἔλυσαν τὰ ἄρματά τους,
 μικρὸν νὰ παρηγορηθοῦν ἐκ τὸν πολλὸν ἰδρώταν,
 νερούτσικον ἐφέρασιν τὰ χέρια τους νὰ νίψουν.

645 Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκάθισεν εἰς τὴν τένταν τρεῖς ἡμέρας,
 570 λυπείται λύπην ἄπειρον μετὰ τοὺς δέκα ἀγοῦρους
 τὸ πῶς ἐχάσασιν τοὺς δύο συντρόφους καὶ ἀδελφούς τους·
 καὶ δύο ἀρχοντόπουλα ἠῦρεν ἐκ τὸ φουσάτον,
 εὐγενικοὺς καὶ φρόνιμους, μᾶλλον ἀνδρειωμένους,
 650 ἔστησεν εἰς τὸν τόπον τους ἐκείνων τῶν ἀγοῦρων. 605
 Ἡθέλησεν ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ σκέψεται τὸ κάστρον.
 Ὡρέκτηκεν ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ σκέψεται τὸ κάστρον,
 πεζὸς ἐπεριπάτησεν τριγύρου νὰ τὸ βλέπει·
 γυναῖκες ἐπαρέσκυσαν νὰ ἰδοῦσιν τὸ φουσάτον,
 655 εὐγενικὴ καὶ ἐρωτικὴ, τοῦ βασιλέως θυγάτηρ,
 καὶ μέσον τούτων ἴστατο ἡ ἐξαιρετὸς ἐκείνη 610
 ἦν ὕστερον ἐκέρδισεν ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ πόθον.
 Βλέψας δὲ τούτην ὁ Ἀχιλλεὺς ἐτρώθη ἡ καρδία του,
 ζήλῳ ἀνήψεν ἡ ψυχὴ ἐκείνου τοῦ ἐρώτου·
 660 Ἐσέμπηκεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν Ἔρωταν τὸν μέγαν.
 ἴσταντο βλέπων ἄφωνος ἐπὶ πολλῆς τῆς ὥρας,
 615 ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, καρδιοπονεμένος·
 ὅμως ἀνδρειωθεῖς εἰς τὸν Ἔρωταν οὐκ εἶπεν τί ἔν' τὸ πάσχειν.
 Ἄφ' ἧς ἐκαταψύχησεν, πηδοῦν, καβαλικεύουν
 665 εἰς τὸ καστέλλιν ἔφθασαν τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνου.
 Ἐδώκασιν τὰ βούκινα μὲ παρηγορία μεγάλην,
 620 Ἐφθασεν εἰς τὸ καστέλλιν του.
 εἰς ἀπαντὴν του ἐξέβησαν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες
 καὶ ὀμπρὸς του ἐπήγαν ἅπαντες μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
 670 Πάντες ὑπερεθαύμασαν τοῦ Ἀχιλλέως τὸ κάλλος,
 τὴν ἡλικίαν τὴν θαυμαστήν, τὴν ὠραιότητάν του,
 595 πάντες ὑπερευφήμησαν αὐτὸν ὡς βασιλέαν: 625
 « Ἔδε στρατιώτης βασιλεύς, νικητὴς τροπαιοῦχος,
 εἰς τὴν ἀνδρείαν του χαίρεται, τινὰν νὰ μὴ φοβῆται. »
 675 Παρακαλοῦν του ἅπαντες νὰ μὴ στραφῆ ἐπίσω,

ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ πατέρας του ἐκεῖ νὰ κατοικήσουν.
 Ἐκεῖνος διὰ τὸν ἔρωταν τῆς κόρης ὅπου εἶδεν
 ἠθέλησεν εἰς τὸ ἐκ παντὸς ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ·
 ἦν δὲ ὁ τόπος πεδινός, εὐάρμοστος καὶ ὠραῖος.
 680 Καθίζει, γράφει γράμματα πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα,
 καὶ τῆς γραφῆς ἢ συμπλοκῆ ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι:
 Γραφὴν ἀπέστειλεν ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα.
 « Ὁ δούλος τῆς βασιλείας σου καὶ τολμηρὸς υἱός σου,
 συγχαίρομαι σοι, δέσποτα, πάλιν συγχαίρομαί σοι.
 685 Ἴδού, τὰ πάντα ἐγίνονται καὶ πάλιν εἰν' δικά σου,
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς σου ἔφθειρα καὶ ἔτσακίσαμεν τους·
 ἄλλους αἰχμαλωτίσαμεν καὶ ἄλλους ἐκατεκόψαν
 καὶ ἄλλοι ἐφύγαν σύντομα μὲ ἐντροπὴν μεγάλην.
 Πλὴν νὰ γινώσκῃς, δέσποτα, πάλιν ἂν μισεύσω,
 690 ἐχάσαμεν τὰς χώρας μας καὶ τοῦτοι τὰς ἐπήρα·
 πλησίον ἔναι οἱ ἐχθροὶ καὶ θέλουν μας κουρσέειν·
 ἀλλὰ μὴ τοῦτο γένηται, κἂν τολμηρὸς ὁ λόγος,
 ὄρισε, τάξε κεφαλὴν ἐκ τῶν αὐτόθι τόπων,
 ἐκ τῶν γνησίων μας τινὰ πιστόν, δοκιμασμένον,
 695 νὰ προμηθεύεται καλῶς τὴν σύστασιν τοῦ τόπου
 καὶ νὰ κρατῇ τὸ δίκαιον, κανεὶς νὰ μὴ ἀδικῆται.
 Καὶ ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου, ἂς ἔλθῃ ἡ δέσποινά μου,
 (ἢ) μάννα μου, ἢ κυρία μου, ἐδῶ νὰ κατοικοῦμεν·
 ὁ τόπος ἔναι πάντρεπνος, καλὸς εἰς κατοικίαν,
 700 καὶ καθ' ἐκάστην τοὺς ἐχθροὺς πάντα νὰ πολεμοῦμεν,
 νὰ τοὺς αἰχμαλωτίζωμεν καὶ νὰ τοὺς κατελοῦμεν. »
 Ἐκράτησεν τοὺς δώδεκα τοὺς χωριστοὺς ἐκείνους,
 ἐκράτησεν καὶ ἄλλους ὀλίγους τοὺς ἠθέλεν καὶ ἠγάπαν,
 τὸ δὲ φουσάτου τὸ πολὺν ὠρισε νὰ πηγαίῃ,
 705 νὰ ὑπᾶσιν εἰς τὰ ὄσπίτια τους, νὰ ὑπᾶσιν εἰς τὰ παιδία τους.
 Ἐπροσκύνησαν οἱ ἅπαντες τὸν Ἀχιλλέα πρεπόντως,
 εὐθὺς ἀπεχαιρέτησαν καὶ τὴν ὁδὸν ἐπήραν·
 ἔφθασαν εἰς τὰ ἴδια τους, ἐδῶκαν τὸ πιτάκι.

690 τοῦτοι Hess. : του N | ἐπήρα Wagn. : ἐπέρα N 698 add. Hess. 707 post ἀπε

χαιρέτησαν scil. τὸν Nac scil. τὸν ἀχιλλέα

Τὴν γοῦν γραφὴν ὁ βασιλεὺς ὡς ἔλαβεν εἰς χεῖρας,
 630 710 χαρεῖς ἐχάρην τὴν ψυχὴν, χάριτος ἐπληρώθη·
 δόξαν ἀνέπεμπον θεὸν καὶ πάντες οἱ ἐδικοί τους.
 Ἡ δέσποινα ὡς ἔμαθεν τὴν γενομένην νίκην,
 τὰ συχαρίκια τὰ λαμπρά, ἀνδραγαθίας τοῦ υἱοῦ της, 665
 ἠγάλλετον ἀμέτρητα μετ' εὐφροσύνης πάσης.
 715 Οἱ γνησιοὶ του συγγενεῖς καὶ οἱ πιστότατοί του,
 κρότους αὐλῶν καὶ μουσικῶν συναγαγόντες πλήθος,
 635 τῷ βασιλεῖ συνέχαιρον μετὰ καὶ τῆς δεσποίνης,
 τὸν Ἀχιλλέα εὐχόμενοι, κροτοῦντες, εὐφημοῦντες, 670
 καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἦταν συναθροισμένοι
 720 ὁμόδειπνοι, συνέστιοι γονέοις τοῦ Ἀχιλλέως·
 μετὰ τοὺς δείπνους οἱ χοροὶ, μετὰ χοροὺς ὀρχήσεις,
 640 μετὰ ὀρχησμάτων πάλαισμα καὶ συμπλοκὴ ἀλλήλων,
 καὶ καβαλάριοι παρευθὺς κροῦσιν τὰς κονταρέας, 675
 οἱ μὲν εἰς στύλους τὸ ἔκοπταν, οἱ δὲ καὶ εἰς τὰ σκουτάρια.
 725 Νὰ εἶδες χαρὰς ἀμέτρητας, μεγάλην εὐφροσύνην,
 645 ἀμέτρητα τραγούδια, μεγάλην εὐθυμίαν.
 Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων,
 Ἔπαγαίνει ὁ βασιλεὺς πρὸς Ἀχιλλέα.
 ὀρίζει δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν κρείττονα τῆς χώρας, 680
 730 (τὸν κρείττονα) εἰς φρόνεσιν, εἰς ἀγαθοπραγίαν,
 650 τὸν εἰς ἀνδρείαν ζηλωτὴν καὶ μέγαν ἐν πρακτέοις·
 τοῦτου αὐθέντην ἔποικεν νὰ κυβερνᾷ τὴν χώραν
 καὶ νὰ βαστᾷ τὸ δίκαιον, κανεὶς νὰ μὴ ἀδικῆται.
 Αὐτοὶ κινουῦσιν παρευθὺς καὶ ὑπᾶσιν εἰς τὸ κάστρον 685
 735 ἐκεῖ ὅπου ἀπέμεινεν ὁ υἱός του ὁ Ἀχιλλέας,
 655 καὶ πρὸς τὸν πανεξαίρετον πεφιλημένον παῖδα,
 τὸν Ἀχιλλέα τὸν θαυμαστόν, τὸν μέγαν τροπαιοῦχον,
 τὸν νικητὴν τε τὸν στερρόν, τὸν ὄντως ἀνδρειωμένον,

710 χαρεῖς Hess. : χαρὰς N 720 συνέστιοι γονέοις Hess. : συνέστιοι γονέοι N 721
 665 χοροὺς Hess. : χοροῖς N 730 add. Wagn. | ἀγαθοπραγίαν Wagn. : ἀγαθοπραγίαν N
 731 ἐν πρακτέοις Wagn. : ἐπρακτέην N 735 Ἀχιλλέας scripsi : Ἀχιλλεύς N : ὁ
 Ἀχιλλεύς ὁ υἱός του Wagn.

ἐπήγαν, ἐπεσώθησαν ὡς ἔγραψεν ἐκεῖνος.

740 Τὸ νὰ τὸ μάθη ὁ Ἀχιλλεύς, εἰς ὑπαντήν του ἐξέβην,
ἐσυνάχθησαν οἱ δώδεκα καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντές του,
καὶ στρατιῶτες ἅπαντες καὶ φίλοι καὶ γνωρίμοι
τὸν βασιλέα ὑπάντησεν μετὰ καὶ τῆς μητρός του
τόπου μιλίῳ τεσσαράκοντα, κατοικοτόπια δύο.

745 Ἦγγισαν εἰς τὸ κάστρον τους, ἐξέβην ὁ λαός του,
ἄνδρες, γυναικες, γέροντες καὶ νέοι καὶ παιδιά,
καὶ προσκνυοῦσιν ἅπαντες, μεγάλως εὐφημοῦσιν
τὸν βασιλέα, τὴν δέσποινα, τὸν νέον βασιλέα·
ἐντὸς εἰσηλθόν ἅπαντες εἰς τὸ ὀχυρωμένον κάστρον,
750 τερπόμενοι, ἀγαλλόμενοι, χαιρόμενοι, σκιρτοῦντες,
« πολλὰ τὰ ἔτη » ἐλέγασιν τὸν νέον βασιλέα.

Θέλομεν διηγήσασθαι τὸν ἔρωτα τὸν μέγαν,
τὸ πῶς ἐπλάκην ὁ θαυμαστός ὁ μέγας Ἀχιλλέας.

755 Ὁ δὲ Ἀχιλλεύς ὁ φοβερός, ὁ μέγας καὶ δυνάστης,
ἀφοῦ τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν ἐσκέψατο τῆς κόρης,
εἶχεν κρυφὰ πονέματα, εἶχεν μεγάλην θλίψιν.

Ἡ κόρη δὲ ἦτον ἐξαίρετος, πάντρεπνος καὶ ὠραία,
τῆς Ἀφροδίτης ἀντικρυς καὶ Ἑλένης Μενελάου,
760 καὶ ἀπὲ τὴν ἀγάπην εἶχεν ἄπειρου εἰς αὐτὴν ὁ πατήρ της·
καὶ ἀπὲ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ἦν πρὸς ἐκείνην εἶχεν,
χρυσὸν ὀλιθομάργαρον ἐποίησεν κουβοῦκλιον,
καὶ διὰ λόγου της ἐποίησεν πάντρεπνον περιβόλιον.
Τὸ περιβόλιον ἐκ παντὸς τίς νὰ τὸ ἀνιστορήσῃ;

*Ἐπαινος περιβολίου.

765 Ἦτον ὁ τεῖχος του ὑψηλός, ὅλος μετὰ μουσείου,
εἶχεν καὶ πόρτας σιδηρὰς τιὰν νὰ μὴ φοβῆται·
τὰ κάλλη δέ, τὰς χάριτας τὰς τοῦ περιβολίου,
ἐξαπορεῖ μου ὁ λογισμὸς καὶ ὁ νοῦς μου νὰ τὰ γράψω,
καὶ ἀδυνατεῖ τα ἢ γλώσσα μου πῶς νὰ τὰ ἀφηγήται.

770 Δένδρα γὰρ εἶχεν θαυμαστά, πάντρεπνα καὶ ὠραία,
ὡς ὑπερβαίνουν ἄνωθεν οἱ κορυφές εἰς τὸν τοῖχον·
ἄνθια ποικιλιάτα, καὶ ποῖος νοῦς νὰ δυνηθῇ καταλεπτὸν νὰ γράψῃ;

690 Ἦσαν δὲ καὶ τριαντάφυλλα καὶ ἄνθια ποικιλιάτα,
καὶ ποῖος νοῦς νὰ δυνηθῇ καταλεπτὸν νὰ γράψῃ;

775 *Ἐπαινος βρύσης.

Βρύσις ἦτον ἐρωτική, τὸν κήπον κατεβαίνει
ἀπὸ φουσκίνας πάντρεπνου καὶ πλήρης πανευμόρφου·
695 τὰ δένδρη δὲ καὶ τὰ φυτὰ ἔρραине ἢ φουσκίνα.

780 Τῆς δὲ φουσκίνας τὰ λαμπρὰ τίς νὰ τὰ ἀνιστορήσῃ;
Λιθάρην ἦτον παμφανὲς εἰς βάθος ἐξυσμένη,
γύροθεν ταύτης ἴσταντο καὶ λέοντες καὶ πάρδοι,
ὅλα λιθάρια πάντερπνα εἰς βάθος ἐξυσμένα·

700 ἐξ ὧν ἀπάντων ἔτρεχεν ὕδωρ ἐκ τῆς φουσκίνας,
τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στόματος, τὸ δὲ ἄλλον ἐκ τοῦ στήθους,
785 ἕτερον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλον ἐκ τῶν ὠτίων.

Ἦσαν δὲ γένη πάντρεπνα ἀπλήστως τῶν πουλίων
καὶ ἐκιλαδοῦσαν πάντρεπνα Μαΐου τὰς ἡμέρας,
ὅταν τ' ἀηδόνια κιλαδοῦν καὶ τὰ πουλία στριγγίζουν,
790 ὅταν τὰ δένδρη ἄνθη ποιοῦν καὶ θάλλουσιν τὰ πάντα,
705 ὅταν τὸ ποικιλόμορφον καὶ χάριτος λιβάδιον
τῆ καὶ προσφέρειν† παρευθὺς μυριοκατακοσμεῖ το.

*Ἐπαινος πλατάνης.

710 Ἡ μήτηρ δὲ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης τῆς κουρτέσας
χρυσὴν ἐποίκεν πλάτανον, μέσον τοῦ κήπου σταίνει,

795 καὶ γένος ἅπαν τῶν πουλίων χρυσᾶ κατασκευάζει·
ἐντέχνως ὅλα ἐκάθουντα ἐκεῖνα εἰς τὴν πλατάνην,
ἐπνέασιν οἱ ἄνεμοι καὶ ἐκεῖνα ἐκιλαδοῦσαν,
ἕναν καθέναν τὸ αὐτὸ τὸ μέλος τὸ οἰκεῖον.

715 Τὸν νοῦν θαυμάζω, ἐξαπορῶ ἐκείνον τὸν τεχνίτην,
πῶς ἔστησεν τὴν πλάτανον μέσα εἰς τὸ περιβόλιον
710 καὶ πῶς ἐκατασκεύασεν τοῦ κιλαδεῖν πουλία·
τὸ γὰρ σκευάσαι ἀπὸ χρυσὸν ἢ ἐξ ἐτέρας ὕλης

775 ἄνθια Wagn. : ἄνθιον N 777 πάντρεπνου Wagn. : πάντρεπνον N 778 ἔρραине Hess. : εἶπερην N 780 παμφανὲς Hess. : πάνφιλος N | ἐξυσμένη Wagn. : ἐξοσμένα N 781 ὅλα Hess. : ἄλλα N | ἐξυσμένα Wagn. : ἐξοσμένα N 783 ἀπάντων Hess. : ἅπαντα

πουλίων γένος, ἔρπετων ἢ καὶ τῶν τετραπόδων,
 εἶδον πολλὰ ὅτι ἐνέτυχον καὶ παλαιὰ καὶ νέα·
 805 τὸ δ' ἄδειν τε τοῦ κιλαδεῖν χρυσὰ μυρία μέλη
 χρυσῶν ὀρνέων καὶ πουλίων, πτηνῶν καὶ τῶν ἐτέρων,
 ἐκτὸς σαρκὸς καὶ αἵματος, πνοῆς πτερῶν τε δίχου {ξένων},
 τῆς φύσεως ἔστιν θαυμαστόν, πολλὰ ἐξαιρημένον.
 Χαρὰ εἰς τὴν χρυσιοπλάταιον καὶ ἐκείνον τὸν τεχνίτην
 810 ὁποῦ τὴν ἐτεχνοποίησεν καὶ ἐκατέστησέν την,
 πολλὴν χαρὰ εἰς τὴν δέσποιναν ὁποῦ ὤρισε νὰ γένη,
 χαρὰ εἰς τὴν θυγατέραν της, ἐκείνην τὴν κουρτέσαν,
 ὁποῦ τὰ ἐκατετρέπεντο καὶ ἐκατεχαίρετόν τα.
 Πουλίων γένη τὴν αὐγὴν καὶ νύκταν κιλαδοῦσιν,
 815 τὰ δὲ ἄλλα ἡμέρα κράζουσιν καὶ πρὸς ἑσπέραν ἄλλα·
 τὰ δὲ χρυσὰ πουλίτσια, τὰ τῆς χρυσοπλατάου,
 ὅταν ἄνεμος ἔπνεεν πάντοτε ἐκιλαδοῦσαν.
 Ἔδε Χαρίτων σκῆνωμαν, ἔδε κατοῦνα Ἐρώτων,
 καὶ τῆς ἀγάπης οἴκημαν καὶ ἀνάπανσις τοῦ πόθου,
 820 χρυσότοπον, χρυσόκηπον καὶ χρυσοπεριβόλιν.
 οὐκ ἀστοχεῖ το (ὅ) ἐπαινῶν, ἀλλὰ ἀλήθεια λέγει.
Ἔπαινος κραβάτου.
 Εἶχεν γὰρ ἡ ἐξαίρετος καὶ κράβατον πανώραιον,
 ποικιλομορφοσύνθετον, χρυσόν, μαλαγματένιον,
 825 τερπνότατον, ἐξαίρετον, διὰ λίθων καὶ μαργάρων,
 σελία χρυσὰ σουπέδια παρόμοια τοῦ κραβάτου,
 καὶ ἀετοὶ ὀλόχρσοι τέσσαρες τοῦ κραβάτου
 τοὺς πόδας ἐκρατούσασιν καὶ ἐχαμοπετοῦσαν.
 Καὶ μέσον τούτων ἴστατο τὸ δειλιδὸν ἢ κόρη,
 830 (ἢ) ἐξαιρεμένη καὶ λαμπράν, ἢ πάντρεπνος ἐκείνη.
Ἔπαινος λοετροῦ.
 Ἐποίησεν δὲ καὶ τὸ λουτρὸν ὀρωτικὸν καὶ ὠραῖον,
 ὅπως πολλάκις βουληθῆ ἢ κόρη ἐκεῖ νὰ λούται.
 Καὶ ποία γλώσσα δυνηθῆ καταλεπτόν νὰ γράψῃ;

803 ἔρπετων Wagn. : ἐκπετων N 805 χρυσὰ Hess. : χρυσόν N

816 τὰ² Wagn. : τὰς N 817 ὅταν Wagn. : εἶος N 821 add. Wagn.

807 del. Wagn.

830 add. Hess.

835 Ἐξαπορεῖ μου ὁ λογισμὸς, αἱ χεῖρες (καὶ) ἢ γλώσσα
 ποία ἀφήγησιν ἀπὸ τοῦ λοετροῦ νὰ γράψω. 780
 Πορφυροχρυσιομάρμαρον ἐποίησεν τὴν τρούλαν
 μετὰ σαφείρων καὶ σαρδίου καὶ σμάραγδων ὠραίων·
 τὰ πλάγια καὶ ἢ σύνθεσις ξένη, παρηλλαγμένη.
 840 Καὶ ἀφότου ἐκατεσκεύασεν καὶ ἐκαταμουσειώσεν τα,
 τὴν κάμινον ἐκαίασιν μετὰ τῆς ξυλαλόης 785
 καὶ τὸ νερόν ροδόσταμμαν, καὶ ἐλούετο ἢ κόρη·
 πολλάκις ἂν ἐραθύμιζεν ἔπεφτεν εἰς τὰ ἄνθη.
 Ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν τὸ θερμὸν τὸ θαυμαστόν ἐκείνο
 845 ζῶον ὑπήρχεν θαυμαστόν, ἀνθρωπόμορφον, ὠραῖον,
 790 ἂν τὸ εἶδες νὰ ἔπες ἐκ παντὸς ζῶντος ἀνθρώπου στόμαν,
 καὶ τὸ θερμὸν ἐπέδιδεν καὶ ἐλούετο ἢ κόρη.
 Χαρὰ εἰς τὰς λαμπροχάριτας καὶ ἡδονὰς ἐκείνας·
 νὰ εἶπεν τινὰς εἰς τὸ ἐκ παντὸς οὐκ εἶναι ἀνθρώπου ἔργα,
 850 ἀλλὰ ἀχειροποίητα ἔπρὸς στερεᾶσ' Κυρίου.
 795 Ταῦτα γὰρ ἐγκατέλιπεν ὁ νοῦς καὶ ἢ χεῖρ τοῦ γράφειν,
 ὡς πρὸς τὴν κόρην τὴν τερπνὴν ὁ νοῦς μετατραπέυτον.
 Εἰς τὸ ἐκ παντὸς γὰρ κἂν ποσῶς τίς ἐξειπείν ἰσχύση;
 Οὐκ ἠμπορεῖ μου ὁ λογισμὸς νὰ ἀφηγηθῶ τὴν κόρην,
 855 ἀλλ' ὅσα γράψω πρὸς αὐτήν, πάλιν νὰ μὲ νικήσῃ.
Ἔπαινος τῆς κόρης.
 800 Σελήνης ἦτον ἄγαλμαν, εἶκων τῆς Ἀφροδίτης,
 καὶ ὁ πόθος τὴν ἀνέθρεψεν, Ἔρωσ ἐγέννησέν την,
 ὡσπερ βεργὴν τὴν ἐποίησεν λιγυὴν εἰς ἡλικίαν.
 860 Ἐγάπαν δὲ καὶ πάντοτε φράγκικην φορεσίαν
 καὶ διφιγκίτισιν σπαστρικὸν μονόφυλλον ἐφόρειεν,
 805 ἄλλοτε πάλιν τὰ λιὰ τὰ λέγουν ἀνεμίτσια,
 κατάστικτα ἀμφότερα διὰ λίθων καὶ μαργάρων,
 εἰς δύο πλεμένη χαμηλὰ καὶ φράγκικα ἐζωσμένη.
 865 Φορεῖ στεφάνιν καστρωτὸν καὶ βέργας μουσειωμένας,
 καὶ τραχηλέα ὀλόχρυσην καὶ χυμευτὰ βραχιόλια

838 add. Wagn. 837 -μάργαρον voluit N^{ac} | τρούλλαν Hess. : λούτραν N 850

coniecit Hess. 853 ἰσχύση Wagn. : ἰσχύσαι N 861

ἐφόρειεν scripsi : ἐφόρεν N 863 κατάστικτα Hess. : κατάσφικτὰ N

καὶ ἀγκωνάρια ἐξαίρετα διὰ λίθων καὶ μαργάρων·
 ἄλλοτε πάλιν ἔπλεκαν οἱ Ἔρωτες τὰ ἄνθη
 καὶ ἐποιοῦσαν στέφανον καὶ ἐφόραιναι τὴν κόρη.
 870 Φεγγαρομεγαλόφθαλμος ἦτον ἡ κόρη ἐκείνη,
 μέσα ἀπὲ τὰ ὀμμάτια τῆς οἱ Ἔρωτες δοξεύουν·
 τὰ φρύδια τῆς καμαρωτά, ἔμορφα ἐγεργμένα,
 καὶ κοκκινοπλουμόχειλη, σελήνης λαμπρότερα,
 μαργαροχιονόδουτος, γλυκοστοματοβρύσις,
 875 ἀσπροκοκκινομάγουλη, γέννημα τῶν Χαρίτων,
 κρυσταλλοκινοστράχηλος, ὑπερανασταλμένη,
 στρογγυλεμορφοπούγουνη καὶ κάλλος εἶχεν ξένου.
 Τὰ μῆλα τῆς ἐφλέγασιν ἀπὸ ψηλῆς θεωρίας,
 τὸ στῆθος τῆς παράδεισος ἐρωτικὸς ὑπάρχει·
 880 ζηλῶ ὅπου τὴν ἐτρύγησεν καὶ ἔκατεχόρτασέν τιν.
 Ἡ συντυχία τῆς θαυμαστή, ζαχαρογλυκεράτη,
 τὸ σείσμαν καὶ τὸ λύγισμαν ἀνθρώπους κατασφάζει,
 τὸ κλίμαν τοῦ τραχήλου τῆς καὶ τὸ ὑπολύγισμάν τῆς
 ψυχὰς ἀνέσπα σύρριζας καὶ ἔκατεφόνευέν τους,
 885 τοὺς Ἔρωτας ἐδούλωσεν καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην.
 Πλὴν οὐκ ἐγίνωσκεν ποσῶς τὸν Ἔρωταν ἡ κόρη,
 ἀλλ' ἦτον ὡς παράδεισος μετὰ νερῶν καὶ δένδρων.
 Εἶχεν κοράσια εὐγενικά, βάρια ἐξαιρημένας,
 καὶ ἀρχοντοπούλες δώδεκα καὶ αὐτὲς ὠραιωμένες·
 890 πάντοτε εἰς τὸν παράδεισον διηνεκῶς ὑπῆρχεν.
 Καὶ ἐκείνη μὲν ἐχαίρετον τὰς χάριτας ἐκείνας,
 ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐθλίβετον πάντοτε δι' ἐκείνην
Θλίβεται πάντοτε ὁ Ἀχιλλεὺς.
 καὶ τρῶσιν εἶχεν ἔρωτος καὶ πόνου τῆς ἀγάπης
 895 καὶ εὐθὺς ὁ ἀκαταδούλωτος ὄλος ἔκατεδουλώθη.
 Καὶ διὰ τὸν πόθον τὸν πάλαι ὅπου εἶχεν εἰς τὴν κόρη,

871 τῆς οἱ Ἔρωτες Hess. : τοὺς Ἔρωτας N 873 σελήνης λαμπρότερα Wagn. : σελήνης λαμπρότερον N 875 ἀσπροκοκκινομάγουλη Wagn. : ἀσπρη- N 876 κρυσταλλοκινο- N^{ac} 880 ζηλῶ Hess. : φιλλῶ N 881 ζαχαρογλυκεράτη Wagn. : -κεράτιον N 885 ἐδούλωσεν Hess. : ἐδοῦσεν N 887 ἀλλ' ἦτον Wagn. : ὀλήθον N 894 πόνου

810 ἀγάπην ἐπεζήτησεν μετὰ πατρὸς ἐκείνης.
 Ἐποίησεν ἀγάπην.
 Πολλάκις συνεσμύγουντα καὶ συνεπεριπατοῦσαν
 900 ἡμέραν νύκταν ἄπασαν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας,
 815 πλὴν δὲ ποσῶς ἀνάπαυσιν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐκ εἶχεν.
 Ποσῶς ἀνάπαυσιν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐκ εἶχεν.
 Ὅριζι ζουγραφίζουσι τοῦ ἀπέσω εἰς τὸ κουβοῦκλιον
 τὴν Ἀφροδίτην τὴν φρικτὴν, τὸν Ἔρωταν τὸν μέγαν,
 905 καὶ πρὸς ἐκείνην ἔλεγεν μετὰ πολλῶν δακρῶν:
 820 **Λόγια μετὰ δακρῶν ὁ μέγας Ἀχιλλεὺς**
εἰς τὸν φρικτὸν τὸν Ἔρωταν καὶ πλάστην τῆς ἀγάπης.
 « Ἔρω μου, τί σὲ ἔπταισα καὶ τί κακὸν σὲ ἐποίηκα
 καὶ τὴν καρδίαν μου σύρριζον καθόλου ἐξανασπᾶς τιν;
 910 Ἐμὲ σπαθία οὐκ ἔντρεψαν, κουτάρια οὐδὲ ὄλωσ,
 825 καὶ ἀπὸ μόνου βλέμματος ἔσφαξές με ἐξάφνης;
 Ἐχεις με, Ἔρω, τριδουλον, δοῦλον δεδουλωμένον·
 850 ἂν οὐ μ' εὖρεις τοῦ θελήματος καὶ ἔξω τοῦ ὀρισμοῦ σου
 τὸν ἔμαυτόν μου δίδω του μεθ' ὅλης τῆς καρδίας,
 915 καὶ ὡς ἄδικον καὶ ἀλλότριον ὄρισε καὶ ἄς μὲ φονεύσουν·
 εἰ δὲ εἶμαι τοῦ θελήματος καὶ τοῦ ὀρισμοῦ σου δοῦλος,
 855 διατί νὰ πάσχω, νὰ πονῶ, νὰ θλίβωμαι τοσοῦτον,
 νὰ ἀρνοῦμαι καὶ τὰς χάριτας, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους;
 Τὸν ἔμαυτόν μου δίδω του εἰς ἐδικὰς σου χεῖρας
 920 καὶ εἴτι θέλεις ὄρισε, ἀθέντη, καὶ ἄς μὲ ποιήσουν. »
 Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐθρήνησεν καὶ ἔκλαυσεν θαρσέως,
 καὶ πιάνει μὲ τὰς χεῖρας του χαρτίν καὶ καλαμάριν
 860 καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔγραψεν πουόφλογον πιτάκιον
 καὶ εὕρισκει βάρια τῆς καλῆν καὶ πέμπει τὸ πιτάκιον·
 925 καὶ τῆς γραφῆς τὰ γράμματα ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι:
Πρώτη γραφὴ μεγάλου Ἀχιλλέως
 πρὸς τὴν πορφυρογέννητον τοῦ βασιλέως θυγάτηρ.

897-901 delenda censuit Hess. 905 ἐκείνου Wagn. 909 ἐξανασπᾶς τιν Hess. : ἐξ-

- « Γραφήν σὲ γράφω, ἔρωτική, γραφήν ὡς ἀπὸ πόθου
 ἄπλωσε, πιάσε, ἀνάγνωσε, μὴ τὴν ὑπερηφανήσης.
 930 Γνώρισε, κόρη ὀρωτική, μυριοχαριτωμένη,
 ὅτι ἐμὲν τὸν οὐκ ἐτρώσασιν κουνάρια ἢ σπαθία,
 τὸ βλέμμα σου μὲ ἐφλόγισεν καὶ ἐκατεδούλωσέ με,
 τὰ ὀμμάτια σου τὰ ὀρωτικὰ ἐπήρασιν τὸν νοῦν μου,
 καὶ δούλον μὲ κατέστησαν, δούλον δεδουλωμένον.
 935 Παρακαλῶ σε, ὀρωτική, ἐξαίρετη κουρτέσα,
 τὸν Ἔρωταν νὰ δέξειςαι μεσίτην τῆς ἀγάπης·
 ποσῶς νὰ μὴ ἀλαζονευτῆς καὶ θέλεις με φονεύσει,
 ἀλλὰ συγκλίθητι μικρόν, πόνεσε πόθου πόνου
 καὶ τὴν καρδίαν μου δρόσισον, πολλά ἔναι φλογισμένη.
 940 Εἰ δὲ πολλάκις ἄκλιτος τοὺς Ἔρωτας μὴ θέλῃς,
 ἐγὼ νὰ σύρω τὸ σπαθὶν νὰ σφάξω τὸ κορμί μου,
 καὶ πίστευσέ με, αὐθέντρια μου, θέλουν σε κατακρίνει. »
 Καὶ τὴν γραφήν ἀπέστειλεν ταχέως πρὸς ἐκείνην.
 Ἡ κόρη δὲ ὡς ἐδέκτηκεν πιτάκιον τοῦ Ἀχιλλέως
 945 ποσῶς οὐδὲν ἠθέλησεν ἵνα κλιθῆ πρὸς πόθον,
 ἀλλὰ καθίζει, γράφει τοῦ ἀντίγραμμαν τοιοῦτον·
 τῆς γοῦν γραφῆς τὰ γράμματα ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι:
- Πρώτη γραφή τῆς κόρης πρὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα.**
- « Κύρις μου, τὸ πιτάκιον σου εἰς χεῖρας μου ἔδεξάμην·
 950 οὐκ οἶδα τί ἔναι τὸ πονεῖς, οὐκ οἶδα τί ἔν' τὸ πάσχεις.
 Ἐὰν σὲ δαμάζουν οἱ Ἔρωτες καὶ πάσχεις διὰ πόθον,
 πάλιν τοὺς παρακάλεσε καὶ νὰ σὲ συμπαθήσουν.
 Ἐγὼ, καλέ μου, τοὺς Ἔρωτας ποσῶς οὐδὲν φοβοῦμαι·
 πολλά εἶμαι ἀκαταδούλωτη εἰς Ἔρωταν καὶ πόθον,
 955 οὐκ οἶδα θλίψιν Ἔρωτος, οὐκ οἶδα ἀγάπης πόνου·
 καὶ σὺ ἂν πονεῖς καὶ οὐ δύνασαι τοὺς πόνους νὰ βαστάξῃς,
 σὺ δὲ μόνος νὰ φονευτῆς καὶ μόνος νὰ ἀποθάνῃς. »
 Καὶ τὸ πιτάκιον ἔστειλεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 Ὁ δὲ δεξάμενος αὐτὸ μετὰ περιχαρίας
 960 σπουδαίως τὸ ἀνεγίνωσκεν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου·
 γνωρίσας οὖν τὰ τῆς γραφῆς καὶ ἐνθυμηθεὶς ἐκείνην

- 865 αὐτίκα ὀλιγοθύμησεν, ἔπεσεν πρὸς τὴν κλίην
 καὶ ἐκείτευτον ἀναίσθητος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.
 965 Πάλιν καθίζει, γράφει τὴν ἀντίγραμμαν τοιοῦτον·
 τῆς γοῦν γραφῆς ἢ συμπλοκῆ ἦσαν τοιοῦτοι λόγοι: 900
- Δευτέρα γραφή τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὴν κόρην.**
- 870 « Πολλὰ φοβοῦμαι, κόρη μου, ὅτι πολλὰ καυχᾶσαι,
 φοβοῦμαι μὴ σὲ τρώσουσιν τὰ βέλη τῶν Ἐρώτων
 καὶ εὔρουσίν σε ἀλαζονικὴν καὶ κατασφάζουσίν σε.
 970 Δέξαι με, κόρη, σύμβουλον καὶ κλίθητι πρὸς πόθον,
 μάθε ἐκ τὸ πιτάκιον μου τὴν θλίψιν ἥνπερ ἔχω
 875 καὶ τῆς ψυχῆς μου τὸν σφαιμόν, πῶς εἶμαι μαραμένος·
 οἱ Ἔρωτες μὲ ἐφόνευσαν καὶ κατετρώσασίν με.
 Ἐγὼ πάλιν τοὺς Ἔρωτας νὰ τοὺς παρακαλέσω
 975 νὰ πέμψῃ βέλος καὶ εἰς ἐσέν, νὰ σὲ καταπληγῶσῃ,
 νὰ μάθῃς καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν ἔχουν,
 980 νὰ μάθῃς καὶ τὰ τόξα τοὺς καὶ νὰ τοὺς προσκυνήσῃς. »
 Ἡ κόρη ὡς ἐδέξατο τὸ δεύτερον πιτάκιον
 ἐσυνεθλίβη τῇ ψυχῇ καὶ οὐκ εἶχεν τί ποιήσει·
 985 ὅμως καθίζει, γράφει τοῦ ἀντιγραφῆν δευτέραν:
- Δευτέρα γραφή τῆς πορφυρογέννητης πρὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα.**
- 880 « Τί σφάζεις μὲ τοὺς λόγους σου καὶ τί μὲ φοβερίζεις;
 Ὅταν μὲ φέρουν οἱ Ἔρωτες καὶ τρώσουν με πρὸς πόθον,
 885 τότε προκρίνω εἰς τὸ ἐκ παντὸς νὰ σφάξω τὸ κορμί μου,
 ἵνα μὴ πέσω εἰς ἔρωταν, νὰ ὑποκλιθῶ εἰς ἀγάπην.
 Ἄλλ' ὅμως ἐὰν ὑποκλιθῶ καὶ ἔλθῃ ἡ ψυχὴ μου εἰς πόθον,
 καὶ ἀγαπήσω σε, αὐθέντη μου, εὐγενικὴ μεγάρχα,
 890 τὸ τί νὰ ποιήσῃς ἀπορῶ νὰ μάθῃς τὸν σκοπὸν μου·
 ἔχω γὰρ τεῖχος ὀχυρὸν καὶ κατησφαλισμένον,
 895 ἔχω καὶ πόρτας σιδεράς καὶ κατακλειδωμένας,
 φυλάσσουν με καὶ λέοντες καὶ οὐκ ἔχεις τί ποιήσῃς.
 900 Εἰ δὲ καὶ θέλεις, ἄγουρε, γυναῖκα νὰ μὲ πάρῃς,
 οὐ μὴ θελήσῃ σε ὁ πατήρ μου διὰ τὴν εὐγένειάν του 925

- καὶ διὰ τὸν φόνον ὀποῦ ἔποικες, λέγω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου. »
 995 Τὴν γοῦν γραφὴν δεξάμενος ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας
 ἐχάρηκεν ἐνήδουα καὶ γράφει πρὸς τὴν κόρην
 τῆς δὲ γραφῆς ἡ συμπλοκὴ ἦσαν τοιοῦτοι λόγοι:
- Τρίτη γραφὴ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὴν κόρην.**
- « Φῶς μου, ψυχὴ μου, ὀμμάτια μου, πνοή μου, ἀνασασμός μου,
 1000 ἥλιε, σελήνη ὀλόφωτος, καὶ ἄστρου τῆς Ἀφροδίτης,
 ἄς μάθω μόνου θέλημαν, κόρη, τὸ ἐδικό σου,
 καὶ ἀφοῦ γνωρίσω τὸν σκοπὸν καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου,
 ὡς πέρδικαν ἐκ τὸ κλουβίν, οὔτως νὰ σὲ ἀρπάξω,
 νὰ μπήξω τὸ κοντάρι μου τὸ τεῖχος νὰ πηδήσω
 1005 τὰς πόρτας σου τὰς σιδηρὰς {μόνου} λακτέαν νὰ τὰς δώσω
 καὶ ἂν οὐ τὰς ρίξω κατὰ γῆς, ἄς μὲ ἀναθεματίζουσιν.
 Τὰ γὰρ φουσάτα, ἐρωτική, καὶ οἱ ἀγοῦροι τοῦ πατρός σου,
 οὐ μὴ τολμήσουσιν, θαρρῶ, σταθῆναι ἔμπροσθέν μου,
 διότι καὶ πρῶτα ξέρουσιν με καὶ θέλουσιν με προσέχε '. »
 1010 Καὶ τὴν γραφὴν ἀπέστειλεν ταχέως πρὸς τὴν κόρην.
 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐστάθηκεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἔρων,
 τὸν εἶχεν ζωγραφῆσει, μετὰ δάκρυα τὸν λέγει,
 τὰ γόνατά του εἰς τὴν γῆν παρακαλεῖ τὸν Ἔρων:
- Παρακαλεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἔρωτα τὸν μέγαν.**
- 1015 « Ἔρω μου, ποῦ ἔν τὰ τόξα σου τὰ ἔδωκες ἐμένα;
 Ἔρω μου, ποῦ ἔν ἡ δύναμις τὴν ἔδειξες ἐμένα;
 Παρακαλῶ σε, σύντομαν φθάσον ὡς πρὸς τὴν κόρην
 καὶ βάλε εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀγάπην ἐδικὴν μου,
 πόθου καὶ πόνου νὰ πονῆ, νὰ ἐνθυμῆται ἐμένα,
 1020 νὰ μάθῃ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν ἔχεις,
 καὶ νὰ μὴ ἀλαξονεύεται πρὸς τὸ πολὺν σου κράτος. »
 Ταῦτα τὰ λόγια ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ δακρῶν
 εἰς τὸν φρικτὸν, τὸν θαυμαστὸν, τὸν Ἔρωτα τὸν μέγαν.
 Ἔτρεχαν τὰ ὀμματίσια του ὡς τρέχει τὸ ποτάμι
 1025 καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀναίσθητος καθόλου.
 Τρέχουσιν οἱ ἀγοῦροι του καὶ ἐσυνεφέρασίν του.

1000 ὀλόφωτ N 1005 del. Hess. 1016 ποῦ ἔν ἡ Wagn. : πόνη ἡ N

- λέγουσιν τον: « Τί ἔχεις, δέσποτα, καὶ τί ἔναι τὸ σ' ἐφάνη; »
 Ἐκεῖνος οὐκ ἠθέλησεν τιῶν νὰ ὁμολογήσῃ.
- Παραδιαβάξει μέσον τοῦ περιβολίου.**
- 930 1030 Ἡ κόρη δὲ τὸ δειλιόν, ὦραν ἀπὸ τὸ γιόμαν,
 εἰς τὰς σκιάς ἐχαίρευτον εἰς τῶν δειλιῶν ἀπὸ κάτω
 καὶ γύροθέν τῆς ἦστεκαν αἱ βαίττες τῆς ὄλες,
 ὄλες καλές, εὐγενικές, ἀρχόντων θυγατέρες.
 Ὅριζει πιάνουσιν χορὸν διὰ νὰ παραδιαβάσῃ
 1035 τὸ κίνημαν, τὸ λύγισμαν, τὸ ὑπόκλιμαν τῆς κόρης
 ἔκαιεν καὶ τοὺς Ἔρωτας, ἔκατεφλόγιζεν τους.
 931 καὶ ἡ ἀκαταδούλωτος, ἡ ἐξαίρετος ἡ κόρη
 γλυκὺν τραγοῦδιον ἤρξατο παράξενου, ὠραίου,
 καὶ καταλόγιν ἤρχεψεν μετὰ περιχαρίας:
- 94 1040 Τραγοῦδιον λέγει ἡ εὐγενικὴ εἰς τὸν χορὸν ἀτῆ τῆς
 μὲ τὰς ἀρχοντοπούλας τῆς μέσου τοῦ περιβολίου.
- « Ἔδε φισκίνα καὶ νερόν εἰς ἔρωτα καὶ κάλλος,
 ἔδε παράδεισος τρεπνὸς καὶ πόθου περιβόλιον,
 ἔδε καὶ δένδρων συμπλοκὴ, ἔδε χαρίτων βρύσις,
 94 1045 ἔδε πανέμορφα καλὰ καὶ πόθου περιβόλιον,
 ἔδε ποθοπερίβολον πανέμορφον καὶ ὠραίου
 καὶ τὸ λιβάδιον ἠνθισεν τριαντάφυλλα τοῦ κήπου
 καὶ ρόδα καὶ μυρίσματα, ἔδε πανώραιος τόπος,
 ἔδε πανώραιον καὶ τερπνὸν καὶ πόθου περιβόλιον.
 1050 Βούλεται κάτις εὐγενής, ζητεῖ νὰ τὸ τρυγήσῃ,
 95 ἀλλὰ μὴ κλίνω τράχηλον εἰς ἔρωτα νὰ πέσω,
 {ἀλλὰ} οὐδὲ εἰς ἀγκάλες νὰ σεβῶ ἐρωτικοῦ μεγάλου
 οὐ μὴ δῆσω τὰς χεῖρας μου, οὐ μὴ τὸν προσκυνήσω,
 ἀλλ' ὡς φυτὸν ἐρωτικόν, μοσχόδενδρον νὰ στέκω,
 1055 εἰς τὴν μέσην τοῦ περιβολίου νὰ στέκω καὶ νὰ θάλλω
 ἔδε πανώραιον, ἔμορφον καὶ πόθου περιβόλιον. »
 95 Ἐξέβην ἀπὸ τὸν χόρον νὰ ἀναπαυθῆ ἡ κόρη.
 Καὶ ἀφότου γοῦν ἐπλήρωσεν ἡ κόρη τὸ τραγοῦδιον,
 985

1037 τίχεις N : τί εἶχεις Wagn. 1052 del. Hess. 1053 οὐ² Wagn. : οὐδοῦ N

ροδόσταμμαν ἐνίψατο λαβῶν ἐκ τὴν φισκίαν·
 1060 ἐκείνες μὲν ἐχόρευαν, ἐχαίρουντα συνήθως,
 καὶ ἡ κόρη ἀπεχώρησεν μικρὸν ἀπὲ τὰς ἄλλας
 καὶ ἔπεσεν πρὸς τὴν κλίνην τῆς, ἔβλεπεν πρὸς τὰ δένδρη.
 Καὶ εἰς τὴν χρυσὴν τὴν πλάτανου ἐσκέψατο γεράκιον
 μέγαν, μουτάτου, ἔμορφον, ὀλόκαλον, ὠραῖον·
 1065 ἐγέρνεται ἀπὲ τῆς κλίνης τῆς νὰ ἀπλώσῃ νὰ τὸ πιάσῃ,
 καὶ ἐκείνου λέγει πρὸς αὐτὴν ἀνθρωπινὴν λαλίαν:

Λαλία ἀνθρωπίνη τοῦ Ἔρωτος πρὸς τὴν κόρην.

« Αὐτοῦ στέκου καὶ βλέπε με, μὴ ἐλπίξῃς νὰ μὲ πιάσῃς·
 ἐγὼ εἶμαι τὸν κενοδοξεῖς, Ἔρωτος, φρικτὸς δυνάστης·
 1070 ἐγὼ ἔμειναι ὅπου σὲ ἐνέθρεψα καὶ ἐκατεκάλλυνά σε,
 καὶ πῶς ἐτόρμησες, κόρη, καὶ εἶπες οὐδὲν φοβᾶσαι
 τῶν Ἔρωτων τὰ βάσανα καὶ τῆς καρδίας τὴν τρώσιμ·
 Ὅμως οὐδὲν σὲ μέμφομαι, ἀπείραστος τυγχάνεις.
 Ἴδου γὰρ σὲ λέγω, ξανθή, ὠραία κουρτέσα κόρη,
 1075 τὰ κάλλη σου, τὰς χάριτας, τὰς ἐμορφίας τὰς ἔχεις
 καὶ τὰ καρδιοφλόγιστα τὰ ἦθη ὅπου σ' ἐδῶκα,
 τὸν κόσμον ὅλον ἔδραμον τὸ τίς νὰ τὰ κερδέσῃ,
 νὰ χαίρεται τὸ κάλλος σου, καὶ ἐσύ, κουρτέσα, ἐκείνου·
 καὶ οὐκ ἦῤα ἄλλον ἔμορφον εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον
 1080 εἰ μὴ αὐτὸν τὸν ἄγουρον τὸν λέγουσιν Ἀχιλλεῖα.
 Ἔχει καὶ κάλλος θαυμαστόν, ἀνδρείαν ἐξηρημένην,
 εἴαν εἶναι καὶ ἐλαττώτερος εἰς γένος, μὴ θαυμάσῃς·
 αὐτὸν ἀρμόζει ἐκ παντὸς νὰ χαίρεσαι μαζί του.
 Ἔθηκα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀγάπην ἐδικὴν σου
 1085 καὶ τρώγεται ἡ ψυχίτσα τοῦ διὰ πόθου ἐδικόν σου·
 καὶ δέξαι βέλος Ἔρωτος καὶ ἐσὺ νὰ τὸν ἐγνωρίσῃς,
 καὶ δέξαι βέλος ἔσωθεν Ἔρωτος ἐνεργεῖα. »
 Καὶ εὐθὺς εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐτόξευσεν ἀπέσω
 καὶ ἐκ τὸ δένδρον ἐπέτασεν, ἐχάθη ἀπομπρός τῆς.

1090 **Ἐνέργεια Ἐρωτοκράτορος.**

Καὶ ἐκείνη ἡ ἀκαταδούλωτος εὐθὺς κατεδουλώθη,

ὑπέκλινεν τὸν τράχηλον, ἐτρώθη ἡ καρδία,
 καὶ τότε ἡ κόρη ἐγνώρισεν δύναμιν τῶν Ἐρώτων,
 ἐστέναξεν, ἐδάκρυσεν, καὶ πρὸς ἐκείνου γράφει·
 1095 γλυκεῖα γραφὴν τὸν ἔστειλεν τὴν ὅποιαν ἐπεθύμασ·
 990 **Τὸ γλυκοτριτοπίτακον τὸ ἔστειλεν ἡ κόρη
 τὸν θαυμαστόν καὶ ἰσχυρόν, τὸν μέγαν Ἀχιλλεῖα.**
 « Ἐποίησεν ὁ Ἔρωτος, κύρις μου, θέλημα ἐδικόν σου
 καὶ ἐμένα ἐξέστράτισεν εἰς τὴν πολλὴν σου ἀγάπην·
 1100 τὸν νοῦν μου τὸν ἀδούλωτον ἐκατεδούλωσέν του,
 τὸν πύργον τῆς καρδίτσας μου, τὸν ὑψηλὸν καὶ μέγαν,
 995 τὸν ἐκαυχούμεν πάντοτε κανεῖς νὰ μὴ χαλάσῃ.
 Ἔρωτος σαγίταν ἔσυρεν καὶ ἐκατεφόνευσέ με,
 καὶ εἰς πόθον τῆς ἀγάπης σου ἤφερεν τὴν ψυχὴν μου.
 1105 Καὶ ἂν οὐκ ἴδω σε σύντομα, ἀθύντη μου ἀνδρειωμένε,
 εἰς τὸ ἐκ παντὸς ἀναίστητος γίνομαι ἀπ' ἐσένα.
 1000 Ἄρνούμαι καὶ τὸ γένος μου καὶ τὴν λαμπρότητά μου
 καὶ ἀπὲ τῶρα, ἀθύντη μου, δίδω σε τὴν ψυχὴν μου·
 καὶ ἔλα γοργόν, καρδία μου, θέλω νὰ σὲ συντύχω. »
 1110 Ἐκεῖνος δὲ δεξάμενος τῆς κόρης τὸ πιτάκιον
 ἀνέθαλλεν ἡ ψυχίτσα του, ἐχάρηκεν μεγάλως
 καὶ τοὺς ἀγούρους τοῦ ἔκραξεν καὶ εἰς βουλήν ἐκάτσει·
 1005 « Ἐγὼ θαρρῶ εἰς τοὺς ὄρκους σας καὶ θέλω σας συντύχειν,
 θαρρέσειν σας μυστήριον καὶ πόνον τῆς ψυχῆς μου.
 1115 Διὰ μέναν ἀγρυπνήσετε τούτην τὴν νύκταν μόνον
 καὶ μὴ νομίσητε, ἄγουροι, διὰ πόλεμον σᾶς θέλω,
 1010 ἀλλ' ἔχω ἐρωτοπόλεμον καὶ πόθον τῆς ψυχῆς μου.
 1040 Ἐτοῦτον τὸν ἐνικήσαμεν, λέγω τὸν βασιλεῖα,
 ὅπου ἐσκοτώσαμεν τὰ φουστάτα τοῦ μᾶλλον καὶ τρεῖς υἱοῦς του,
 1120 τὴν θυγατέραν τοῦ ποθῶ, θέλω νὰ τὴν κερδίσω. »
 Καὶ ὁ συγγενὴς τοῦ ὁ Πάντρουκλος χαμογελῶν ἐλάλει·
 1015 « Οὐκ ἔλεγά σε, δέσποτα, τοὺς Ἔρωτας μὴ ψέγῃς·
 1045 Καὶ νὰ νοήσῃς τῶρα δὲ τὴν δύναμιν τὴν ἔχουν·
 εἰς τὸν ὀρισμόν σου ἂς ὑπάγωμεν καὶ εἴτι ὀρίσῃς, ποῖσε. »
 1125 Ὅριζει ἐκαβαλίκευσαι καὶ οἱ δώδεκα φαρία,

ἐκείνου πάλιν ἔστρωσαν τὸν μαῦρον τὸν φουδούλην.
 Ἄλλα καὶ ὁ ἥλιος ἔδυνεν, ἐβράδυνεν ἡ ὥρα
 καὶ οἱ Ἔρωτες ἐπέτουνται εἰς τῶν δειδρῶν τοὺς κλάδους·
 ἄνεμος γαληνούτσικος ὑπέκρουεν τὰ δένδρη,
 1130 ἔτρεχεν τὸ νερούτσικον εἰς τῶν δειδρῶν τὰς ρίζας,
 ἦσαν τὰ πάντα ἐρωτικά, χάριτος πεπλησμένα.
 Καὶ ἡ κόρη μέσα ἐκάθεντον, ἔλεγεν μοιρολόγι,
 καὶ ἐκδέχεται τὸν ἄγουρον νὰ ἐλθῆ νὰ τὸν συντύχη,
 καὶ πάλιν ἐσηκώθηκεν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην.
 1135 Καὶ εἰς τὴν χρυσὴν τὴν πλάτανου ἐκάθεντον ἀηδόνι,
 νὰ εἶπες ὅτι ἐθλίβετον καὶ ἔκλαιεν διὰ τὴν κόρην.
 Καὶ ἐκείνη ἀπὲ τὴν κλίνην τῆς πάλιν ἀνεσηκώθη,
 καὶ εἰς τὸν κορμὸν ἐκάθισε ἐκείνου τοῦ πλατάνου,
 καὶ πρὸς τὸ ἀηδόνι ἔλεγεν μετὰ πολλῶν δακρῶν:
 1140 « Ἀηδόνι μου πολύποθον, ἐρωτικόν μου ἀηδόνι,
 εὐχαριστῶ σε, ἀηδόνι μου, ὅτι πονεῖς δι' ἐμένα
 καὶ θλίβεσαι καὶ συμπονεῖς τὸν πόνον μου, πουλὶν μου. »
 Ἐνόσφ ταῦτα ἔλεγεν ἡ κόρη πρὸς τὸ ἀηδόνι,
 εὐθὺς τὸν κτύπον ἤκουσεν τῶν θαυμαστῶν φαρίων.
 1145 Ἦν δὲ καιρὸς ἀπὸ τοῦ νῦν ὥρα μεσουκτιῶ,
 ἀλλὰ καὶ φέγγος ἔμνοστος καὶ νύκτα τῆς ἀγάπης·
 αὐτίκα ὀλιγοθύμησεν καὶ πέφτει εἰς τὴν φισκίαν.
 Ἐκείνος δὲ ἐτριγύριζεν ἀπόξωθεν τοῦ τείχου
 καὶ ἐκ τὸ φαρὶν του ἐπέξωθεν καὶ πιάνει τὸ κουτάριν·
 1150 ὡς λέων ἐπροπήδησεν καὶ ἐτίναξεν ὡς δράκων
 καὶ τὸ κουτάριν του ἔμπηξεν καὶ ἐπήδησεν ἀπέσω,
 ἄρματα ἐφόριεν ὀχυρά, κτύπον ἐποίκεν μέγαν·
 ἡ κόρη δὲ οὐκ ἐγνώρισεν ὅτι ἐμπῆκεν ἀπέσω,
 καὶ εἰς τοῦ πλατάνου τὸν κορμὸν βλέπει τὸν ἀγουρίτση
 1155 καὶ εὐθὺς ὀλιγοθύμησεν, ἔπεσεν πρὸς τὰ ἄνθη.
 Δραμῶν δὲ ἐκείνος παρευθὺς κρατεῖ τὴν ἐκ τὸ χέρι·
 ἔτρεμεν ἡ καρδία του βλέπων τοσοῦτον κάλλος,
 περιλαμβάνει τὴν γλυκεῖα, συχνοκαταφιλεῖ τὴν,
 καὶ ἡ κόρη τὸν νεώτερον ἐπεριπλάκῃκεν του.

1145 ὦρα Hess. : ἔστι N : ὥστε Wagn. 1157 βλέπων Wagn. : βλέπο N

1160 Ἡῦρεν καιρὸν τὸν ἠθέλεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας, 1082
 1050 πλὴν οὐκ ἐθέλησεν ποσῶς τὸν ἔρωταν πληρῶσαι,
 ἵνα μὴ πάλιν γένηται θερμότερος ὁ πόθος.
 Οἱ δὲ πρὸς κλίνην ἔπεσαν ἀμφότεροι καὶ δύο, 1085
 καὶ ἐκ τὰ πολλὰ φιλήματα καὶ τὰς περιπλοκάς τους
 1165 τὰ δένδρη τὰ ἀναίσθητα καὶ αὐτὰ ἀντιδοουοῦσιν.
 1055 Καὶ εὐθὺς κατέλαβεν ἡ αὐγὴ, καὶ πρὸς ἐκείνον λέγει:
 « Ἐγείρου, χρυσιοπτέρυγε φάλκων, ἀπὸ τῆς κλίνης,
 ἄγωμε εἰς τὴν μητέρα σου τὴν πολυπόθητόν σου 1090
 αὔριον φθάσε σύντομα, ἐγὼ ἀπαντέχει θέλω·
 1170 κούμησε εἰς τοὺς οἴκους σου, γοργὸν ἔλα νὰ μὲ ἐπάρης. »
 1060 Ὡς αἰετὸς ἐπήδησεν καὶ ἐξέβηκεν ὡς λέων,
 καὶ τοὺς ἀγούρους του ἠύρηκεν καὶ ἐπαντέχασίν του·
 ἄρματωμένοι ἐστέκουσαν ἀπέξω ἀπὲ τὸ τεῖχος. 1095
 Πηδοῦν, καβαλικεύουσιν, φθάνουν εἰς τὰ ἐδικά τους,
 1175 ὀλίγον ἐκοιμήθησαν καὶ εὐθὺς ἐξημερώνει·
 1065 **Λόγια τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τοὺς ἀγούρους του.**
 καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀγούρους του: « Δεῦτε, καλοὶ μου φίλοι,
 στρατιῶται ἀνδρειωμένοι μου καὶ παμπιστότατοί μου,
 σήμερον ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδετε τὴν κόρην 1100
 1180 καὶ νὰ θαυμάσετε καὶ ἐσεῖς τὸ ἐρωτικόν τῆς κάλλος. »
Ροῦχα φοραῖνουν ὁμοῦ νὰ ὑπᾶσιν πρὸς τὴν κόρην.
 Μίαν στολὴν ἐφόρεσαν καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,
 ἠνάχλια χρυσοπράσινα εἶχαν ἀπανωφόρια
 καὶ χρυσοκίτρινα βλαττία εἶχασιν τὰ φουστάνια.
 1075 1185 Ἐφόρεσαν καὶ οἱ δώδεκα στεφάνους ὀλοχρύσους, 1105
 ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, ὁ ἐξαιρετός τοῦ κόσμου,
 ἄσπρον βλαττὶν ἐφόρεσεν μετὰ χρυσὰ πουλῖα
 καὶ ἀπανωφόριον κόκκινον μετὰ λιθομαργάρων,
 1085 1190 καὶ πτερινιστήρια χυμευτὰ διὰ λίθων καὶ μαργάρων 1110
 φαρὶν ἐκαβαλίκευσεν ἄσπρον ὡς περιστέρι,

1188 ut partem textus scripsi : ut tit. N rubro atramento, omittunt edd. 1189 μεγάλους
 Wagn. : μέλους N

καὶ μέσον τούτους ἴσταντο ὡς ἄστρον, ὡς σελήνην,
οἱ Ἔρωτες τὸν ἐγέννησαν καὶ ἐζωγραφίσασίν του.
Σέλαν εἶχεν ἐξαίρετον, χρυσήν, μαλαγματένια,
1195 ρευστὰ μαργαριτάρια εἶχεν ἢ σέλα γῦρον·
τὰ ἐντεληνοπροστέληνα καὶ ἢ κεφαλαρέα
μάλαγμαν ὀλοπόρφυρον μετὰ λιθομαργάρων·
μὲ τὰ χρυσὰ ἀετόπουλα, μὲ τὰ χρυσὰ λεοντάρια,
καὶ χρωμιτίσια τουβία ὀξεία εἰς τὸ φαρὶν του·
1200 τὰ ὀνύχια καὶ τὰ κότσια μὲ τὴν χινέα βαμμένα
καὶ γατανίτια ὀλόχρυσα εἰς τὸν σγόρδον ἦν πλεμένα·
καὶ κλαπωτὸν κομπώσιον εἶχεν ἢ σέλα ἐκείνη
μὲ φούντας χρυσιοκόκκινας, μὲ χρυσαργύρους κόμπους·
φούντα μεγάλη, ἔμορφη εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀλόγου
1205 μὲ δώδεκα φοινίκια χρυσὰ σκουταρωμένη.
Ἐδῶκαν τὰ τουμπάκια τους, πηδοῦν, καβαλικεύουν·
ἦτον ὁ ἥλιος πρωϊνός, Μαΐου ἡμέρες ἦσαν,
καὶ ὅσοι τοὺς ἐβλέπασιν ἐξίσταντο δι' ἐκείνους,
λέγουν μὴ ἐκ τοὺς οὐρανοὺς ἄγγελος ἐκατέβην.
1210 Φαρίου του τὰ λαγκέματα, τῶν κουδουνίων τοὺς κτύπους,
τοῦ Ἀχιλλέως τὴν ἡλικία, τὸ ἠθικόν του σχῆμαν,
τῶν νέων τὰς παραταγὰς τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων,
τίνος ψυχῆ νὰ μὴ εὐρεθῆ νὰ δουλωθῆ εἰς ἐκείνου;
Λοιπὸν τῆς κόρης ἔφθασεν πλησίον τοῦ κουβουκλίου,
1215 λέγει πρὸς τοὺς ἀγούρους του, τοὺς δώδεκα ἐκείνους:
« Ἐπιλαλήσατε ἔμπροσθεν καὶ διαβήτε ἐκείθεν,
νὰ ἀκούσῃ ἢ κόρη, νὰ σταθῆ εἰς τὸν τείχον καὶ νὰ βλέπῃ·
καὶ ἐγὼ πάλιν κατόπισθεν νὰ ἐπιλαλήσω μόνος
καὶ τὴν καρδίαν της σύρριζον εὐθὺς νὰ ἐξανασπάσω. »
1220 Ἐλάκτισαν οἱ δώδεκα καὶ ἐδιέβησαν ὡς εἶπεν.
Ἡ κόρη δὲ ἀκούσασα τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων
εἰς τὸ νὰ ἰδῆ ἐστάθηκεν μὲ τὲς βαΐτσες ὅλες.
Ἦσταν, διελογίζονταν ἵνα τὸν ἐγνωρίσουν,
ὅλες ἀλλήλες ἐλέγασιν: « Καὶ ποιὸς νὰ ἔναι ὁ αὐθέντης;

1201 ἢ N^{ac} 1202 κομπόσιον N | εἶχεν ἢ Wagn. : εἶ N 1203 κόμπους N 1210
φαρία N^{ac} 1214 κόλης N^{ac}

1225 "Ολοι γὰρ μίαν ἔχουσιν ὡς βλέπω φορεσίαν. »
Τὸ νὰ προκύψῃ ἢ λυγερὴ νὰ βλέπῃ πρὸς ἐκείνους,
ἐλάκτισεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἄσπρον τὸν φουδούλην,
χαμογελῶν ἐδιέβηκεν ἀπὸ ἔμπροσθεν τῆς κόρης.
Ἡ κόρη ταῦτα παρευθὺς ἐγνώρισεν τὸν νέον,
1130 εὐθὺς ἐστάθην ἄφωτος ἐπὶ πολλῆς τῆς ὥρας.
Ἦς εἶδασιν ἐρχόμενον οἱ δώδεκα τὸν νέον,
πάντες ὁμοῦ πεζεύουσιν, πίπτουσιν, προσκυνοῦν του·
αἱ δὲ ἀρχόντισσες τῆς εὐγενοῦς παρακαλοῦν τὴν κόρην:
« Δέσποινά μου, ἐγείρου νὰ τὸν ἰδῆς καὶ κατεχόρτασέ του,
1135 βλέψου τὴν ἡλικίαν του, τὸ θαυμαστόν του κάλλος·
χαρὰ ἴσ' ὅπου τὸν ἐγέννησεν τὸν ἄγουρον ἐτοῦτον,
αὐτὸν ἀρμόζει ἐκ παντὸς νὰ χαίρῃς μετὰ τοῦτον. »
Ἐκείνη δὲ οὐκ ὑπέμενε νὰ στέκῃ νὰ τὸν βλέπῃ·
στέφανον πλέκει σύντομα μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια
1140 ἀπὸ δὲ κρίνου ρόδου τε καὶ τριακονταφύλλου
καὶ παμποικίλων καὶ τερπνῶν ἀθίσιων μυρισμένων,
καὶ ἐκράτιεν το εἰς τὰς χεῖρας της, ἐστέκεντο ὡς ἄστρον,
τὸν Ἀχιλλέα ἔβλεπε τὸ ποῦ παραδιαβάξει.
Καὶ ὡσπερ ἐψικεύουσιν τὴν Ἀφροδίτην τὰ ἄστρα,
1145 οὕτως ἐτριγυρίζασιν οἱ ἄγουροι τὸν νέον.
Ἐποίησαν ὥραν ὀλιγὴν καὶ ἐγύρισαν οἱ ἀγούροι
καὶ προσκυνοῦν καὶ οἱ δώδεκα τὴν κόρην ἀρμοζόντως.
Ὁ Ἀχιλλεὺς κατόπισθεν στήκει καὶ ἐρωτᾷ την:
« Πῶς ἔχεις, κόρη εὐγενική, ψυχῆς παρηγορία; »
1150 Ἡ δὲ « Καλῶς, » ἀντέφησεν, « διὰ τῆς σῆς ἀγάπης. »
Ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔλεγεν: « Ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου,
τὸ μεσουνύκτιον ἔρχομαι, κόρη, εἰς τὸ περιβόλιν·
πλὴν βλέπε, κόρη εὐγενική, πρόσεχε μὴ μὲ προδώσῃς,
τοῦτο πληροφορήθησέ το, μεθ' ὄρκου σὲ τὸ λέγω.
1155 Ἐὰν ἔξω ἀπὸ τοῦ κήπου (σου) τινὲς εὐρήσουσίν με
καὶ κάθομαι εἰς τὸ ἰππάριν μου καὶ εἶμαι εἰς κάμπους ἔξω,

1138 θεωρί ante φορεσίαν scr. et ipse ut videtur del. N 1239 ἴδια Hess. : διὰ N 1241
ἀθίσιων μυρισμένων Hess. : ἀθίσια μυρισμένα N 1242 τῆς N^{ac} : τοῦ N^{pc} i.l. τῆς
N^{ac} N^{mg}. 1244 ἐψικεύουσιν Hess. coll. ἐψικεύουσι L : ἐπισκέπουσιν N 1255
N^{ac} : πον N^{sl} | add. Wagn. | τινὲς | τιναις N^{ac}

- θαρρῶ οὐ μὴ μὲ τρέψουσιν ἐὰν εἶναι μυριάδες·
 ἐὰν δὲ εὖρουν με εἰς τὸν κήπου σου, μέσον τοῦ παραδείσου,
 καὶ κείτομαι εἰς τὴν κλίνην σου, κοιμοῦμαι μετὰ σένα,
 1260 ὥσπερ γυναῖκαν ἀναυδρον οὕτως νὰ μὲ φονεύσουν. »
 Καὶ εὐθύς ἡ κόρη ἐδάκρυσεν, λέγει τὸν Ἀχιλλέα:
 « Λυποῦμαι δὲ καὶ θλίβομαι, αὐθέντη μου εὐγενικέ μου,
 ὅτι ἀκόμη οὐκ ἐγνώρισες τὸν πόθου μου τὸν τόσου,
 τὸν ἔχω, αὐθέντη μου, εἰς ἐσὲν καὶ κατατέρπομαί σε,
 1265 ἀλλ' ἔχει ὁ νοῦς σου δισταγμόν, θέλεις νὰ μὲ οὐνειδίξης,
 καὶ θλίβεις τὴν καρδίαν μου, ποτίζεις τὴν πικρίαν·
 τοῦτο πληροφορήθησε, διὰ σέναν νὰ ἀποθάνω,
 ἐσέναν ἔχω ἀπὸ τοῦ νῦν πατέρα καὶ μητέρα,
 ἐσύ 'σαι ἡ καρδίτσα μου, ἐσύ 'σαι καὶ ἡ ψυχὴ μου,
 1270 δούλη σου ἐκλήθηκα εἰς τὸ ἐκ παντός, θαρρῶ οὐ μὴ σὲ θλίψω. »
 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα παρευθὺς ρίπτει τοῦ το στεφάνιν,
 καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐπεδέκτηκεν καὶ ἐκατεφίλησέν του·
 ἐγέλασεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ λέγει πρὸς τὴν κόρην:
 « Ἐγὼ νὰ δώσω χάρισμαν ἐδῶ νὰ μὲ θυμοῦνται. »
 1275 Τὸ ἀπελατίκιν του ἔσυρεν τὸ ἐρωτικόν του ἐκεῖνο,
 ἐτίναξεν τὸ χέριν του, κρούει το εἰς τὸ τεῖχος,
 καὶ ἀπάνω κάτω ἐρράγισεν τῆς κόρης τὸ κουβούκλιν.
 Ἐλάκτισεν τὸν ἄσπρον του, φθάνει πρὸς τοὺς ἀγούρους·
 ἐκεῖνοι τὸν ἐλέγασιν: « Καλὸν οὐδὲν ἐποίκες·
 1280 ἂν τὸν ἰδοῦν τὰ ἀδέλφια τῆς πάντα νὰ τὴν φημίζουν·
 ὅμως καὶ πάλιν νὰ θαυμάσουσιν τὴν θαυμαστήν σου ἀνδρείαν,
 καλῶς ἐποίησας, δέσποτα, πάντα νὰ σὲ φοβοῦνται. »
 Ἐφθασαν εἰς τὰ ἴδια τους, ἐπέξενσαν εὐθέως,
 καὶ πάντες μὲν ἐχαίρονταν, ἐχόρευαν συνήθως,
 1285 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκάθεντον σιγὸς ὑπάρχων ὅλως.
 Ἐρώταν τοῦτου ὁ πατὴρ τὸ « Τί ἔχεις καὶ ἀναστενάζεις; »
 καὶ ἡ μήτηρ του τὸν ἔλεγεν μετὰ πολλῆς τῆς λύπης:
 « Τέκνον, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ καὶ φῶς μου, Ἀχιλλέα,
 εἶπέ τί ἔναι τὸ πονεῖς καὶ κάθεσαι ἐννοιασμένος;

- 1290 Ἐὰν ἔρωσ σὲ ἐκατέτρωσεν τῆς βασιλέως θυγάτηρ,
 μετὰ χαρᾶς παράλαβε ταύτην μετ' εὐλογίας. »
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός τοιαῦτα ἀπηλογήθη:
 « Ἄφες με, μήτηρ, ἄφες με, τρώσω ἐγὼ οὐδὲν ἔχω·
 ἐγὼ σκιρτῶ καὶ χαίρομαι καὶ σὺ πονεῖς δι' ἐμένα. »
 1295 Ἐνόσω ταῦτα ἐλέγασιν, ἔφθασεν ἡ ἐσπέρα·
 ἦτον ἡ νύκτα ὀλόφεγγος, πηδοῦν, καβαλικεύουν,
 ἄρματωμένοι δυνατὰ καὶ κατωχυρωμένοι.
 Μοῦντον ἐκαβαλίκευσεν ὄνπερ ἠγάπαν πλέον·
 ἄσπρον εἶχεν εἰς ἔρωτας καὶ μαῦρον εἰς πολέμους,
 1300 καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιάσασιν καὶ ὑπᾶσιν εἰς τὴν κόρην·
 ἀφότου δὲ ἐπλησίασαν ἀπέξωθεν τοῦ τεύχους,
 καταλογίτισιν τραγουδεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας:
 Τραγοῦδιν τοῦ μεγάλου Ἀχιλλέως.
 « Μετὰ τὸ φέγγος ἔρχομαι, κόρη, εἰς τὸ περιβόλι,
 1305 εὐγενικὴ μου καὶ ξανθὴ, ἐξύπνησε ἂν κοιμᾶσαι,
 καὶ δὸς με ἀπὲ τοῦ κήπου σου μηλέα νὰ τὴν τρυγήσω,
 καὶ ὑπόκλινε τὴν κορυφήν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ ἄνθη.
 Ἐξύπνησε, κυράτσα μου· ψυχὴ μου, μὴ κοιμᾶσαι·
 τὸν ἐνθυμᾶσαι ἔρχεται πρόθυμα πρὸς ἐσένα·
 1310 κόρη μου, ἄς χορτάσω γλυκασμὸν ἐρωτικῆς ἀγάπης. »
 Ἐνόσω ταῦτα ἐλέγασιν, φθάνουν εἰς τὸ περιβόλι,
 καὶ τὸ τραγοῦδιν ἤκουσεν καὶ ἐνόησεν ἡ κόρη·
 ἔτρεμεν ἡ καρδία τῆς ἵνα τὸν περιλάβῃ.
 Ἐκεῖνος ταῦτα παρευθὺς ἐπήδησεν ἀπέσω
 1315 καὶ ἄρματα ἐφόρειεν ὀχυρά, κτύπον ἐποίκεν μέγαν·
 καὶ ἡ κόρη ταῦτα ἐγροίκησεν ὅτι ἐσέβηκεν ἀπέσω.
 Ἐκεῖ ἐσυνεπαντήθησαν μέσον τοῦ παραδείσου·
 ἔκραξεν καὶ τὸν Πάντρουκλον, ἐσέβηκεν καὶ ἐκεῖνος,
 1320 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἔλεγεν: « Πάντρουκλε, συγγενὴ μου,
 ὀλόγουρα τριγύριζε ἀπέσω ἀπὲ τὸ τεῖχος,
 καὶ οἱ ἕτεροί μας ἀδελφοὶ ἀπέξωθεν ἄς βλέπουν. »
 1240 Ἐτοῦτος παίρνει τὴν ὠραία, σφικτὰ περιεμπλακήκαν,

- περιπατούντες ἔρχονται καὶ οἱ δύο πρὸς τὴν κλίνην.
 1325 Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθαύμαζεν τὰς χάριτας τοῦ κήπου,
 τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ φυτά, τὴν πλάτανον ἐκείνην,
 πλάτανον τὴν παυθαύμαστον, φρικτὴν καὶ ξένον θαῦμα,
 ἣν προλαβὼν ἐδήλωσα ὡς καθειρμὸν ὁ λόγος.
 Μετὰ δὲ τὰ φιλήματα καὶ τὰς περιπλοκάς των
 Ἔρωσ τοὺς ἐκατέτρωσε νὰ ποιήσῃ θέλημάν του.
 1330 Τοῦ Ἔρωτος ὁ γλυκασμός, ἡ συμπλοκὴ καὶ ὁ πόθος,
 ἦλθεν ἡ ὥρα, ἔφθασεν ἀνάμεσα τῶν δύων.
 Καὶ ὀλόγυμνην τὴν ἔκδυσε μετὰ λινοῦ καὶ μόνου,
 τὸ δὲ λινὸν εἰς τὸ ἐκ παντὸς ἦτον ὡς ἄχνη μόνου·
 καὶ μετὰ πόθου τοῦ πολλοῦ ἐπλήρωσαν τὸν ἔρων.
 1335 Ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔλεγεν: «Ψυχίτσα μου, ἄς ὑπᾶμεν.»
 Ἐκείνη ἐκ τὲς ἀγκάλες του οὐκ ἤθελεν νὰ ἐγέρθῃ,
 ἀλλ' ὡς φυτὸν ἐκλίνεντο, εἶχεν τοῦ πόθου πόνους,
 ὡσπερ κισσὸς εἰς τὸ δένδρον οὕτως τὸν ἐπεριεπλάκην,
 καὶ ἦτον δυσαστόπλεκτῃ ἡ κόρη ἀπὲ τὸν νέον·
 1340 ἡ κόρη οὐκ ἤθελεν ποσῶς νὰ ἐξέβῃ ἀπὲ τὸν νέον,
 ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐκάλειεν τους νὰ ἐβγουσιν ἀπέκει.
 Εἶχεν τὸ τείχος ἔσωθεν σκάλες τε καὶ καμάρας,
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπήδησεν, καθίζει εἰς τὸ φαρὶν του
 καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔλεγεν: «Πρόσεχε, παρηγορία μου.
 1345 Καὶ τὰ κουτάρια τους δένουσι καὶ κάμνουσιν τὴν σκάλα·
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐστέκεντο καὶ ἔπεσεν πρὸς ἐκείνον,
 καὶ ἀπέκει δὲ κατόπισθεν ὁ Πάντρουκλος ἐκείνος.
 Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων,
 γλυκεῖα τὴν ἐπερίλαβεν, συχνοκαταφιλεῖ τὴν,
 1350 καὶ παρευθὺς τὰ δάκρυα τῆς ἐκατέβαιναν τῆς κόρης
 καὶ μετὰ θρήνου καὶ ὀδυρμοῦ τὸν νεώτερον ἐλάλειεν:
 Λόγους παραπουετικούς τῆς κόρης Πολυξένης
 εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν φοβερόν, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν.

1327 προλαβὼν Wagn. : προσλαβὼν N 1330 του Hess. : τους N 1339 δυσαστόπλεκτῃ Hess. : διασαστόπλεκτῃ N et Lav. 1340 del. Hess. : om. Wagn. 1344 ἔλεγε Hess. : ἔβλεπεν N

- «Πατέρας καὶ μητέρα μου ἢ αὐθεντία σου ἔναι,
 1355 καὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ καὶ φῶς μου καὶ ζωὴ μου.»
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔλεγεν τὴν ἡλιογεννημένην:
 1245 «Ἐσύ 'σαι φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου,
 καὶ τῆς καρδίας μου ἀνασασμὸς ἐσύ 'σαι, δέσποινά μου.»
 Καὶ ἀφότου ἐπαρηγόρησεν τὴν λυγερὴν πρεπόντως,
 1360 στρέφεται εἰς τοὺς δώδεκα τοὺς χωριστοὺς ἐκείνους·
 τὸν Πάντρουκλον ἐχώρισεν μετὰ συντρόφων πέντε
 καὶ πρὸς ἐκείνους ἔλεγεν: «Πιστότατέ μου φίλε
 καὶ ἡγαπημένε συγγενῇ, Πάντρουκλε ἀνδρειωμένε,
 1250 ἔπαρον τὴν καρδίτσα μου, τὸ φῶς μου, τὴν ζωὴν μου,
 μετὰ τοὺς πέντε σου ἀδελφούς, συντρόφους τοὺς γενναίους,
 1365 ἐξεχωρίσθησε ὀμπρὸς, ἄμε εἰς τοὺς γονεῖς μας,
 νὰ ἀκαρτερέσω ἐγὼ ἐδῶ μετὰ τοὺς ἄλλους ἔξι,
 μήπως διώξουν ὀπισθεν, πολλάκις πλανηθῶσιν.»
 Καὶ παρευθὺς ὁ Πάντρουκλος πεζεύγει σὺν τοῖς ἄλλοις
 1370 καὶ προσκυνοῦν γνησιώτατα τὴν κόρην ἀρμοζόντως.
 Ἐπήρεν τὴν ὁ Πάντρουκλος, ὁ γνήσιος συγγενῆς του,
 1255 καὶ τὴν αὐγὴν κατέλαβον πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου·
 ποσῶς οὐδὲν ἐνόησεν κανεὶς τῶν γενομένων.
 Ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπέμεινε μετὰ τοὺς ἄλλους ἔξι
 1375 καὶ τραγουδίσις ἤρξατο ἐκεῖ σιμὰ εἰς τὸ κάστρον:
 Τραγουδῖν τοῦ μεγάλου Ἀχιλλέως.
 «Πουλίσις ἠῦρα εἰς τὸ κλουβὶν ἀγνώριστον τοῦ πόθου,
 1290 ἀπείραστον, ἀδούλωτον τοῦ Ἔρωτος, τῆς ἀγάπης,
 καὶ τὸ περδίκιν ἔλαβον καὶ τὸ κλουβὶν ἀφήκα
 ἔρημον καὶ ὀλόφκαιρον καὶ καταπορισμένον·
 1380 ποσῶς οὐδὲν ἐνόησαν ἐκείνοι ὅπου τὸ εἶχαν.»
 Τὴν γοῦν φωνὴν ἀκούσαντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς κόρης
 1295 πηδοῦν, καβαλικεύουσιν μετὰ πολλῶν φουσάτων,
 ὡς σφήκες ἐξεπήδησαν μέσα ἀπὲ τὸ κάστρον·
 1385 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐλάλησεν εὐθὺς τοὺς ἐδικούς του:
 «Ἐξω τοὺς τριγυρίσετε νὰ μὴ ἔχουν πόθεν φύγουν

1385 ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ Hess. : ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς N 1363 Πάντρουκλε

καὶ ἐμέναν ἀφήτε μοναχὸν νὰ χαίρομαι εἰς τὴν μέσσην· 1300
 πλὴν βλέπετε μὴ φονεύσετε τοὺς γυναικάδελφούς μου,
 μὴ θλίψω τὴν ὀρωτικὴν, τὴν περιπόθητόν μου. »
 1390 Ὡς δράκων κρότου ἔποικειν, ὡς λέων ἐβρυχίστην,
 καὶ πάντες ἐδειλίασαν ἐκ τῆς φωνῆς του μόνου·
 τρόμος εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς καὶ φόβος καὶ δειλία 1305
 καὶ οἱ ἅπαντες ἐφρίξασιν ὅσοι ἂν τὸν ἠκούσαν.
 Τὸν μούντου του ἐπιλάλησεν καὶ ἐσέμπην εἰς τὴν μέσσην·
 1395 τριακοσίους ἀπέδειρεν ἄχρισ ἂν ἐδιέβην
 καὶ πάλιν εἰς τὸ γύρισμα ἄλλους περισσοτέρους.
 Ὡς χόρτον γὰρ τοὺς ἔκοπτεν καὶ ἐκατεφόνευέν τους· 1310
 ἐγύριζεν ὡς ἀετός, ἐσπάραζεν ὡς πάρδος,
 ἐφώναζεν, καὶ ἐκ τῆς φωνῆς πάντες ἀναισθητοῦσιν,
 1400 ποσῶς οὐδὲν ἠύρηκασιν ἄδειαν ἵνα φύγουν,
 ἀλλ' ὡς φαλκόνιν ἔστρεφεν καὶ ἐκατεφόνευέν τους.
 Ἀφήκεν τους καὶ ἐνέσαιναν {μικρόν}, καὶ ἐξέβηκεν παρέξω, 1315
 τὸ ἀπελατικὴν ἔσυρεν καὶ πάλιν κατεβαίνειν·
 νὰ τοὺς φονεύειν ἤθελεν καὶ πάλιν ἐλυπάτου,
 1405 καὶ τὰ φαρία τους ἔκρουεν ἀπάνω εἰς τὰ καπούλια
 καὶ εὐθὺς κατετσακίζουσαν καὶ ἐνεφροκοποῦσαν.
 Καὶ εἰς ἀπ' ἐκείνους, εὐτολμος, γενναῖος στρατιώτης,
 ἀποτολμᾶ καὶ κρούει τον εἰς τὸ στῆθος κουταρέα·
 ποσῶς οὐδὲν τὸν ἔσεισεν ἀπάνω ἀπὲ τὴν σέλα,
 1410 ἀλλ' ὡς ἀδάμας ἴσταντο μὴ φοβηθεῖς κἂν ὄλως·
 ὡσὰν ὁ μύρμηξ (ἦ) κώνωπας δύναται πρὸς τὸν λέων,
 ἔτσι ἐδύνατο καὶ ὁ εὐτολμος ἐκείνος ὁ στρατιώτης 1320
 πρὸς Ἀχιλλέα τὸν φοβερόν, τὸν δράκουτα τὸν μέγαν·
 ὅμως σταθεῖς πανήμερα λέγει τὸν στρατιώτην:
 1415 « Φιλῶ τὴν κουταρέα σου καὶ τὴν πολλήν σου τόλμην,
 ὅμως, καλέ μου, οὐκ ἔμαθες πῶς κροῦν τὰς κουταρέας·
 ἀλλὰ φιλοτιμήσου με ξενιάσματα μεγάλα,
 1330 κανίσκια καὶ δωρήματα, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ τὰς μάθω. »

post 1389 rubr. spatio vacuo relicto om. N 1398 ἐσπάραζεν Hess. : ἐσπάζεν N 1401
 del. Wagn. 1411 add. Hess. 1416 σταθεῖς post ὅμως praeb. N (cf. 1414), quod sup.

Κουτάρην δράχνει σύντομα, τὸν μούντου του λακτίζειν 1300
 1420 καὶ κουταρέα τὸν ἔδωκεν μὲ τὴν ψυχὴν του πάσαν,
 δοξόβολον τὸν ἔρριψεν συσελοαρματωμένον,
 καὶ παρευθὺς ἐξήπλωσεν ὡς πλάτανη μεγάλην· 1335
 ἐγέλασεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ λέγει πρὸς ἐκείνον:
 « Ἐμαθες, στρατιώτη μου, πῶς κροῦν τὰς κουταρέας;
 1425 Φαίνει με ἐντροπιάστηκες, ἂν τύχη νὰ ἐλυπήθης·
 στρατιώτη μου, μὴ λυπηθῆς, μηδὲ (νὰ) ἐντραπής το,
 καλὸς ἦτον ὁποῦ σὲ ἔδωκεν καὶ ἀπεδὰ νὰ μάθης· 1340
 καὶ λέγω σε, στρατιώτα μου, διὰ νὰ τὸ λέγης ἄλλους. »
 Ἐκείνος δὲ ὡς μὲ φαίνεται πλέον οὐκ ἐσηκώθη.
 1430 Ἴδόντες δὲ τὸ θέαμα οἱ γυναικάδελφοὶ του
 πεξεύγουσιν ἐκ τὰ φαρία, πίπτουσιν, προσκυνοῦν του,
 καὶ λέγουν του: « Ἀπὸ τοῦ νῦν κράτησον τὸν θυμόν σου, 1345
 ἐπεὶ τοσαύτας χάριτας ἐχάρισέν (σε) ἡ τύχη·
 ἔχεις καὶ κάλλος θαυμαστόν, ἀνδρεία ἐξαιρημένην,
 1435 ἐπήρες καὶ ἴστανέο μας κρυφὰ τὴν ἀδελφὴν μας·
 ἀπὸ τοῦ νῦν ἀρμόζει μας ἵνα σὲ προσκυνοῦμεν
 καὶ σὺ χαρὰς νὰ χαίρεσαι ἀπὸ τοῦ νῦν μετ' αὐτὴν· 1350
 ὁ γὰρ θεὸς ἐχάρισεν καὶ ἡ τύχη ἐτίμησέ σε,
 καὶ ἐμᾶς ἀρμόζει ἀπὸ τοῦ νῦν πρὸς σὲ παραγενέσθαι
 1440 σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ πᾶσι τοῖς ἰδίοις,
 τοὺς γάμους νὰ ποιήσωμεν τῆς ἡμῶν ἀδελφίτας
 καὶ νὰ χαροῦμεν σὺν θεῷ τὰ τῆς ἐπιτυχίας,
 1355 ὅτι ξένον καὶ παράδοξον εἰς τὴν ἀνδρείαν τὴν ἔχεις. »
 Οὕτως ἀκούσας παρευθὺς ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς λόγους
 1445 ἐμαλακίστην τὴν ψυχὴν, ἔπαυσεν τοῦ πολέμου
 καὶ σύντομον ἀπέξενυσεν, κρατεῖ, καταφιλεῖ τους·
 ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς ἔλεγεν, ὁ ἐξαιρετός τοῦ κόσμου: 1360
 « Ὑπάγετε, ἀδελφία μου, ἐκεῖ εἰς τοὺς γονεῖς μας
 μὲ προσκυνήματα πολλὰ τὰ πρέπουν καὶ ἀρμόζουν·
 1450 ἄς ἔρχονται ἐγγλήγορα νὰ ποιήσωμεν τοὺς γάμους. »
 Καὶ εὐθὺς ἀπεχαιρέτισαν καὶ ὑπᾶν πρὸς τοὺς γονεῖς τους.

1446 add. Wagn. 1433 addidi 1435 ἴστανέο scripsi coll. O 580 : εἰς τὸ ἀνέο N

'Ο Ἀχιλλεὺς ἀπέσωσεν εἰς τὴν ἡλιογεννημένην
 εἰς τὸν τράχηλόν του σύντομα ἐκρεμάσθηκεν ἡ κόρη,
 σφικτὰ τὸν ἐπερίλαβεν, γλυκεῖα καταφιλά του·
 1455 καὶ ἡ κόρη λέγει πρὸς αὐτόν: « Πολλὰ ἤργησες, αὐθέντη·
 μὴ τι δεινὸν συνέβηκεν ἐκ τῶν ἀπροσδοκῆτων; »
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέλασεν καὶ λέγει πρὸς τὴν κόρην:
 « Τ' ἀδέλφια σου ἐξέβησαν, ἤθελαν νὰ μὲ πιάσουν,
 νὰ μὲ κατακρατήσουσιν, νὰ μὲ καταδουλώσουν·
 1460 ἐξέβησαν οἱ στρατιῶτες τους μετὰ πολλῆς τῆς τόλμης
 ἀλλὰ νὰ ἔχω τὰ ματίτια σου, νὰ σὲ γλυκοκερδίσω,
 νὰ ζῶ, νὰ ζῆς, νὰ χαίρεσαι καὶ ἐγώ, κόρη, μετ' ἐσέαν,
 ραβδέας, σπαθείας ἐχάρισα εἴτινα ἠῦρα ἔμπροσθέν μου
 ἕως τὸ νὰ ζητήσουσιν ἀγάπην οἱ ἀδελφοί σου·
 1465 ὡσὰν μὲ ἐπαρεκαλέσασιν οἱ γυναικάδελφοί μου,
 σφικτὰ τοὺς ἐπερίλαβα καὶ ἐγλυκοφίλησά τους.
 Καὶ τούτους γὰρ ἀπέστειλα, κόρη, εἰς τοὺς γονεῖς μας
 καὶ προσκυνήματα πολλὰ πρεπόντως, ἀρμοζόντως,
 κατὰ τοῖς τέκνοις ὀφειλῆ καὶ χρέος πρὸς γονεῦσιν·
 1470 αὔριον ἐκδεχόμεθα ἐδῶ πάντες ἐλθῆναι,
 πατέρα καὶ μητέρα μου, τοὺς γυναικάδελφούς μου,
 τοὺς συγγενεῖς μας ἅπαντας καὶ ὅλους τοὺς ἰδίους. »
 Τούτων ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως,
 καταφιλοῦσιν τὸν υἱὸν καὶ χαίρουνται μεγάλως.
 1475 Ἀφότου ἐπεγεύτησαν τοῦ δειλινοῦ τὴν ὥραν
 ἐπῆρεν τὴν καὶ ἐσέβηκεν μέσον τοῦ κουβουκλίου
 καὶ χαίρουνται ἀμφότεροι μέχρι καὶ τῆς πρωΐας,
 μήτε δειπνοῦ φροντίσαντες, μήτε καθόλου ὕπνου,
 καὶ οὐδὲν ἐδύνοντα καὶ οἱ δύο, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἡ κόρη,
 1480 τὸ νὰ καταχορτάσουσιν τὰ γλυκερά τους κάλλη.
 Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐπλάτυνεν (ἡ) ἡμέρα
 καὶ ἐκεῖνοι οὐδὲν ἐθέλασιν τὸ νὰ τοὺς ἐξυπνήσουν.
 Ἀφότου δὲ ἐξημέρωσεν ὀλίγον ἐκοιμήθη,
 ἡ κόρη ἐλιγοθύμησεν εἰς τοῦ Ἀχιλλέως τὰς ἀγκάλας.

1456 τῶν] τῶν ἄ N 1469 τοῖς] τῆς N^{ac} 1471 πατέρα Wagn. : πατέρας N
 καταχορτάσουσιν Wagn. : καχορτάσουσιν N 1481 add. Hess.

1365 1485 ('Ο) τῶν Ἐρώτων βασιλεὺς, ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας,
 κατεδουλώθη εἰς Ἐρωταν, ἐκλίθη εἰς ἀγάπην
 καὶ ὁποῦ οὐκ ἤθελεν ποσῶς τὰς νύκτας νὰ κοιμᾶται, 1400
 μέχρι καὶ τοῦ προγεύματος ἐκείτου μὲ τὴν κόρην.
 Κανεὶς οὐδὲν ἐτόλμησεν ἵνα τὸν ἐξυπνήσῃ·
 1370 1490 οἱ δώδεκα ἀνέβησαν θαρρῶντες πρὸς ἐκείνου
 καὶ λέγουσίν του: « Δέσποτα, ἔρχεται ὁ πενθερός σου·
 ἐγείρου, ἄς τὸν δεξώμεθα μετὰ τιμῆς μεγάλης. » 1405
 Καὶ ὁ Πάντρουκλος ἐκράτησεν τὸ χέρι τὴν ὠραίαν·
 ἐθάρρειεν δὲ καὶ συγγενῆς, ἐξάδελφός του ἦτον,
 1375 1495 τὸν Ἀχιλλέα ἔλεγεν χαμογελῶν ἠδέως:
 « Τίς νὰ σ' ἐκράτειεν, δέσποτα, ἕως τῆς ὥρας αὐτῆς;
 Εὐχαριστῶ τὸν Ἐρωταν τὸν καταφλέξαντά σε, 1410
 νὰ μὴ καυχᾶσαι πάντοτε καὶ νὰ μὴ μὲ ὄνειδίζῃς. »
 Ὁ Ἀχιλλεὺς χαμογελῶν τὴν κόρην κατεφίλειεν,
 1380 1500 γλυκεῖα γλυκεῖα τὴν ἔβλεπεν χαρὰν πολλὴν καὶ ἀγάπην.
 Καὶ μετὰ ταῦτα λέγοντες ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγέρθη
 καὶ ἀτοί τους τὸν ἐνδύσασιν ἐκείνου καὶ τὴν κόρην· 1415
 πηδοῦν, καβαλικεύουσιν, ὑπᾶν εἰς τὸν πενθερόν του,
 ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη ἐξέβηκεν μετὰ τῆς πενθερᾶς τῆς·
 1385 1505 καὶ ὁ πενθερός του ἐχαίρετον βλέπων αὐτοὺς μακρόθεν.
 Ἀφοῦ δὲ ἐπλησίασαν ὀλίγον πρὸς ἀλλήλους,
 τὸν ἄσπρον τὸν ἐρωτικὸν ὁ Ἀχιλλεὺς λακτίζει· 1420
 μόνος ἐπῆγεν ἔμπροσθεν, πεζεύγει, προσκυνεῖ του,
 καὶ ἐκεῖνοι πάλι ἐπέξυσαν, κρατοῦν, καταφιλοῦν του,
 1390 1510 καὶ εὐθὺς περιλαμβάνει του αὐτὸν ἡ πενθερά του,
 ἐφίλειεν, κατεφίλειεν του μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου·
 εἶχαν χαρὰν ἀνέκφραστον βλέπων τοσοῦτον κάλλος. 1425
 Ἀπῆρεν τους καὶ ὑπάγουσιν πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα
 καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ συγγενεῖς τῆς κόρης:
 1395 1515 « Ἐδε κουρτέσης ἄγουρος, ὀρωτικὸς στρατιώτης,
 καλῶς εἶχεν τὴν ἀκοὴν καὶ τὰς ἀνδραγαθίας. »
 Ἀπὸ θεωρίας τὸν ἔφριξαν καὶ ἤλεγαν πρὸς ἀλλήλους: 1430
 « Χαρὰ εἰς τὴν ὀρωτικὴν ἐκείνην τὴν κουρτέσαν

1488 add. Wagn. 1489 ἐτόρμησεν N^{ac} 1512 βλέπων Hess. : βλέπουν N

- ὁποῦ τὸν ἐκολούθησεν τοιοῦτου ἀγουρίτην. »
 1520 Ἐπήγασιν καὶ ἐσμίξασιν ἀμφότερα τὰ μέρη
 καὶ ἀσπασίως χαιρετοῦνται, ἀλλήλους ἀσχολοῦνται.
 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐφίλησεν τὴν αὐτοῦ θυγατέραν
 καὶ αὐτὴν ἑκατονείδιζεν, χαμογελῶν ἐλάλει:
 « Κόρη, πῶς ἐγκατέλιπες καὶ πάντας τοὺς ἰδίους
 1525 καὶ ἄγουρον ἠκολούθησες ἀλλότριον καὶ ξένον; »
 Ἡ κόρη δὲ ἔβαλεν εἰς γῆν τὸ βλέμμα καὶ τὸ ἦθος·
 καὶ τὸν γαβρόν του ἐκράτησεν καὶ ἐγλυκοφίλησέν του.
 Κλίνει τῶν δύων τὰς κεφαλὰς, γαβροῦ καὶ θυγατρὸς του,
 καὶ εὐχεται ἀπὸ καρδίας (του) καὶ λέγει ἀπὸ ψυχῆς του:
 1530 « Εὐχομαι, τέκνα μου καλά, θρέμματα τῆς ψυχῆς μου,
 καὶ μέλη τῆς καρδίας μου, στέμματος κληρονόμοι,
 νὰ γένησθε μακρόβιοι μέχρι μακροῦ τοῦ γήρους,
 νὰ γένησθε περίδοξοι καὶ διάδοχοι τοῦ κράτους,
 νὰ μὴ σᾶς ἔλθῃ λυπηρὸν ἢ ἄλλον ἐναντίον,
 1535 ἀλλὰ νὰ χαίρεσθε αἰεὶ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς σας,
 καὶ νὰ ἰδῶ τέκνα ποθεινὰ πάλιν ἐκ τῶν μελῶν σας. »
 Αὐτὸς ἦτον ὁ γάμος τους καὶ πᾶσα ἡ εὐλογία τους.
 Ἄτος του τοὺς ἐσύμπλεξεν· κρατοῦν, καταφιλοῦνται,
 καὶ ἐνώπιον εἰς αὐτοὺς ἐφίλησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν κόρην·
 1540 καὶ ὁ πευθερός του ἐγέλασεν καὶ πάντες οἱ θεωροῦντες,
 καὶ εὐθὺς ἐγένετον χαρὰ πάντρεπνος εἰς ἐκείνους.
 Τὸ δειλιπὸν ἐζήτησαν τοῦ πευθεροῦ του οἱ ἀγοῦροι
 νὰ σμίξουσιν νὰ δώσουσιν ἀλλήλοις κουταρέας·
 εὐθὺς ἐκαβαλίκευσαν καὶ ὑπᾶσιν εἰς τὴν ρένταν.
 1545 Ὄρισεν δὲ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ θαυμαστός, ὁ μέγας,
 ἵνα καβαλικεύσουσιν οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,
 καὶ παρευθὺς εἰς τὰ φαρία πηδοῦν, καβαλικεύουν·
 καὶ ὡσπερ φυσᾶ ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα εἰς τὰ δένδρη,
 οὕτως ἐξετινάσσασιν οἱ ἀγοῦροι τοὺς ἄλλους.
 1550 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καθήμενος ἐκ τῶν παραθυρίων

post 1523 rubr. spatio vacuo relicto om. N 1526 πρὸ ante βλέμμα scr. et ipse del. N
 1529 addidi post 1529 rubr. spatio ca. 2 lin. vacuo relicto om. N

- εὐφραίνετον καὶ ἠγάλλετον βλέποντα τοὺς ἀγοῦρους.
 Καὶ εἰς καβαλάρης ἔμορφος, καλὸς καὶ ἀνδρειωμένος,
 1465 Φραγκίτης πολὺ ὀρωτικός, φρικτὸς εἰς τὴν ἀνδρείαν,
 φαρὶν ἐκαβαλίκευσεν μαῦρον ὡσπερ ἐλαία·
 1555 πιάνει σκουταροκόνταρον καὶ ἐσέμπην εἰς τὴν μέσσην,
 καὶ φράγκικα ἐπηλάλησεν, εὐτολμα καταβαίνει·
 καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἴσχυσε νὰ τὸν ρίψῃ,
 1470 ὄλους γὰρ ἐφοβέριζεν ἡ θεωρία τοῦ Φράγκου.
 Καὶ δύο κοντάρια ἔσμιξαν καὶ ἐδῶκαν τὸν ἐντάμα,
 1560 ποσῶς οὐκ ἠδυνήθησαν ἵνα τὸν ρίψουν κάτω.
 Ὁ Πάντρουκλος ἐλάκτισεν, κρούει τὸν κουταρέα,
 ποσῶς οὐδὲν τὸν ἔσεισεν ἀπάνου ἀπὲ τὴν σέλαν.
 1475 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκάθητο μετὰ τοῦ πευθεροῦ του·
 στραφεῖν καὶ ἰδεῖν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐτρώθη ἡ καρδιά του,
 1565 ὀρίζει νὰ τὸν στρώσουσιν τὸν ἰδικόν του μαῦρον·
 καὶ ἡ κόρη τὸν ἐκράτησεν καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον:
 « Καθέξου, αὐθέντη, μὲν ὑπᾶς, φοβοῦμαι τὸν Φραγκίτην·
 1480 πολλὰ ἔναι ὁ Φράγκος δυνατός, πολλὰ ἔναι ἀνδρειωμένος. »
 Καὶ θυμωθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει πρὸς τὴν ὠραίαν:
 1570 « Σιώπα, λέγω, ὀμμάτια μου, καὶ ἐμὲν μὴ φοβερίζης·
 ἂν οὐ σὲ γάπουν τὰ πολλά, τώρα σκοτώσει σέ ᾄχα·
 δράκοντα (φοβερόν) κρατεῖς καὶ λέων περιλαμβάνεις
 1485 καὶ σμικροτάτην ἀλεποῦν εἶδες καὶ ἐφοβήθης.
 Ἐγώ, κυράτσα ὀρωτική, ψυχὴ μου, ἀνασασμέ μου,
 1575 νὰ δείξω τὸν πατέρα σου τίνους ἀγοῦρους ἔχει. »
 Καὶ εὐθὺς κοντάρην ἐπίασεν, χρυσόν, ζωγραφισμένον,
 καὶ ἠλλοιώθη ἡ θεὰ του ἀπὸ θυμοῦ μεγάλου.
 1490 Ἀπὸ μακρέα ἐπήδησεν καὶ εὐρέθη καβαλάρης,
 ὡς ἀστραπὴν ἐπήδησεν καὶ οὐκ ἐφοβήθη ὁ Φράγκος,
 1580 οὐκ ἠδειλίασεν ποσῶς ἵνα τὸν ἀπαντήσῃ,
 ἀλλὰ ἐκατέβην ἀπάνω του, κρούει τὸν κουταρέα·
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέλασεν καὶ ἐκατέβην ἀπεκείθεν,
 1495 τὸν μούντου του ἐπιλάλησεν, λέγει του: « Δέχου, Φράγκε,

post 1551 1 lin. vac. N 1553 φραγκίτης hic et passim N 1555 -κ)ω(νταρον N⁸¹
 1565 ἰδικόν Wagn. : ἰθικόν N 1572 e.g. addidi : (διότι) δράκοντα Wagn. post 1576
 1580 1 lin. vacuum reliquit N

- δέξου με, Φράγκε, δέξου με, ἔρχομαι πρὸς ἐσένα. »
 1585 Καὶ κουταρέα τὸν ἔδωκεν μὲ τὴν ψυχὴν του πᾶσαν,
 σύσελον τὸν ἐπέταξεν ἔμπροσθεν τοῦ πενθεροῦ του·
 καὶ λέγει πρὸς τὸν πενθερόν του ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας:
 « Παράλαβε, ὦ δέσποτα, τὸ πρῶτον σου κουτάριν. »
 Ἐπήρην τοῦτον ὁ θυμός, τὸν Πάντρουκλον ἐλάλει:
 1590 « Πάντρουκλε, ἀκόμη οὐκ ἔμαθες πῶς κροῦν τὰς κουταρέας;
 Μὰ τὴν ἀνδρείαν μου τὴν πολλήν, ἦν ὁ θεὸς μὲ ἔδωκεν,
 ἔλεγα ἐκ τῶ ἱππάριν του πάραυτα νὰ τὸν ρίψης. »
 Ἀπέξουσιν καὶ ἐκάθισαν, καὶ πρὸς τὴν κόρην λέγει:
 « Εἶδες, ψυχὴ, τὸν ἄγουρον τὸν ὄνπερ ἐφοβήθης;
 1595 Δοκῶ ποτὲ μὴ θυμηθῆ ὀδιὰ νὰ πιλαλήσῃ
 ἐὰν ἦσαν καὶ ἄλλοι ὀπισθεν νὰ ἔπεφταν καὶ ἐκείνοι. »
 Ἀφοῦ γοῦν ἐπεξέβησαν αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς τους,
 μῆναν δὲ καὶ πλεώτερον ἐκράτειεν ἡ χαρὰ τους,
 ἀπεχαιρέτησαν εὐθὺς οἱ ἀδελφοὶ τῆς κόρης,
 1600 πατέρας καὶ μητέρα τους καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς τους·
 ἐξέβηκεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἵνα τοὺς παραβγάλλῃ.
 Μέσον ὁδοῦ τοὺς ἔδοξεν ὀδιὰ νὰ κυνηγήσουν,
 ἦν γὰρ ὁ τόπος ἔμβαιτος καὶ καλαμῶδης ὅλος·
 καὶ λέων ἐξέβην φοβερὸς ἐκ τοῦ καλαμιῶνος,
 1605 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφώνησεν εὐθὺς τοὺς ἐδικούς του
 μὴ νὰ κατέβουν εἰς αὐτόν, μὴ νὰ τὸν πολεμήσουν·
 ἀλλὰ κανεῖς οὐκ ἐτόλμησεν ἵνα τὸν ἀπαντήσῃ,
 ἅπαντες ἐδειλίασαν τοῦ λέοντος τὴν μάχην.
 Πεζεύγει εὐθὺς ὁ Ἀχιλλεὺς κρατῶν τὸ ἀπελατίκιον,
 1610 ἀλλὰ ἐκατέβην ἀπάνω του ὡς φοβερὸς τὸ ἦθος
 καὶ ἐτίναξεν τὸ χέρινον του, κρούει του εἰς τὸ κεφάλιν·
 εὐθὺς τὴν ράβδον ἔρριψεν, πιάνει του ἐκ τὸ στόμαν,
 καὶ μὲ τὰ χέρια του ἔσχισεν τὸν λέων μέσα δύο.
 1615 Καὶ ὁ πενθερός του ἔδραμεν, τοῦτον περιλαμβάνει,
 καὶ ἐχάρην ἡ καρδιά του, πάλιν πολλὰ εὐχέτον,

- εὔχεται καὶ ὑπερεύχεται, γλυκέϊα καταφιλοῦν του·
 καὶ εὐθὺς ἀπεχαιρέτησεν καὶ ὑπᾶ πρὸς τοὺς γονεῖς του. 1530
 Ἐφθασεν εἰς τὰ ἴδια του, ἐπέξουσιν εὐθέως,
 καὶ ἡ κόρη τὸν νεώτερον ἐπεριπλάκηκέν του·
 1620 τὰ ροῦχα του ἐρραντίστησαν ἐκ τοῦ θηρίου τὸ αἶμα,
 καὶ ροῦχα χρυσοιστάπωτα τὸν ἤφεραν ν' ἀλλάξῃ·
 ἐκάθισαν καὶ ἐτρώγασι μετὰ χαρᾶς μεγάλης. 1535
 Ἀφοῦ γοῦν ἐδειπνήσασιν ἐπιάσασιν νὰ χορεύουσιν,
 ἐπίασεν ὁ πατέρας του καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλεὺς
 1625 καὶ ἡ κόρη ἡ εὐγενικὴ καὶ οἱ δώδεκά του ἀγούροι,
 καὶ τραγουδίτισιν ἤρξατο ἡ κόρη μετὰ πόθου:
Τραγούδιον τῆς κόρης.
 « Ἄν σχίσουν τὴν καρδίτσα μου, ἔσωθεν νὰ σὲ εὔρουν, 1540
 νὰ σὲ εὔρουν ριζοφύτευτον, στρατιῶτα μου ἀνδρειωμένε,
 1630 φυτὸν εἰς τὴν καρδίτσα μου, αὐθέντη εὐγενικέ μου·
 ἐξήπλωσαν οἱ κλάδοι σου εἰς ὅλα μου τὰ μέλη
 καὶ αἱ ρίζαι σου ἐκράτησαν πᾶσαν μου ἀρμονία,
 καὶ ἡ ψύχη καὶ τὸ κορμὶν ἔναι τοῦ ὀρισμοῦ σου, 1545
 αὐθέντη μου, στρατιῶτα μου, τιμὴ τῶν ἀνδρειωμένων. »
 1635 Καὶ ἀφότου ἐκατέλεξεν ἡ κόρη τὸ τραγούδιον,
 ὑπάγουν εἰς τὴν κλίνην τους νὰ ἀναπαυθοῦν οἱ δύο.
 Ἐφθασεν, ἦλθεν ὁ πικρὸς ὁ θάνατος τῆς κόρης,
 τὸ τέλος τῆς εὐημερίας ἐσίμωσεν εἰς τοὺς δύο· 1550
 ἀλλ' ὅμως διηγησόμεθα τοῦ ἀκερδητοῦ πλάνου.
 1640 Καὶ τί νὰ λέγω τὰ πολλὰ καὶ οὐδὲν τὰ περικόπτω;
 Συντέμνω ταῦτα τὸ λοιπόν, τὰ πάντα καταλείπω.
 Μετὰ τῆς κόρης ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξάχρονον ἐποίκειν
 τερπόμενος, χαιρόμενος ὡς ἤθελεν καὶ ἠγάπαν, 1555
 καὶ ἀνδραγαθίας ἐποίησεν ἀμέτρητας, μεγάλας·
 1645 δράκοντας γὰρ καὶ λέοντας καὶ ἄλλα θηρίων γένη
 ὡσπερ πουλία ἡμερὰ ἐνέκρουνεν καθόλου.

1616 καταφιλοῦν του] καταφιλοῦνται Hess. 1627 transp. Wagn.; post 1628 μου
 reprob. N 1635 (ἐκατέλε)γ(εν) N^{sl} post 1636 τέλος praeb. N, deinde vacant 5 lin. f.
 1637 1639 ut sub. N del. Hess. 1637 ut novus textus inc. N f. 52r 1639

- Κανείς τοῦτον οὐκ ἔτρεψεν ἢ ἐνίκησεν πολλάκις,
 ἀλλ' ὅσοι τὸν ἐγύρευσαν τὸ ἀλίμονον ἐπήραν·
 τὸ κρίμαν εἰς τὸν νεώτερον τὸν ἄγουρον ἐκείνου
 1650 τὸν ὀποῦ ἐκαταπιάστηκεν {εἰς δυνατὸν} τὸν μέγαν Ἀχιλλέα.
 Ἄφου γοῦν ἐδιέβησαν οἱ ἕξι χρόνοι ἐκείνοι,
 χαιρόμενοι εἰς τὰ κάλλη τους ἀμφότεροι καὶ οἱ δύο,
 ὁ δαίμων τὴν ἐφτόνησεν τὴν χαρμονὴν ἐκείνην.
 1665 **Ὁ θάνατος ὁ πικρός.**
 Καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος καὶ μετὰ ταῦτα λύπη,
 καὶ πόνοι ἀπαραμύθητοι καὶ ὀδύνη καὶ πικρία.
 Ἄλλ' ὅσοι καὶ ἂν αἰσθάνεσθε τὸν πλάνου κόσμου τοῦτου,
 δεῦτε, πικρὰ θρηνήσατε καὶ κλαύσατε μεγάλως,
 καὶ μαῦρα δάκρυα χύσατε πικρά, φαρμακωμένα,
 1660 καὶ τύψατε τὰ γόνατα, καὶ τύψατε τὰ στήθη,
 καὶ ἐνθυμηθῆτε οἱ ἅπαντες ἐκείνου τὸ ὠραίου ζεῦγος.
 Μάθετε τοίνυν κατὰ νοῦν τὸν πλάνου κόσμου τοῦτου,
 πῶς ὡς σκιά παρέρχεται ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων,
 πῶς κἂν ποσῶς ὁ θάνατος οὐκ ἐλεεῖ κανέναν,
 1665 οὐ πλούσιον, οὐ πένητα, οὐ γέροντα, οὐ νέον,
 οὐκ ἐλεεῖ τὰ κάλλη τους νὰ τὰ καταμαράνη,
 ἀλλὰ τοὺς πάντας θάνατος, ἄδης καταφλογίζει.
 Ἐφθασεν καὶ εἰς τὴν ὀρωτικὴν ἐκείνην τὴν ὠραίαν,
Ὁ πικρότατος θάνατος.
 1670 τὴν χαριτόβρυτον πηγὴν, ἡ κρίσις τοῦ θανάτου.
 Ἐκείτον τοίνυν τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης,
 ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἡ ὑπέρλαμπρος, ἡ ὀλόφωτος σελήνη,
 τὸ μάλαγμαν τὸ καθαρὸν καὶ τὸ μαργαριτάρην,
 τὸ ἀσημιν, τὸ λαγάρισμαν, τὸ καθαρὸν λιθάρην,
 1675 τὸ ρόδον, τὸ τριαντάφυλλον, τὸ ἶον καὶ τὸ κρίνου,
 ὁ ἀμπαρὰ μόσχος ὁ καλός, τὸ μῆλον παραδείσου,
 ἡ ξυλαλόα ἡ ἐξαίρετος, ἡ μοσχομυρισμένη,
 εἰς τὴν πικρὴν ἀστένεια ἐκείτον τοῦ θανάτου.

1650 del. Wagn. 1651 ἐκείνοι Wagn. : ἐκεῖ N 1661 ἐνθυμηθῆτε scripsi : ἐνθυμηθη
 N 1676 ὁ¹ Hess. : τὸ N | ἀμπαρομόσχος Hess. : ἄμπαρ ὁ μόσχος Wagn.

- Καὶ εἴτις ποτὲ οὐκ ἐθλίβηκεν καὶ εἰς θλίψιν οὐκ ἐστάθην,
 1680 εἴτις ποτὲ οὐκ ἔκλαυσε δάκρυα ἀπὸ καρδίας,
 ἂν ἦτον λιθοκάρδιος ἢ φύσιν εἶχεν ξύλου,
 ἐκεῖ ἄς ἐπήγευ παρευθὺς νὰ ἐθρήνιζεν μεγάλως,
 νὰ εἶδεν, νὰ ἐνευτράνιζεν τὸ ἐξαιρημένον κάλλος,
 τὴν κόρην τὴν ἀσύγκριτον, τοῦ κόσμου τὴν καλλίαν,
 1685 καὶ πῶς εἰς τὴν κλίνην ἐκείτευτον καὶ συχνοααστενάζει,
 καὶ πῶς ὡς βρύσιω ἔτρεχαν τὰ ὀμμάτια τῆς τὰ δάκρυα,
 βλέπουσα τὸν πανέμορφον ἐκείνου Ἀχιλλέα,
 τὸν ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν, κοπτόμενον, θρηνοῦντα.
 "Ὀλον τὸ βλέμμαν εἰς αὐτὸν ἠτένιζεν ἡ κόρη,
 1690 τὰς χεῖρας τῆς ἐσήκωσεν, κρατεῖ τὸν τράχηλόν του,
 καὶ πρὸς ἐκείνου ἔλεγεν μετὰ πολλῶν δακρύων:
Λόγια πικρότατα πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἡ κόρη.
 « Αὐτὰ ἦσαν τὰ μὲ ὑπέσχεσθαι, αὐθέντη μου ἀνδρειωμένε,
 αὐτὴ ἔναι ἡ ἀγάπη σου ἡ πολλή, ἐρωτικέ μου αὐθέντη,
 1695 αὐτὸς ἔναι ὁ πόθος ὁ πολὺς τὸν εἶχες εἰς ἐμένα,
 αὐτὰ ἦσαν τὰ μὲ ἔταζες οὐ μὴ ἀποχωρισθοῦμεν;
 1605 "Ἐδε συμφορά, ἔδε πικρασμὸς καὶ χωρησία καὶ λύπη.
 Οὐκ ἔχεις δύναμιν πολλὴν καὶ περισσὴν ἀνδρείααν
 νὰ πάρης τὸ σπαθάκι σου νὰ κόψῃς τὸν ἐχθρόν σου,
 1700 ἀλλὰ ἐκ παντὸς ἀφήνεις του νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν μου; »
Ἀπιλογία Ἀχιλλέως.
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐστέναξεν ἐκ βάθους τῆς καρδίας
 καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔλεγεν μετὰ πολλῶν δακρύων:
 « Νὰ ἦτον ὁδός, ὀμμάτια μου καὶ φῶς μου καὶ ζωὴ μου,
 1705 νὰ τὸν ἰδοῦν τὰ ὀμμάτια μου, νὰ ἐστάθην ἐμπροσθὰ μου,
 καὶ ἂν οὐ τὸν ἐθανάτωνα ἄς με ἐλιθοβολοῦσαν·
 ἀλλ' ὡσπερ κλέπτῃς ἔρχεται, κανεὶς οὐδὲν τὸν βλέπει,
 1615 ἀπλῶνω καὶ οὐχ εὐρίσκω του, τὸ τί νὰ ποίσω οὐκ ἔχω. ὦ
Λόγια πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 1710 Ἡ κόρη πάλιν ἔκλαιεν, ἤλεγεν πρὸς τὸν νέον:
 « Ἄλλον, αὐθέντη, οὐ βλέπεις με, ὁ θάνατος μὲ δράσσει·
 ὁ Χάρων, βλέπω, καρτερεῖ τὰ τρυφερά μου κάλλη.
 Μνήσκου, καρδιά μου, μνήσκου με καὶ μὴ μὲ ἐλησμονήσης,
 1620

1715 ἀλλὰ τὸν τάφον βλέπε του καὶ μνήσκου τῆς ἀγάπης,
 θυμοῦ καὶ πῶς με ἀφήρπαξες ἀπὸ τὸ περιβόλιον,
 (πόσους) πολέμους ἔποικες ὥστε νὰ με κερδίσης·
 καὶ τώρα ὁ Χάρων ὁ δεινὸς χωρίζει με ἀπ' ἐσέναν,
 ἐπαίρνει με ἀπὸ τὰ χέρια σου, χωρίζει με ἀπ' ἐσέναν·
 1720 ἀπλωσε, πίασε, κράτειε με, σκῦψε, περίλαβέ με,
 σκῦψον καὶ καταφίλησον τὰ ὀμμάτια μου, αὐθέντη.
 Καὶ ποῦ νὰ πάγη, αὐθέντη μου, ὁ ἐρωτικός σου πόθος;
 Ὁ πλοῦτος οὐκ ὠφέλησεν οὐδὲ ἡ πολλή σου ἀνδρεία,
 ἤργησαν τὰ φουσατά σου καὶ ἡ ἐπιδεξιότητά σου
 1725 ἐπαίρνουν με ἀπὸ τὰ ὀμμάτια σου, χωρίζουν με ἀπ' ἐσέναν,
 ἔδε πικρασμὸς καὶ χωρισμὸς, ἔδε πόνος, ἔδε θλίψις.
 Σκῦψε καὶ καταφίλησε τὰ ὀμμάτια μου, στρατιώτη,
 προτοῦ νὰ φθάσῃ ὁ θάνατος, νὰ τὰ καλύψῃ ὁ τάφος.
 Βλέπε με, αὐθέντη μου, βλέπε (με) καὶ καταχόρτασέ με,
 ἀλλ' οὖν τὰ χεῖλή μου οὐ κινοῦν πρὸς σέναν νὰ συντύχουν. »
 1730 Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκείνων τῶν ρημάτων
 ἄφωνος ἔπεσεν εἰς γῆν ὅλος ἐξηπλωμένος.
 Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ δέσποινα κρατοῦν τὸν ἀγουρίτην,
 καὶ οἱ δώδεκα ἐστάθησαν τριγύροθεν τῆς κλίνης·
 1735 μαύρας στολὰς ἐφόρεσαν καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,
 καὶ ὥσπερ πηγὴ τὰ ὀμμάτια τους ἔτρεχαν ἀκωλύτως,
 καὶ πρὸς τὴν κόρην βλέποντες πάντες ἀναισθητοῦσι,
 οὐδὲν γὰρ εἶχαν καμποσῶς φωνὴν κἄν νὰ συντύχουν.
 Καὶ ἐκείνη λέγει πρὸς αὐτοὺς μετὰ πολλῶν δακρῶν:
 Λόγια πρὸς τὸν Ἀχιλλέα πικρότατα.
 1740 « Ἴδατε, πάντες ἄρχοντες, τοῦ κόσμου τὰς πικρίας,
 ἴδατε καὶ θαυμάσατε τούτου τοῦ πλάνου κόσμου,
 ὥσπερ σκιά παρέρχονται, πληροφορεῖσθε οἱ πάντες·
 καὶ ἄρτι γὰρ παρακαλῶ, εἰς τὸν θεὸν σᾶς ὀρκίζω,
 κρατεῖτε με εἰς τὰς χεῖρας σας, καλὰ φυλάσσετέ με,

1715 ἀφήρπαξες Wagn. : ἀφήρπαξας N 1716 add. Wagn. 1722 ὁ scripsi : οὐ N
 1724 με ἀπ' ἐσέναν Wagn. : μαι ἐπεσέναν N 1728 add. Hess. 1729 ἀλλ' οὖν |
 ἄλλον Kr.

1745 μὴ ἀφήσετε τὸν Χάροντα ἴσσημα με ἀφίστη
 καὶ ἄρτι θανατώσῃ με ἐκ τὸν παρόντα κόσμον. »
 1625 Τὸ νὰ τ' ἀκούσουν παρευθὺς οἱ δώδεκα τοὺς λόγους,
 τὰ ροῦχα τους ἐσχίσασιν ἀπὸ παραπληξίας
 καὶ μέγας θρήνος καὶ ὀδυρμὸς ἐπίασεν καὶ πένθος. 1655
 1750 Τίς ἄρα ἀληθινῶς ἐστὶν νὰ μὴ θρηνήσῃ τότε;
 εἰς χεῖρας τους τὴν ἤρπαξαν πάντες ἀπὲ τὴν κλίνην
 καὶ ταύτην κατησπάζοντο μετὰ παραπληξίας·
 καὶ μόλις ἐσυνήφερον ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν νοῦν του,
 1630 τὰ ὀμμάτια του οὐκ ἐστέγνωσαν, ἔτρεχαν ὡς ποτάμιον,
 1755 καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔβλεπεν, {καὶ} μετὰ δακρῶν λέγει:
 Λόγια τοῦ Ἀχιλλέως πικρότατα πρὸς τὴν κόρην.
 « Βλέπω σε, κόρη εὐγενική, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου,
 παραμυθία τῆς καρδίας μου καὶ ἀνάπαυσις τοῦ νοῦ μου,
 καὶ φλέγεις τὴν καρδίαν μου, μαραίνεις τὴν ψυχὴν μου,
 1760 καὶ ὅλον καθόλου ἐξεστηκὸν ἐργάζεσαι τὸν νοῦν μου
 καὶ παντελῶς ἀναίστητον τὸ πάθος σου ποιεῖ με. 1665
 Ἀνάθεμα καὶ τὸν καιρὸν, ἀνάθεμα τὴν ὥραν,
 ὅταν ἐγὼ σὲ ἤρπαξα ἀπὸ τὸ περιβόλιον
 δίχως βουλήν καὶ θέλημα πατρός σου καὶ μητρός σου,
 1765 τῶν γλυκυτάτων σου ἀδελφῶν καὶ ὅλων τῶν ἐδικῶν σου. 1670
 Ἐὰν ἤξευρα ὅτι ὁ θάνατος οὕτω σὲ θέλει πάρειν,
 νὰ ὑστερηθῶ παρακαιρὸν τὰ πάντρεπνά σου κάλλη,
 τὰ ὀμμάτια σου τὰ ὀρωτικά, τὰ πάντρεπνά σου χεῖλη,
 τὴν ἡλικίαν σου τὴν λαμπρὴν, τὴν ὄντως θαυμασίαν,
 1770 οὐ μὴ ἐπλησίαζα εἰς τὸ ἐκ παντός, κόρη, νὰ σὲ ἐπάρω· 1675
 ὁ Ἔρων νὰ με ἐφόνευεν πολλὰ τὸ εἶχα κάλλιον.
 Ποῦ νὰ κρυβοῦν τὰ κάλλη σου, κυράτσα εὐγενική μου;
 Πότε καὶ πότε νὰ σὲ ἰδῶ, πότε νὰ σὲ συντύχω,
 πότε νὰ φιλήσω, ἐρωτική, τὰ πάντρεπνά σου κάλλη,
 1775 τὰ ὀμμάτια σου τὰ ὀλόμαυρα, τὰ ἀσύγκριτα τοῦ πόθου; 1680
 Πότε εἰς τὰς ἀγκάλες σου τὴν νύκτα νὰ διαβάσω,

1745 etruces apposui : ὡς ἴνα με ἐπάρῃ Hess. coll. L : ὡς ἴνα με ἀφήσῃ Wagn. 1755
 ἔβλεπεν Wagn. : ἔβλεπεν N | delevi 1756 πικρότατα Wagn. : πικρότατοι N 1776
 σου Wagn. : μου N

νὰ σέ χαρῶ, νὰ σέ εὐφρανθῶ, νὰ σέ καταχορτάσω;

Ἔδε πόνον τὸν μὲ ἔδωκες καὶ θλίψιν τὴν ἐπήρα·
βαβαὶ βαβαὶ τῆς συμφορᾶς, βαβαὶ καὶ τῆς ὀδύνης.

1780 Εἰ μὴ καὶ πάλιν τέταρτον, εἰ μὴ καὶ πάλιν πέπτου,
προκρίνομαι τοὺς Ἔρωτας νὰ συναπαθῶ μὲ σένα,
προκρίνομαι τὰς Χάριτας νὰ σέ συναποθάνω

καὶ σύνθαπτος νὰ γένωμαι διὰ τὴν ὑστέρησίν σου·
τὸ θέλω πάθειν ὕστερον οὐ μὴ τὸ πάθω πρῶτον,

1785 νὰ δείξω νὰ συναποθνήσκουνται ὅπου πολλά ἀγαποῦσιν,
νὰ γένω καὶ παράδειγμα εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον.

Οὐδὲν προκρίνω ἵνα ζῶ χωρὶς τῆς σῆς ἀγάπης·
νὰ εἶδασιν τὰ ὀμμάτια μου τὸ τίς σέ θέλει ἐπάρειν,

ἂν εἶχεν λέοντος δύναμιν καὶ δράκοντος ἀνδρεία,

1790 ἔαν οὐ τὸν ἐθανάτωνα ἄς μὲ ἐλιθοβολοῦσαν·
ὡς μύρμηκα καὶ κώνωπα ἤθελα τὸν συντριψεῖ.

Ἄλλὰ θεωρῶ ὅτι χάνω σε, τὸ τίς σέ παίρνει οὐκ οἶδα·
ἔδε πικρία καὶ χωρισμὸς ὅπου γίνεται εἰς ἐμένα,

ἡπαίρουν τὴν καρδίτσα μου καὶ τὸν ἐχθρόν μου οὐ βλέπω. »

1795 Ἐνόσου ταῦτα ἔλεγεν ἐκείνος πρὸς τὴν κόρην,
ἐκείνη τὸν ἐτήρησεν ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω

καὶ εὐθὺς ἐκατεφλόγιζεν ὄλην του τὴν καρδίαν·
βαρεῖα βαρεῖα ἀνεστέναξεν, λέγει τὸν Ἀχιλλέα:

Λόγια κόρης πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.

1800 « Βαρύνονται τὰ ὀμμάτια μου, κρατεῖται καὶ ἡ φωνή μου,
καὶ σκῦψε πάλιν πρὸς ἐμὲ νὰ σέ καταφιλήσω.

Πλέον ποτέ σου οὐ βλέπεις με τὴν ἠθέλες καὶ ἠγάπας·
ἡ γὰρ ψυχὴ μου ἐσπάραξεν καὶ παίρνει τὴν ὀ Χάρος,

καὶ τάφον βλέπω σκοτεινὸν ὅπου μὲ θέλει θάψει·

1805 τὰ χέρια μου ἐκρατήθησαν, ἅπαντά μου τὰ μέλη. »

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ εὐγενικὴ θλιμμένα πρὸς τὸν νέον
τὰ ὀμμάτια τῆς ἐσφάλισεν καὶ πλέον οὐ συντυχαίνει,

καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐξέβην ἡ ψυχὴ τῆς
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἰσχυροῦ, μεγάλου τοῦ Ἀχιλλέως.

1810 Ἄπέθανεν ἡ πανθαυμαστὴ γυνὴ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὡς λέων ἐβρυχήσατο καὶ τὴν στολὴν του σχίζει,
κρούει εἰς τὸ στήθος, δέρνεται, ἐξανασπᾷ τὰς τρίχας,

1685 κλαίει, θρηνᾶται, δέρνεται καὶ ὑπομονὴν οὐκ ἔχει
καὶ τὸ μαχαίριον ἤρπαξεν νὰ σφάξῃ τὸν ἑαυτὸν του

1815 ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς πολλῆς καὶ ὀδύνης τῆς μεγάλης.

Φθάνει ὁ πατήρ του σύντομα καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,
καὶ τὸ μαχαίριον ἤρπαξεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ νέου·

1720 ἔπεσεν γοῦν ἀναίσθητος πλησίον μὲ τὴν κόρην,
ἐφώναζαν οἱ ἅπαντες « Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσφάγην. »

1820 ἐκλαίγασιν, ἐφώναζαν τέσσοσθη μυρμιδῶνος†.

Τίνος ψυχὴ νὰ μὴ εὐρεθῇ νὰ δουλωθῇ εἰς ἐκείνην,
τὴν θλίψιν τὴν ἀμέτρητον νὰ κλάψῃ, νὰ θρηνήσῃ;

1725 Ἐσυνήχθησαν οἱ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς τῆς κόρης
καὶ πάντες οἱ περίοικοι καὶ οἱ πλησίον τοῦ τόπου,

1825 οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχόντισσες τῶν δύων βασιλέων,
μικροί, μεγάλοι, γέροντες, μειράκια, νεανίσκοι,

ἀπὸ τῆς πρώτης τάξεως μέχρι τῆς κάτω τύχης,
ἅπαντες ἐσυνήχθησαν ποιούμενοι τὸ πένθος

1730 κλαίοντες, ὀδυρόμενοι, κοπτόμενοι, θρηνοῦντες.

1830 Μέλανας ἅπαντες στολὲς θλιβόμενοι φοραίνουν,
μέγαν θρήνος ἐποίησαν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον,

χρυσὸν κιβούριον ἐποίησαν καὶ ἐθέκαν τὴν ἀπέσω·
οἰκεῖον πένθος ἕκαστος τὴν συμφορὰν ἠγοῦντου.

1735 Δοκῶ καὶ φύσις ἄψυχος ἢ ἐμψυχωμένη, λέγω,
1835 ἐθλίβηκεν, ἐπένθησεν, ἔπαθεν τὴν καρδίαν·

μὴ ὑποφέρουτες ποσῶς τὸ πάθος ὑπομένει,

ὅμως μὲ θρήνος θαυμαστὸν ἐθάψασιν τὴν κόρην.

Ἄδύνη τοῦ Ἀχιλλέως.

1710 Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς πικρίας ἡμέρας δέκα ἐποίησεν

1840 ἄρτον μηδὲν γευόμενος μηδὲ πότου κἂν ὄλως,
ἀλλὰ ἄρτον εἶχεν δάκρυα καὶ πότου μοιρολόγια

καὶ κλίην ἀναστεναγμοὺς καὶ ἀνάπασιν τὰς λύπας·

- ἀπὸ τῆς θλίψεως (***) ἐκείνης (****)
 ποτὲ οὐκ εἶχεν χαρμονήν, πάντοτε μοιρολόγια,
 1845 ἀλλὰ θρηνηῶν ᾠδύρετον καὶ ἐκόπτετον μεγάλως·
 ὁ ἥλιος οὐκ ἐστέγνωεν τὰ δάκρυα του κἂν ὄλως.
 Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του λέγει:
 « Ἐφθασεν, ἦλθεν, ὦ Ἀχιλλεῦ, τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου. »
 Ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, ὁ δράκος καὶ ὁ λέος,
 1850 ἐπάνω ἐκάθεντο καὶ ἔκλαιεν εἰς τῆς κόρης τὸ μνημοῦριν,
 μοιρολογιᾶται ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν τάφον τῆς καλῆς του:
Μοιρολόγιον τοῦ Ἀχιλλέως.
 « Ἐδ' ἔπρεπεν ἡ μαύρη ἡ γῆ ν' ἀθῆ καὶ νὰ μυρίζῃ,
 καὶ ν' ἀναθρῆ ροδόσταμμαν καὶ νὰ μυρίζῃ μόσχον,
 1855 καὶ τὰ τριαντάφυλλα ν' ἀθοῦν εἰς τὸν τάφον τῆς καλῆς μου,
 ὅτι τοῦ κόσμου τὰ καλὰ ἡ γῆ τ' ἀποκερδαίνει. »
 Χρυσὸν κρεβάτιον ἐποίησεν εἰς τὸν τάφον διὰ νὰ μένῃ
 καὶ τὰ προσκέφαλά του ἔθετεν ἀπάνου εἰς τὸ μνημεῖον.
 ἦ καὶ τότε ἀπέθανεν μετὰ κανέναν χρόνον καὶ αὐτὸς†
 1860 **Γεναμένη ἐν Τροίᾳ.**
 Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν ἐνὸς καὶ μόνου χρόνου
 συνεκροτήθη πόλεμος εἰς Τροία μετ' Ἑλλήνων,
 πόλεμος φοβερώτατος, πόλεμος ἄλλος μέγας,
 1760 τοῦτος ποτὲ οὐκ ἐγένετο εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον·
 (εἰς) ἔνωσιν ἦσαν βασιλεῖς, ρηγάδες καὶ τοπάρχοι,
 1865 Αἴας ὁ πολεμόκλονος καὶ βριαρόχειρ ρήγας,
 τῆς Σαλαμόνης ὁ κρατῶν, δεσπότης καὶ ρηγέων,
 1765 ἐκ τῆς Ἰθήκας Ὀδυσσεύς, Τριπόλεμος ἐκ Ρόδου,
 ἐκ Κρήτης ὁ Ἰδομενεύς, ρηγάδες καὶ τοπάρχοι,

1850 (ἔκλειαν) N^{pc} s.l. | εἰς add. N^{pc} s.l. 1853 Ἐδ' ἔπρεπε Wagn. : ἐδεδάπρεπεν N
 1859 incertum quid sibi velit; utrum pars versus an rubricatio fuerit nescio. possis καὶ τότε
 ἀπέθανεν καὶ αὐτὸς μετὰ κανέναν χρόνον 1865 addidi e Byz. II. 784 : ἐν ᾧ συνήσαν
 Wagn. 1866 βριαρόχειρ Wagn. : -χίς N 1867 τῆς Σαλαμόνης Wagn. : τῆς αλα-
 μόνης N | ρηγέων Hess. : ρισέβων N 1868 τῆς Ἰθήκας Ὀδυσσεύς Wagn. : τὰς σὺν-
 θίκας ὀδισεν N 1869 ἐκ Κρήτης ὁ Ἰδομενεύς Wagn. : ἐν κριτ' ἰδωμεν αὐτῶν N

- 1870 **Τροία.**
 καὶ ὁ βασιλεὺς Μενέλαος, Ἑλένης ὁμευνέτης,
 δι' ἧς τέλῆνεις ἡ πληθὺς συνοίκτων παρ' Ἑλλήνων,
 δι' ἧς ἀπόλωνται πόλεις μεγίστης τῶν Ἑλλήνων†
 1770 δι' ἣν ἡ Τροία ἠφάνισται καὶ πᾶσα ἀρχὴ τῆς χώρας,
 1875 καὶ ὁ βασιλεύων εἰς αὐτὴν Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις,
 καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ τῆς Τροίας πᾶσα χώρα
 καὶ πᾶσα πόλις καὶ λαός, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
 Τούτοις τοῖς Ἑλλησιν συνην καὶ ὁ μέγας Ἀχιλλέας,
 1775 **Ἐν Τροίᾳ.**
 1880 ὁ Μυρμιδόνων βασιλεὺς καὶ τῆς Ἐφθίας δεσπότης,
 οὗ καὶ συνεγραψάμεθα ταύτην τὴν βίβλον, φίλε.
 Ἐν ταύτῃ τοίνυν τὴν λαμπράν, τὴν πρὶν ἰσχυροτάτην,
 τρία τι πάλιν δυστυχεῖ τελείως ἠφανισμένη†
 ἐν πρώτοις οὐκ ἐγένοντο Ἕλληνες ὑπὲρ ταύτην,
 1780 ἀλλὰ καὶ μάχαις τὸ στερρὸν τοῖς Ἑλλησιν ἀνῆκει.
 1885 Ὁ Πάρις οὖν ὡς ἔβλεπεν τὸν μέγαν Ἀχιλλέα
 γευναίου, ἰσχυρότατον, ὑπερνικῶντα πάντα,
 γαμβρὸν ἠθέλησεν λαβεῖν τοῦτον εἰς τὴν ἀδελφὴν του,
 τῶσάν αὐτὸν εἰρηνεύσουσιν† ἡ Τροία μετ' Ἑλλήνων.
 1785 Τοῦ Πάριδος ὁ Ἀχιλλεὺς ὄρκους φρικτοῖς πιστεύσας
 εἰς Τροία γέγονεν ἐντός, εἰς τὸν ναὸν ἐπήγευ,
 γάμους ἐλπίζει καὶ θαρρεῖ ὡς ἦσαν ὠμοσμένοι.
 Ἄλλ' ὁ μὲν Πάρις δεξιὰ ἵστατο τοῦ Ἀχιλλέως,
 ἀριστερὰ Διήφοβος, τὸ δόλιον τὸ ζεύγος,
 1790 οἷ καὶ μαχαίραις τὸν στερρὸν δολίως ἀναιροῦσιν,
 ἄλλον μηδὲν φθεγξάμενον εἰ μὴ τὸν λόγον τοῦτου:
 « Ἀνεῖλεν με Διήφοβος καὶ Πάρις μετὰ δόλου. »
 Ὅπερ μαθόντες Ἕλληνες μάχονται ἔτι πλέον

1872-1873 cruces apposui, non intelligitur 1872 ἔλληνοις N^{pc} | συνηκτον Wagner
 1873 πολλοὶ μέγιστοι Wagner 1876 Τροίας πᾶσα χώρα Wagn. : τρία πᾶσαν χώραν N
 1878 συνην Wagn. : συνειν N 1881 οὗ καὶ ἐσυν- Wagn. : οὐκ ἐσυν- N 1882 τῆ
 λαμπρῇ τῇ πρὶν ἰσχυροτάτῃ Wagn. 1883 cruces apposui, sed in his versibus de omnibus
 desperatur 1886 ἐν τρία in mg. N 1889 cruces apposui 1890 Πάριδος Wagn. :
 παριδίου N 1894 Ἀχιλλέως Wagn. : Ἀχιλλέου N

- 1900 ἐν ἔτεσιν ἤδη τέσσαροι καὶ δύο πληρεστάτοις, 1795
 ἄχρισ ἂν ἔλαβον τὴν Τροία καὶ ἠφάνισαν τελείως,
 τὸ αἷμα ἐκδικήσαντες μεγάλου τοῦ Ἀχιλλέως.
 Ἡμεῖς δὲ βίβλοις ποιητῶν, σοφῶν τε καὶ ρητόρων
 καὶ φιλοσόφων παλαιῶν, μεγάλων διδασκάλων,
 1905 Ὀμήρου πρώτου τῶν σοφῶν καὶ ποιητοῦ μεγάλου, 1800
 Ἀριστοτέλου, Πλάτωνος ἢ λέγω Παλαμῆδη,
 ἀναγινώσκοντες αἰὲ λόγου παιδείας χάριν,
 παρεξεβάλομεν αὐτὴν {ἔξω} διήγησιν τοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ μετεβάλομεν αὐτὴν εἰς σαφεστέραν ρῆσιν,
 1910 ὅπως γνωρίζουν οἱ πολλοί, οἱ μὴ μαθόντες λόγους, 1805
 τὴν γέννησιν, ἀνατροφὴν, ἀνδρεία τοῦ Ἀχιλλέως
 (καὶ) πῶς ἐπῆρεν τὴν ὠραίαν ἐκείνην τὴν κουρτέσαν,
 εἶτα τὸν ταύτης θάνατον, τὴν συμφορὰν ἐκείνην,
 καὶ τελευταίου τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως·
 καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες τὴν ἱστορίαν ταύτην 1810
 1915 μάθετε πῶς παρέρχονται τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.
 Κάλλος τιτὰν οὐκ ὠφελεί, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ ἀνδρεία,
 Ἄληθῶς εἶπας.
 πάντα μαραίνει ὁ θάνατος, πάντα τὸ τέλος πλέκει,
 οὐδὲ τοῦ κόσμου τὸ λοιπόν, ἀλλὰ σκιά τὰ πάντα.
 1920 Ἄληθῶς εἶρηκας.
 Ἔδε τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ καὶ οἱ χάριτες τοῦ πλάνου, 1815
 ἔδε τὸ πῶς παρέρχονται κατὰ μικρὸν οἱ πάντες.
 Κάλλος τιτὰν οὐκ ὠφελοῦν, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ ἀνδρεία
 πάντα κερδίζει ὁ θάνατος, πάντα τὸ τέλος πλέκει,
 1925 ὅσα εἰς κόσμον χαίρεται ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του, 1820
 τέλος γὰρ πάντα ὁ θάνατος τὰ πάντα καταβάλλει.

COMMENTARY TO THE NAPLES VERSION